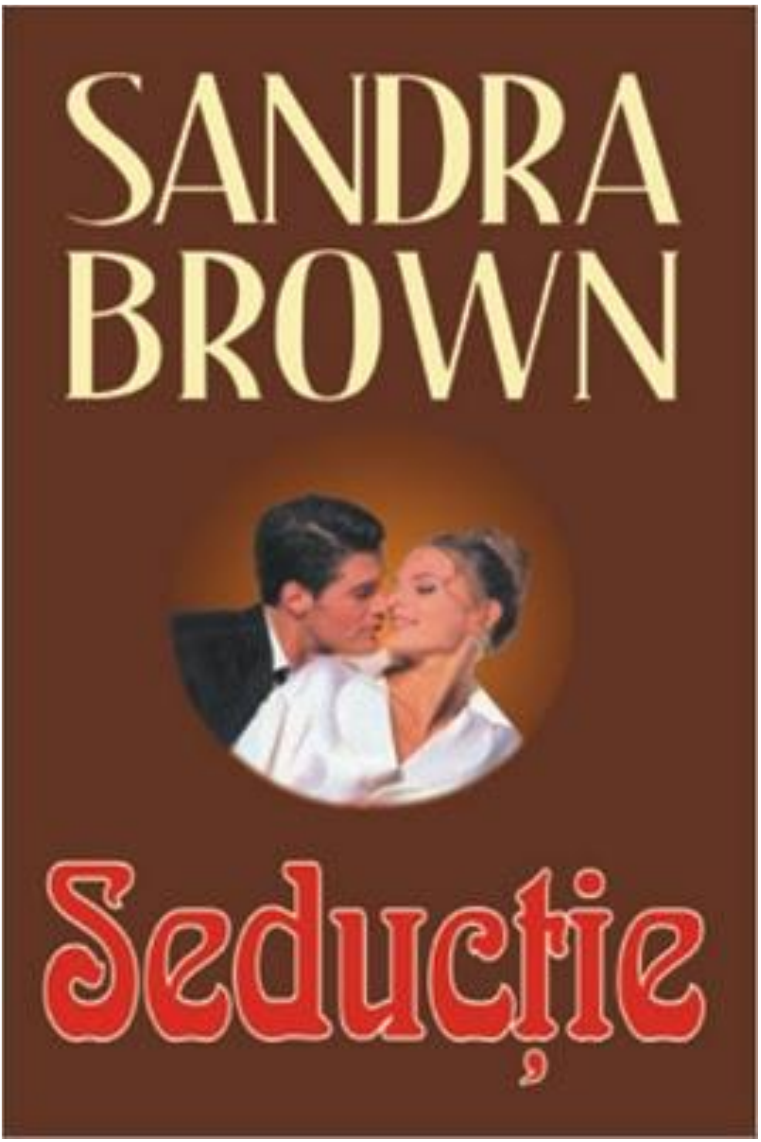

SANDRA BROWN
SEDUCŢIE

Traducere de Mihaela Simona Mărculescu
Editura Lider
Bucureşti, 2006

ISBN 973 – 8117 – 60 – 7

Seduction by Design

CAPITOLUL 1

Domnişoară Ashton, spuse Hailey, apăsând butonul luminos de pe cutia interfonului. Domnişoară Ashton, vă vorbeşte Dawson. Hailey Ashton îşi dădu seama, după paraziţii puternici şi după zgomotul de fond, că paznicul vorbea de la pagerul său de buzunar. Grăbiţi-vă să veniţi aici, la Sidewinder. Aici e o nebunie – şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Este un apel de urgenţă, îşi zise Hailey.

Domnul Dawson, cel serios şi de încredere, părea vizibil marcat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton detaşat, profesional.

— Tipul ăsta de aici a început să facă scandal, strigă la toată lumea ca un apucat.

Zice că fiică-sa a păţit ceva.

Din câte am înţeles, puştoaica s-a strecurat în toaleta doamnelor şi s-a ascuns acolo. S-a strâns o mulţime de lume. Oamenii au început să bârfească…

— Vin imediat.

— Vreţi să trimit o maşină să vă aducă? Este foarte cald…

— Nu, o să trec prin complex, spuse repede Hailey. Dawson, încearcă să-i calmezi. În special pe tatăl fetei.

— Bine. Dawson închise aparatul, în vreme ce Hailey ieşi în fugă pe uşă, nu înainte de a-i striga secretarei sale:

— Ai tu grijă, Charlene. Biroul cu pereţi de sticlă al lui Hailey se afla chiar lângă poarta principală a parcului de distracţii. Aerul fierbinte de septembrie îi agresa plămânii în timp ce îşi croia drum cu dexteritate prin mulţimea de vizitatori care, dotaţi cu camere video şi însoţiţi de copii, se strecurau în parc printre barierele rotitoare. Un vizitator ţinea în loc coada, certându-se cu femeia de la intrare în legătură cu un bilet cu reducere. Furioasă, ea se lumină la faţă văzând-o pe Hailey care se apropia grăbită.

— Domnişoară Ashton…

— Ce problemă aveţi, domnule? Hailey intră direct în subiect pentru a nu pierde timpul. În minte îi stăruia urgenţa de la Sidewinder.

— Uite, îi răspunse bărbatul pus pe ceartă, femeia asta spune că băieţelul meu nu poate intra cu acest bilet redus. Nu are decât trei ani. Oricum n-o să se poată urca în roata mare. Am considerat că…

— Domnule, vă rog să intraţi împreună cu familia dumneavoastră. Sunt sigură că biletul este în ordine, spuse grăbită Hailey. Nu proceda corect faţă de conducerea parcului şi nici faţă de angajata căreia nu-i luase apărarea şi nici faţă de ceilalţi vizitatori, care plătiseră preţul întreg pentru copilaşii lor de aceeaşi vârstă, dar Hailey trebuia să se ocupe acum de o urgenţă. Avea să discute mai târziu cu angajata nemulţumită. Dând din cap grăbită în faţa mulţumirilor excesive ale bărbatului, ea intră pe o poartă a gardului înalt şi gri care separa zona publică de complexul destinat celor angajaţi acolo, situat exact în mijlocul parcului.

Parcul de distracţii Serendipity era aglomerat în acea după-amiază de sâmbătă şi, cu cât erau mai mulţi vizitatori, cu atât mai uşor puteau apărea probleme. În calitate de director pentru relaţii cu publicul, Hailey era obişnuită să aibă de-a face cu tot felul de incidente, mai mult sau mai puţin justificate.

Sandalele ei, deşi fără toc, nu prea erau potrivite pentru jogging, dar ea se avântă în fugă pe asfaltul moale din cauza căldurii neaşteptate pentru acea perioadă a anului. Fusta albă se unduia în jurul picioarelor ei suple. Simţea cum transpiraţia trecea prin bluza ei verde de bumbac, pe al cărei buzunar era aplicată cu discreţie emblema parcului, chiar sub ecusonul cu numele ei. Slavă Domnului că în acea zi îşi strânsese părul, altfel, coama ei roşcată lungă până la umeri, i s-ar fi cârlionţat obraznic, din cauza căldurii umede. Hailey ajunse în partea cealaltă a complexului într-un timp record şi trecu de poartă. Teatrul în care nişte studenţi la actorie ofereau un musical de şase ori pe zi tocmai se golea şi ea fu înghiţită de mulţimea aflată în mişcare.

Un zâmbet plăcut masca neliniştea de care era cuprinsa. O fetiţă să se ascundă într-o toaletă? Oare ce se întâmplase de fapt? Deşi se grăbea, Hailey se aplecă şi ridică un muc de ţigară aruncat pe jos. Orice angajat văzut că trece nepăsător pe lângă vreun gunoi din parc era dat afară imediat. O adevărată armată de muncitori care lucrau pentru întreţinerea curăţeniei, îmbrăcaţi în uniforme de un verde strălucitor, păstrau parcul curat ca o farmacie.

Hailey se apropie de unul din multele magazine mari care vindeau postere, tricouri şi căni de cafea drept suvenir, ca şi alte asemenea „amintiri" provenind din Great Smoky Mountains, statul Tennessee, şi chiar din Gatlinburg. Era o afacere înfloritoare.

Surprinsă, Hailey constată că mulţimea din magazin nu era nici pe departe atât de mare ca cea care se adunase în jurul toaletei pentru femei de lângă Sidewinder. Roata mare, de-a dreptul uriaşă, o înfricoşa; Hailey nu îndrăznise niciodată să se urce în ea. Acum trecu pe lângă ea fără să-i dea atenţie şi intră în grupul mare de curioşi.

— Scuzaţi, scuzaţi, vă rog, spunea ea pe un ton politicos, dar hotărât, în timp ce îşi făcea loc prin mulţime Ocoli un bărbat care mânca o îngheţată pe băţ, în curs de topire, şi aproape că se ciocni cu Dawson

— Dawson, spuse ea, şi îl bătu pe umăr ca să-i atragă atenţia. Acesta se întoarse.

— Domnişoară Ashton, slavă…

— Asta-i persoana pe care am aşteptat-o atâta? Vocea era groasă şi dispreţuitoare, plină de nerăbdare şi, în mod evident, nervoasă. Tonul mai sugera şi faptul că nu meritase să o aştepte pe Hailey. Fata se întoarse şi întâlni doi ochi de un gri metalic, care străluceau sub nişte sprâncene încruntate.

— Sunt Hailey Ashton, director…

— Pentru relaţiile cu publicul, rosti bărbatul batjocoritor în timp ce ochii îi alunecară în jos, pe pieptul ei, în căutarea ecusonului. Ia nu te mai da mare cu funcţia dumitale. Mai bine ai rezolva lucrurile. El ridică ochii şi o privi. Mânia îi fulgeră un moment în privire. Apoi se calmă brusc, clipi, şi spuse: S-a întâmplat ceva cu fiica mea, iar eu stau aici înconjurat de o armată de persoane incompetente. Rostise cuvintele printre dinţi.

— Liniştiţi-vă, domnule, şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Dacă vă pierdeţi cumpătul ăsta nu vă va ajuta cu nimic, nici pe dumneavoastră şi nici pe fiica dumneavoastră. Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de gravă, Hailey s-ar fi stăpânit. Bărbatul nu părea genul irascibil, pus pe harţă. Cu toate acestea, mânia şi vorbele lui grele nu făceau decât să înrăutăţească situaţia.

Bărbatul o privi pe Hailey drept în ochii ei verzi şi reci. Fermitatea şi calmul ei învinseră nervozitatea lui crescândă. Se domoli şi vorbi pe un ton mai împăciuitor:

— Stăteam la coadă la treaba asta… Arătă spre roata mare. Şi deodată, nu ştiu din ce motiv, fiica mea s-a albit la faţă de parcă ar fi văzut o stafie şi a început să ţipe. Pe urmă s-a repezit spre toaletă şi a intrat înăuntru. Am fugit după ea, dar am fost oprit la uşă de o angajată

dură, care n-a vrut să mă lase să intru. Eu…

— Mai este acolo? îl întrebă Hailey pe Dawson, întorcându-se cu spatele la tatăl nefericit. Dawson încuviinţă. Cum o cheamă? îl întrebă ea pe bărbatul care începuse să se înfurie pentru că fusese ignorat.

— Cum o cheamă? urlă el. Pentru Dumnezeu, ce importanţă are? Probabil că i s-a întâmplat ceva rău şi dumneata stai aici în faţa mea şi-mi pui întrebări…

— Cum o cheamă? repetă Hailey.

El îşi trecu degetele prin părul negru, zburlit de gesturi asemănătoare.

— O cheamă Faith, la naiba. Faith.

— Mulţumesc, spuse Hailey. Ea se îndreptă grăbită spre intrarea în toaletă şi spuse peste umăr: Dawson, te rog eliberează locul de mulţime. Cheamă o maşină şi anunţă infirmeria că s-ar putea să aduc pe cineva acolo. Fără a mai privi înapoi ca să vadă dacă i se îndeplineau ordinele, păşi spre uşa toaletei. Nu se mai uită nici la bărbatul înalt, cu umeri înalţi, care, bănuia ea, venea în spatele ei.

Hailey intră în toaleta răcoroasă şi avu nevoie de câteva clipe bune ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, după strălucirea orbitoare a soarelui de afară. Uşiera o privi şi, înainte ca Hailey să o întrebe ceva, se grăbi să-i spună tot ce ştia:

— Domnişoară Ashton. Aici era coada. Eu curăţăm o chiuvetă şi în clipa aceea a intrat fetiţa în fugă, ţipând şi plângând, şi s-a încuiat în ultima cabină. Eu am încercat s-o fac să-mi deschidă, dar ea nu vrea să iasă de acolo.

M-am suit pe etajera din cabina alăturată şi m-am uitat la ea. Stă ghemuită într-un colţ şi plânge de mama focului. Omul acela turbat s-a repezit înăuntru ca o fiară. Celelalte femei au început să zbiere, crezând că este vreun pervers care o urmăreşte pe fetiţă. Am scos afară pe toată lumea. Vă spun, eu…

— Mulţumesc, Hazel, spuse Hailey, întrerupând explicaţiile care, se temea ea, ar fi putut dura o veşnicie. Aşteaptă-mă afară.

În caz că am nevoie de tine, te chem. Şi, te rog, nu mai da voie nimănui înăuntru.

— Am înţeles. Hailey merse până în faţa ultimei cabine şi apăsă uşor pe clanţă.

— Faith? Cum te simţi? Nu se auzi niciun răspuns, în afară de plânsetul pe care-l sesizase încă de când intrase în toaletă. Faith?

Lasă-mă să intru. Vreau să te ajut. Tatăl tău este foarte îngrijorat din cauza ta.

Plânsetul se mai domoli. Se auziră nişte fonfăituri. Câteva hohote seci. Apoi, un uşor sughiţ. Hailey profită de calmul aparent şi i se adresă fetiţei cu tandreţe:

— Pe mine mă cheamă Hailey. Poţi să-mi spui orice, orice s-a întâmplat. Şi adăugă prudent: Dacă vrei, n-o să afle nimeni nimic. Nici măcar tatăl tău. Hailey spera să se poată ţine de cuvânt, dar în acea clipă era foarte important să o determine pe fetiţă să deschidă uşa.

— N-o să spui nimănui? întrebarea fusese rostită atât de încet, încât de-abia se auzise.

— N-o să spun nimănui dacă aşa vrei tu.

— Dar este jenant. Şi se auzi alt hohot. Şi mă doare. Hailey devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Privi în spatele ei, peste umăr, temându-se ca nu cumva să intre bărbatul acela acolo, în ciuda ordinelor ei de a nu fi deranjată.

— Ce te doare? auzi foşnet de haine, după care zăvorul fu tras. Uşa se deschise şi în faţa ei se afla o fată de vreo doisprezece ani. Era îmbrăcată curat, cu tenişi şi şort, iar bluza şi-o boţea la pieptul plăpând, cu degetele tremurânde.

Două codiţe legate cu panglici roz îi atârnau pe spate. Printr-o pereche de ochelari cu ramă de baga, ea o privea pe Hailey cu nişte ochi gri, trişti. Are ochii tatălui ei, îşi zise Hailey şi se întrebă cum de îşi amintea de culoarea ochilor acelui bărbat.

— Bună, Faith, spuse Hailey şi se dădu la o parte, invitând-o fără cuvinte pe fată să iasă din cabină.

— Bună. Fata ieşi şi rămase îngândurată în faţa lui Hailey, cu privirea aţintită în podea.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Ce te doare? Fata se linse pe buze, şi Hailey remarcă proteza pentru îndreptarea dinţilor.

— Ăăă… m-a înţepat o albină.

— Vai de mine, spuse Hailey îngrijorată. Eşti alergică la muşcătura de…

Faith ridică din umeri

— Nu cred. Adică, nu cred că o să mor din asta. Glasul şovăitor părea că ascunde ceva. Doar că mă înţeapă, încheie ea încet.

— Şi unde te-a înţepat?

— Afară, la roata mare. Hailey îşi muşcă limba ca să nu

zâmbească.

— Asta ştiu. Dar unde te-a înţepat pe corp?

— A, Faith ridică repede privirea către Hailey, apoi şi-o coborî tot aşa de repede.

Aici, spuse ea, şi trase ezitând de bluză de parcă nu era sigură de intenţia ei de a-i arăta. Hailey zări două pete roşietice pe pieptişorul ei, pe care se iţeau primele semne de feminitate, şi înţelese. Fetiţa nu avea o mamă alături. Când a înţepat-o albina, lui Faith i-a fost ruşine să-i spună tatălui ei unde fusese înţepată.

I se făcu milă de copiliţă. Îşi amintea, din propria ei adolescenţă, cât de mult dorea să fie lăsată în pace, cât de jenată fusese şi cât de dureros de conştientă de fiecare modificare ce se petrecuse în trupul ei. Merse la o chiuvetă şi muie un şervet de hârtie în apă rece, străduindu-se să se poarte cât mai natural.

— Cum o fi ajuns albina aia acolo? o întrebă ea zâmbindu-i.

— Am ridicat mâna ca să ating unul din steagurile de pe balustradă. Sunt nişte tufişuri acolo.

— Nectarul.

— Da, miroase frumos acolo. Probabil că s-a strecurat pe la subsuoară. Buzele începură din nou să-i tremure. Crezi că tata o să se supere pe mine? Mă gândesc că am cam întrecut măsura. Hailey îşi reţinu zâmbetul şi tampona cu şervetul ud pieptul îngust al fetiţei. Ţinu şervetul puţin pe umflăturile dureroase, până când Faith îl apucă ea.

— Eu cred că tatăl tău o să se liniştească atunci când o să afle că n-a fost decât o înţepătură de albină, o linişti Hailey. Ştiu că este foarte dureroasă. Dar nu-l face să fie îngrijorat. Tu ştii că bărbaţii nu înţeleg aşa cum înţelegem noi, femeile, chestiile astea. Cu ochii larg deschişi, Faith scutură din cap, privind-o pe frumoasa femeie care părea că înţelege totul.

— Nu, nu pricepe nimic. Crede că eu nu sunt decât un copil.

— Dar oricine poate să vadă că ai crescut acum. La ce s-o fi aşteptat? Să-ţi smulgi bluza în faţa lumii întregi şi să începi să strigi că te-a înţepat o albină pe sâni?

Simplitatea ei avu efectul scontat. Faith chicoti. Hailey profită de avantaj:

— Hai, încheie-ţi bluza la loc, dar mai ţine şerveţelul ud acolo. O să mergem cu o maşinuţă de golf la infirmerie şi o să te ung cu

unguentul ăla grozav care face să nu te mai doară înţepătura. Pe urmă o să bem o Coca-Cola. Vrei?

Faith privea îngrijorată spre uşă, aşa că Hailey adăugă:

— Nu mai sunt oameni afară. L-am rugat pe unul din paznici, să-i împrăştie. Vino, ştii că nu e frumos să blocăm toaleta. Faith râse. Îşi încheie bluza, cu ajutorul lui Hailey. Faith îşi lipi braţul de piept ca să ţină bine compresa. Apoi, Hailey îi dădu un şervet ud ca să se spele pe faţă.

Singurele urme vizibile ale supărării sale erau ochii umflaţi şi nasul roşu.

Hailey o luă pe după umerii ei micuţi şi ieşiră împreună afară. După cum sperase Hailey, curioşii se risipiseră. Tatăl lui Faith rămăsese nemişcat, privind ţintă uşa.

El îşi reveni brusc în clipa în care cele două ieşiră. Se îndreptă spre ele.

— Faith, ce-i cu tine? întrebă el.

— Sunt bine, tată, spuse ea timid.

— Cum… Dumnezeu ai ajuns să te porţi în felul ăsta? Hailey puse capăt interogatoriului, zicându-şi că era mai bine să fie amânat:

— O duc pe Faith la infirmerie cu o maşinuţă. Se simte bine, dar vreau să fie totul în regulă. O conduse pe fată până la maşinuţa de golf chemată de Dawson.

— Auzi, domnişoară…

— O să vă conducă domnul Dawson, îi răspunse Hailey sec bărbatului, în timp ce porni maşinuţa şi ocoli un grup de tineri gălăgioşi. Dacă s-ar fi uitat îndărăt, l-ar fi văzut cum a rămas cu mâinile în şolduri, urmărind-o cu privirea care spunea că ar fi vrut s-o strângă de gât. Când ajunseră la infirmeria din complex, Hailey şi Faith erau deja prietene. Discutau aprins când intrară în mica clădire din cărămidă.

Deoarece asistenta se ocupa de un bătrânel care era epuizat, Hailey o duse pe Faith într-unul din cabinetele de tratament.

— Să-mi spui dacă te doare, îi şopti ea în timp ce aplica cu delicateţe un unguent lipicios pe înţepăturile de pe pieptul lui Faith. În clipa când termină cu tratamentul, se auzi uşa de la intrare care se deschise violent şi nişte paşi ce se apropiau grăbiţi de biroul de informaţii.

— E tata, spuse Faith neliniştită. O să fie tare supărat pe mine.

— Lasă-mă pe mine să-i vorbesc. Vrei o Cola?

— Da, mulţumesc. Te deranjează dacă o să o beau aici? Hailey zâmbi, înţelegând reţinerea fetei de a da nas în nas cu tatăl ei, în clipa aceea.

— Poţi să stai aici cât doreşti. Închise uşa după ea şi se trezi faţă în faţă cu bărbatul care nu-şi mai găsea locul de nerăbdare.

— Unde este? o întrebă el fără altă introducere. Hailey îşi zise că nu mai întâlnise niciodată un tip mai necioplit.

— Este în sala de tratamente, îi răspunse ea, şi se îndreptă spre un frigider aflat vizavi. I-am promis o Cola.

— O Cola, explodă el. Vrea o Cola când lucrurile stau aşa cum stau.

Hailey nu-l băgă în seamă, deschise cutia şi o duse fără niciun cuvânt în cealaltă cameră. Faith se aşezase pe masa de examinare şi citea nişte afişe împotriva fumatului aflate pe perete, legănându-şi picioarele lungi şi subţiri

— Mulţumesc, spuse ea politicos, când Hailey îi dădu cutia.

Hailey o privi cu atenţie în timp ce o întrebă:

— Faith, unde este mama ta? Faith lăsă capul în jos şi şopti:

— A murit. Acum câteva luni. Lui Hailey i se confirmă bănuiala.

— Cred că ar fi bine să îi spun tatălui tău despre înţepături, nu? Faith dădu din cap, iar Hailey o bătu uşor pe genunchi şi ieşi din cameră închizând uşa în urma ei.

Tatăl lui Faith stătea pe marginea canapelei din imitaţie de piele, dar sări ca ars când Hailey deschise uşa.

— Ar fi bine să luaţi loc, spuse ea. Trebuie să completez un formular. Merse în spatele biroului, făcându-se că nu observă că el îşi pierduse răbdarea. Cu gesturi calme, scoase un formular din sertar şi îl introduse în maşina de scris.

Merse n spatele biroului, făcându-se că nu observă că el îşi pierduse răbdarea. Cu gesturi calme, scoase un formular din sertar şi îl introduse în maşina de scris. Aşadar, ce…

— Dracu’ să le ia de formulare, domnişoară Ashton. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu fiica mea – în clipa asta. Vocea lui nu mai era la fel de răstită ca înainte, dar tonul era ameninţător. Se ridică de pe canapea şi se apropie de ea.

Hailey îl privi. Bărbatul se sprijinea acum cu braţele pe birou, aplecat înainte. Faţa lui era aproape de a ei. Periculos de aproape.

Pentru prima dată, ea îl privi ca pe un bărbat şi nu ca pe un vizitator iritat care îi transformase o zi obişnuită într-una tracasantă. Privirea lui era la fel de rece şi de tăioasă ca înainte. Avea un nas lung şi subţire, cu nările uşor dilatate, buzele senzuale erau subţiate de furie. Bărbia şi maxilarele ferme exprimau încăpăţânare şi voinţă, dându-i un aer agresiv. Părul, ciufulit, grizonant la tâmple îi dădea un aer distins.

Un tricou albastru se întindea pe pieptul lat, lăsând să se vadă braţele musculoase şi bronzate. Pantalonii, de un albastru puţin mai închis decât tricoul, cădea bine pe şoldurile lui înguste şi ferme şi pe coapsele musculoase. La baza gâtului puternic, prin gulerul descheiat al tricoului. Hailey zări părul negru care-i acoperea toracele şi îi dădea un aer teribil de masculin. Aşa cum stătea aplecat către ea, era şi mai impresionant decât atunci când îl văzuse înconjurat de mulţime. Nu-ţi venea să-l provoci. Doar un nebun ar fi încercat aşa ceva.

Însăşi masculinitatea lui era o forţă aproape palpabilă. Hailey înghiţi în sec şi, bazându-se pe experienţa ei profesională, spuse:

— Faith a fost înţepată de o albină. I-am pus un antiseptic şi un analgezic. Acum se odihneşte. Bărbatul expiră uşurat, se îndreptă şi îşi şterse fruntea îmbrobonată cu dosul palmei.

— Şi ce-a fost toată hărmălaia asta? Pentru ce nu mi-a spus mie ce i s-a întâmplat şi a luat-o la fugă ca să se ascundă în locul acela?

— Albina i s-a strecurat sub bluză. A înţepat-o pe piept. Îl privi intens. El îi întoarse privirea. Nu se citea nicio emoţie în ochii lui gri.

— Fiica dumneavoastră este deja o domnişoară, domnule…

— Scott.

— Domnule Scott. Bineînţeles că îşi dă seama de transformările corpului ei. Din cauza durerii, ea a fost îngrozită de locul înţepăturii şi mult prea jenată ca să vă spună dumneavoastră.

— Dar e o prostie. Eu ştiu cum arată un piept de femeie. Dintr-un motiv la care nu dorea să se gândească, Hailey se înroşi brusc şi rămase fără replică. Râse în sinea ei de propria-i persoană: se purta la fel de pueril ca Faith.

— Poate că este o prostie din punctul dumneavoastră de vedere, domnule Scott, zise ea revenindu-şi, dar pentru o fată sensibilă şi impresionabilă de vârsta lui Faith ar fi fost… îngrozitor… să se dezbrace în faţa dumneavoastră.

— Dar eu sunt tatăl ei, spuse el exasperat, nereuşind să înţeleagă logica feminină.

— Şi ce dacă, domnule Scott? Ştiu că nu puteţi înţelege, dar încercaţi măcar. Faith este bulversată. Se teme că o s-o certaţi. El trase o înjurătură în şoaptă şi se lăsă să cadă pe canapea. Îşi frecă bărbia de câteva ori, afişând o expresie de frustrare.

Încerca să înţeleagă ceva cu care nu mai avusese de-a face. Când o privi din nou, Hailey observă că ochii lui de un gri metalic deveniseră mai blânzi.

— Cred că şi eu şi Faith am cam exagerat. Hailey îi zâmbi cu simpatie. Este de înţeles. Scuzaţi-mă, dar am întrebat-o pe Faith despre mama ei. Mi-a spus că v-aţi pierdut recent soţia.

— Nu era soţia mea. Văzând că Hailey păleşte şi observându-i faţa stupefiată, el se făcu înţeles: A fost soţia mea atunci când s-a născut Faith, dar am divorţat curând după aceea. Faith a locuit cu mama ei în tot acest timp. Monica a murit într-un accident acvatic acum câteva luni şi Faith a venit să stea cu mine. Gura i se deformă într-un zâmbet autocritic. Încă mai învăţ cum să mă port ca un părinte, înţelegeţi? Hailey îşi privi mâinile, apoi se uită la el.

— Nu prea e uşor să fii părinte unic. Acum înţeleg de ce voi doi trebuie să mai depuneţi eforturi în sensul ăsta. Oare de ce discuta atât de deschis cu acest bărbat despre un subiect atât de personal? Dar el a început discuţia, nu? Să mai încerce să-i mai dea sfaturi fără să i se ceară?

— Vă rog să ţineţi minte un lucru: nu există o fiinţă mai sensibilă care să ceară mai multă răbdare, şi mai fragilă sufleteşte decât o adolescentă.

El îşi încruntă sprâncenele cu răutate.

— Cu excepţia unui adolescent care îi face curte unei adolescente.

Genele întunecate clipiră peste ochii verzi ai lui Hailey.

Obrajii i se colorară. Decât să-i întâlnească privirea intensă, ea preferă să revină, la calculator şi, cu o voce neutră, să spună:

— E timpul să mă întorc în biroul meu, dar mai întâi trebuie să completez acest formular. Aranjă marginea la maşina de scris, apoi întrebă sec:

— Numele complet?

— Scott. Tyler Scott. Mâinile i se încleştară pe maşina de scris. Gura i se uscă. Inima i se zbătu. Întreg corpul începu să-i tremure. Cu privirea periferică ea văzu cum Tyler Scott se ridică de pe canapea şi

ocolea biroul, oprindu-se în faţa ei. Privirea i se fixă pe modelul cataramei lui, pe toracele puternic, pe pieptul larg, pe gâtul lui bronzat. Când privirile li se întâlniră, Hailey începu să tremure speriată de expresia lui triumfătoare.

— Da, domnişoară Ashton, spuse el încet. Locul acesta este proprietatea mea.

CAPITOLUL 2

Formularul destinat raportului de incident fu scos din maşina de scris. Cu o precizie care l-ar fi determinat pe însuşi Wilt Chamberlain să aplaude, hârtia făcută bine ghem fu aruncată şi ateriză în mijlocul unui coş de gunoi din metal.

— Cred că, de data asta, putem să ne dispensăm de raportul ăsta, nu, domnişoară Ashton? întrebă el pe un ton sec. În definitiv, toate aceste rapoarte ajung tot pe biroul meu, iar eu cunosc deja detaliile acestui incident. Nu cred că parcul Serendipity poate fi tras la răspundere pentru acţiunile unei albine care nu a făcut altceva decât ceea ce face de obicei. Totuşi, am să dau dispoziţie ca tufişurile să mai fie dezinsectate încă o dată înainte de închiderea sezonului, ca să nu se mai întâmple aşa ceva. În timp ce vorbea, se plimba prin birou, cu mâinile în buzunare, uitându-se foarte atent la posterele şi avizele lipite pe pereţi.

Hailey rămăsese stană de piatră în faţa maşinii de scris Ce spusese ea acestui bărbat? Fusese prea dură? Da, fusese. Ţinuse în mod intenţionat ascunse multe lucruri în legătură cu fiica lui. Îl obligase să vină pe jos tocmai de la roata mare până în centrul complexului. Dumnezeule, doar o minune ar mai putea face ca ea să lucreze acolo şi a doua zi. El ar putea s-o concedieze chiar în clipa aceea.

— Un lucru trebuie totuşi să analizez, şi anume modul în care angajaţii mei reacţionează la situaţiile de urgenţă. Aş fi incorect faţă de vizitatorii parcului dacă n-aş proceda aşa, nu? Hailey rosti cu o voce gâtuită de emoţie:

— Da, aşa este. Ei, da, gândea ea, ori o să mă trimită la analiză, ori o să mă concedieze pe loc. Dar m-a provocat, încercă ea să se apere, pe bună dreptate.

Aşteptând muştruluiala, ea rămase uimită când bărbatul se îndreptă către uşa sălii de tratamente şi bătu uşor:

— Faith? Cum te simţi acum? Vreau să mergem la roata mare. Uşa se deschise şi apăru o Faith amărâtă. Tyler Scott îi zâmbi cu

tandreţe şi o luă de bărbie.

— Hei. Am fost îngrijorat. Eşti mai bine acum?

— Da, tată. Iartă-mă dacă m-am purtat prosteşte. Am… Adică… A fost…

— Nu e nevoie să-mi mai explici. Domnişoara Ashton a făcut acest lucru. Acum mulţumeşte-i şi hai să mergem. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi petreci toată ziua în infirmerie, o tachină el.

— Nu vreau, chicoti ea. Părea că vrea să-şi îmbrăţişeze tatăl, dar nu o făcu. În schimb, se întoarse spre Hailey, care continua să şadă pe scaunul din crom şi plastic, de parcă ar fi fost ţintuită acolo.

— Mulţumesc, Hailey. Doamne, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi apărut tu. Eşti grozavă.

— Mulţumesc de compliment. Mă bucur că te-am putut ajuta. Crezi că o să te mai doară înţepătura până ajungi acasă?

— Nu, nu mă mai doare deloc.

— Vezi să nu se umfle sau să nu se înroşească. Unele înţepături sunt grave. Deşi îi era greu, ea privi în ochii pătrunzători care parcă o străpungeau. Poate vreţi să luaţi nişte unguent cu analgezic, domnule Scott.

— E o idee bună, domnişoară Ashton. Ce fel de unguent? Ea se grăbi să-i noteze denumirea unei alifii pe o bucată de hârtie, pe care i-o întinse. Dar în loc să ia biletul, degetele lui puternice îi prinseră încheietura.

— Mai vorbim, spuse el cu o voce joasă, gravă. Şi ca să sublinieze ideea, el întinse degetul mare şi-i apăsat podul palmei. Îi eliberă încheietura doar când luă bucata de hârtie.

— Faith? Bărbatul deschise uşa şi ieşi cu fiica lui în căldura de afară, în timp ce Hailey fu scuturată de un frison. Cum putuse să facă o asemenea gafă? Din prima clipă în care-l văzuse, Tyler Scott o enervase Fusese nepoliticoasă cu el. Îi făcuse plăcere să-i întreţină neliniştea. Simţise o plăcere josnică să-l facă să meargă pe jos, deşi era loc pentru el în maşinuţa de golf. De obicei, pe Hailey Ashton nu o caracteriza răutatea. Îi scrise asistentei medicale o notă prin care îi explica pe scurt ce anume se întâmplase, după care plecă. Să-i sune oare pe ceilalţi şefi de serviciu ca să-i avertizeze că patronul lor era în parc? Nu. Deja îl iritase pe domnul Scott. Până la o nouă întâlnire cu el, ar fi trebuit să stea în banca ei şi să le dorească colegilor săi să se poarte mai bine decât ea cu acesta. În caz că l-ar fi întâlnit. Hailey se mişca

rapid prin complex, fără a fi foarte atentă pe unde merge.

În ultimii patru ani, Serendipity fusese locul ei de muncă. Îi cunoştea aleile, pârâiaşele, magazinele, restaurantele, teatrele şi celelalte atracţii, ca pe buzunarul ei. Ca să lucreze cum trebuie, ea se străduise să cunoască toate locurile din parc. Ambiţia lui Hailey era să facă totul aşa cum trebuie. Era recunoscută pentru competenţa ei. Colegii ei ar fi uimiţi să afle că şi-a pierdut slujba purtându-se dur cu un vizitator care s-a întâmplat să fie tocmai Tyler Scott.

După un an de muncă la Serendipity, parcul a fost vândut întreprinderilor Scott din Atlanta, devenind o mică parte din uriaşul consorţiu. Imperiul Scott cuprindea acţiuni imobiliare, fabrici de confecţii, o firmă de calculatoare, un centru comercial, o întreprindere de amenajări interioare şi diverse alte proprietăţi.

La Serendipity, circula o glumă. Se spunea că Tyler Scott nu era, de fapt o persoană adevărată, ci mai degrabă un nume generic pentru un grup de bătrâni neputincioşi. Deoarece nimeni nu-l văzuse vreodată, iar toate tranzacţiile erau efectuate de o echipă de subordonaţi de-ai lui, mulţi presupuneau că Tyler Scott, omul, nici nu exista în realitate. Ce măsuri ar trebui să ia un astfel de om faţă de un angajat care se pretindea expert în tratarea vizitatorilor acelui mare parc de distracţii, al cărui singur scop era amuzamentul şi liniştea vizitatorilor, şi care se comportase de o manieră nepoliticoasă?

Hailey ajunse acasă după ora nouă seara. Ultima ei sarcină de serviciu fusese aceea ca cei o sută zece cercetaşi dintr-o tabără specială să primească beţe ce făceau reclamă parcului Serendipity, beţe cu care, de altfel, aceştia începuseră imediat să se bată. Îşi lăsă sandalele la uşă şi blazerul pe un scaun, îndreptându-se spre bucătărie. Cercetă frigiderul sperând să descopere vreo comoară ascunsă, dar rămase dezamăgită. Tot omletă şi în seara asta, răbufni ea în gând, în timp ce trecea prin holul întunecos spre dormitor. Tocmai îşi dăduse jos uniforma, când sună telefonul:

— Alo.

— Acceptaţi o convorbire cu taxă inversă, de la Ellen Ashton?

— Da, răspunse Hailey plictisită.

— Bună, surioară. Pe Hailey o deranja faptul că Ellen sunase iar cu taxă inversă, dar îndepărtă gândurile meschine cu un oftat vinovat. Nu era cazul să-şi reverse frustrările asupra surorii ei, doar pentru că avusese o zi proastă.

— Bună, Ellen. Ce s-a întâmplat? Ştia dinainte că urma un întreg discurs despre ultimele evenimente din viaţa lui Ellen şi asta pe cheltuia e, Se aşează pe pat şi se pregăti să asculte. Hailey conştientiza faptul că era frumoasă, dar sora ei, mai mică cu doi ani i se părea strălucitoare. Părul lui Hailey era arămiu, în vreme ce ai lui

Ellen părea o flacără. Hailey era înaltă şi suplă, dar se considera slăbănoagă, la fel ca în adolescenţă. Ellen nu fusese blestemată cu o adolescenţă dură. Ea se transformase dintr-o fată plinuţă într-o femeie voluptuoasă.

Pe Hailey te puteai bizui. Ellen – iremediabil iresponsabilă –, era frumoasă, strălucitoare, şi toţi o adorau. Dacă superficialitatea o făcea adeseori să-şi piardă slujba, era în stare să convingă imediat pe altcineva să o angajeze.

— Mi se pare că eşti mai mulţumită de serviciul ăsta decât de cel dinainte, interveni Hailey, atunci când Ellen făcu o pauză ca să respire, după ce vorbise câteva minute în şir.

— A, da. Oamenii de aici sunt mult mai drăguţi. Femeile care lucrau la celălalt serviciu se purtau urât cu mine. Cred că erau geloase. I-au spus şefului lucruri foarte urâte despre mine. A trebuit să plec, ca să nu mă mai chinui atât.

Hailey bănuia ce se întâmplase, dar nu o contrazise pe sora ei. Ea n-ar trebui să lucreze. Nu se potrivea cu personalitatea ei. Ar fi fost mai bine să-şi caute un bărbat bogat şi înţelegător, care să o răsfeţe.

— Mi-am făcut prieteni noi, Hailey; am ieşit în fiecare seară şi m-am distrat.

— Grozav, Ellen.

— Am primit o invitaţie pentru săptămâna viitoare la o mare petrecere, la un club din provincie. Va fi minunat. Toată lumea bună se va afla acolo. Hailey clipi iute din cauza snobismului lui Ellen. Totuşi, Hailey, am o mică problemă.

Hailey înţelese imediat despre ce problemă era vorba.

— Am nevoie de o rochie nouă, Hailey. Şi n-am primit încă tot salariul de la noul serviciu. Ai putea să-mi trimiţi tu nişte bani ca să-mi cumpăr rochia de care am nevoie?

— Ellen, ţi-am trimis nişte bani săptămâna trecută, spuse Hailey pe un ton sec.

Ce-ai făcut cu ei?

— O amărâtă de sută de dolari?

— Suta aia amărâtă am câştigat-o muncind din greu

— Iartă-mă, surioară. Să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare. Am folosit banii ăia ca să-mi cumpăr un taior. Doar nu voiai să merg la noul meu serviciu îmbrăcată nepotrivit? Hailey bănuia că dulapul lui Ellen era înţesat cu haine „potrivite".

— Am înţeles că aveai nevoie de banii aceia pentru telefon.

— Da, într-adevăr. Dar până la urmă am împrumutat bani pentru telefon de la una din fetele de la serviciu. Hailey simţi că o apucă dracii, dar se stăpâni şi întrebă cu calm:

— Tu crezi că ai făcut bine împrumutând bani de la o persoană pe care abia ai cunoscut-o?

— Ei, nu s-a supărat. Cred că o să-mi fie una din cele mai bune prietene.

„Pentru cât timp?" ar fi vrut s-o întrebe Hailey îşi frecă fruntea, care începuse brusc s-o doară.

— Bine, Ellen. O să-ţi mai trimitnişte bani dar este pentru ultima oară. Îşi aminti de o pereche de ochi gri care o fulgeraseră şi se gândi că nu era exclus să rămână fără serviciu.

— Aha, spuse Ellen serioasă apoi o potopi cu linguşelile. Eşti cea mai bună soră din lume, Hailey. Sunt norocoasă că ai grijă de mine. Îşi luară apoi la revedere. Hailey o făcu în mod mecanic. De prea multe ori trecuse prin astfel de momente şi era convinsă că se vor repeta în viitorul apropiat. Este greu să renunţi la obiceiuri, poate chiar imposibil. Încă de când erau mici, Hailey avusese grijă de Ellen.

Oamenii nu se sfiau să spună că Ellen era „cea frumoasă", iar Hailey cea deşteaptă. Dacă Ellen uita şi era lipsită de responsabilitate, i se iertau toate pentru că arăta ca un înger. Părinţii lor n-o admonestaseră niciodată şi nici nu-i reproşaseră că o lăsa pe sora ei mai mare să gândească în locul ei. Hailey o scosese din numeroase încurcături când erau mici. Acum, deşi era o femeie matură, situaţia se repeta. Hailey avusese întotdeauna simţul responsabilităţii.

Atunci când sănătatea părinţilor lor s-a deteriorat, Hailey a fost aceea care a stat cu ei pentru a-i îngriji. Ellen o ştergea de acasă pentru că nu-i plăcea să fie în preajma unor oameni bolnavi. Şi, totuşi, părinţii pe ea o doreau şi cu ea voiau să vorbească. Hailey nu i-a învinovăţit niciodată. În timpul vizitelor rare şi de scurtă durată ale lui Ellen, casa aceea tristă se umplea de râsete şi de veselie. Simţul responsabilităţii propriu lui Hailey nu însemna nimic faţă de exuberanţa lui Ellen.

Dumnezeule. De ce îmi plâng atâta de milă? se întrebă ea în timp ce se rezema de pernele de pe pat. Ce se întâmpla în seara aceea cu ea? întrebarea era retorică. Problema ei se numea Tyler Scott. Telefonul sună din nou întrerupându-i gândurile. Bâjbâi cu mâna după el, de parcă ar fi ezitat să răspundă. Instinctiv ştiu cine suna. Şi avu dreptate.

— Domnişoară Ashton, spuse el imediat după ce ea rostise un „alo" leşinat. La telefon Tyler Scott.

— Da, domnule Scott. Ce face Faith?

— Bine. Te sun din alt motiv. Sper că nu te deranjez. Vorbea serios? Cum putea să-i pună o astfel de întrebare când el o sunase ca s-o concedieze?

— Nu… mă odihneam puţin. Interveni o pauză lungă, o pauză care nu trebuia umplută cu ceva. Era deja plină de aluzii.

— Sper că nu te-am întrerupt de la ceva important. Insinuarea era atât de îndrăzneaţă, de brutală, de sexuală, încât Hailey rămase fără aer.

— Nu, domnule Scott, nu m-aţi întrerupt de la nimic, reuşi ea să articuleze.

— Regretele mele. Să vii în birou la Sanders mâine la ora unu. Noapte bună. Revoltată şi furioasă, Hailey trânti receptorul, dar conversaţia luase sfârşit înainte ca ea s-o facă. La dracu' cu el. Cum îndrăzneşte să facă aluzii la viaţa ei particulară? Şi chiar dacă mintea lui bolnavă făcuse asemenea legături, cum îndrăznise să le reproducă cu voce tare? Avea să-i spună părerea ei despre insinuările lui atunci când îl va întâlni. Adică a doua zi constată ea întrebându-se ce avea el de gând să facă. Intenţia lui i se părea clară-voia s-o facă să stea ca pe ace cu gândul la slujba ei. Ar fi putut s-o dea fără şi gata. Hailey intră în baie.

N-o să aibă probleme să-şi găsească o altă slujbă dată fiind experienţa ei. Deci, ar trebui să nu-i pese de ce avea să hotărască el. S-o concedieze. N-avea decât să lucreze în locul ei. Crede că s-ar descurca mai bine ca ea? „Nici în ruptul capului domnule Scott, strigă ea de sub jetul de apă care-i biciuia trupul.

Simţea nevoia să facă o nebunie. Ceva neobişnuit. Chiar scandalos. Hailey Ashton făcea întotdeauna numai ceea ce era corect, era o persoană decentă. Acum se cam plictisise. Când a mai dezamăgit, când a mai surprins, când a mai şocat ea pe cineva? Niciodată. I-ar fi plăcut să iasă din acea monotonie. Dar ce putea să facă? Să jefuiască o

bancă? Să alerge goală pe străzi? Să-şi caute un iubit?

Îşi ridică fruntea brusc şi se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. De unde îi venise o asemenea idee? Nu ştia. Şi nici nu-şi dădea seama cărui fapt se datora următorul gând care i se cuibărise în minte: „Mă întreb ce părere are Tyler Scott despre mine ca femeie?" Obiectiv vorbind, el era un bărbat deosebit de arătos, presupunând că i-ar plăcea tipul de bărbat puternic şi dominator. Trăsăturile sale frumoase radiau o masculinitate brută, şi totuşi Hailey zărise o umbră de zâmbet atunci când vorbise despre nesiguranţa sa ca părinte. Sclipirea metalică din ochii lui intimida, dar devenea dulce şi caldă atunci când o privea pe Faith.

Felul în care o privise nu avusese nimic obscen. Zâmbi în sinea ei. E adevărat că pentru o clipă privirea lui alunecase pe sânii ei, când citise ecusonul; dar asta nu însemna nimic. În fond, nu zăbovise mai mult de o clipă, atât cât fusese necesar ca să-i citească numele. Dar a mai existat o clipă, care i s-a părut o eternitate, atunci când el a atins-o, când degetul lui mare s-a adâncit semnificativ în moliciunea palmei ei. Îi simţise el oare pulsul care o luase razna atunci când o strânsese?

Nervoasă, stinse veioza, sperând că astfel va reuşi să scape de conexiunile caraghioase pe care mintea ei le făcea ca într-un dans erotic. Întunericul nu le risipi. Dimpotrivă, le amplifică, în timp ce se tot zvârcolca încercând să adoarmă. Când, în cele din urmă, adormi, trupul îi era fierbinte. Visa că era rănită, şi că Tyler încerca să o aline. Atingerea lui era tandră, dar în acelaşi timp electrizantă. Ochii lui exprimau simpatie, dar şi agresivitate. Gura lui…

Hailey avu un somn zbuciumat şi se trezi epuizată. Dimineaţa care urmă se dovedi destul de solicitantă. S-a pierdut un portofel, care până la urmă a fost găsit. Hailey a primit mulţumirile de rigoare pentru ajutorul acordat. Câţiva copii pierduţi şi-au regăsit rapid părinţii înnebuniţi. Infirmeria a raportat un genunchi zgâriat şi o durere de cap provocată de sinuzită. Hailey i-a întâmpinat personal pe vizitatorii adulţi care urmau să facă un picnic acolo, să asiste la spectacolele de teatru şi să se plimbe cu caruselul. La cererea panicată a directorului de resurse umane, ea l-a sunat pe mecanic, care întârziase o oră. Dată fiind problematica cu care se confrunta, dimineaţa ar fi trebuit să treacă repede. Cu toate acestea, orele se scurseră greu pentru Hailey care era speriată de întâlnirea pe care urma s-o aibă cu Tyler Scott. La ora douăsprezece şi jumătate Hailey a plecat din birou lăsând-o pe

Charlene să-i ţină locul. Aerul de afară era fierbinte şi umed, dar ea îşi puse un blazer peste uniforma verde. Pentru orice eventualitate, trebuia să aibă o ţinută corectă. Harmon Sanders, directorul general al parcului, nu se afla în birou, dar secretara lui o salută pe Hailey când aceasta intră în încăperea mochetată. Părea că se află foarte departe de zgomotul tumultuos al parcului de distracţii.

— Bună, Hailey.

— Bună, Nancy. Unde sunt ceilalţi? De obicei biroul era plin de directori de departamente care se luptau pentru o întrevedere de un minut cu directorul general.

— Toţi stau cuminţi din cauza… Coborî vocea şi făcu semn cu capul spre uşa închisă. Apoi, tot prin semne o chemă pe Hailey, şi se aplecă peste birou. Poţi să-ţi închipui că după trei ani s-a hotărât brusc să-şi facă apariţia? Hailey, este un tip extraordinar. Numai să-l vezi. Dumnezeule, am simţit că leşin când a intrat pe uşă şi s-a prezentat. Expiră adânc de parcă amintirea acelei clipe încă o mai afecta. Mi-a spus să intri de cum vii. Eşti pregătită? o întrebă ea cu o compasiune rezervată numai celor blestemaţi.

— Da, răspunse Hailey afişând o siguranţă pe care n-o avea. Merse până la uşa grea din lemn şi răsuci clanţa. Tyler Scott era aplecat peste un birou mare şi urmărea atent ceva pe ecranul calculatorului.

— Intră, domnişoară Ashton, spuse el, fără să ridice capul. De unde ştia că era ea, se întreba Hailey.

— Te-am recunoscut după parfumul Chanel, îi răspunse el de parcă i-ar fi ghicit gândurile. O privi pe sub sprâncenele groase care îi umbreau ochii. Ia loc, te rog

Aşadar, o aborda în mod prietenos, nu oficial, altfel n-ar fi făcut remarca aceea referitoare la parfumul ei când se apropiase de ea ca să-i simtă mirosul? Cum de se pricepea atât de bine la parfumuri? Genunchii îi tremurau când se îndreptă spre un fotoliu din piele şi se aşeză, punând cuminte picior peste picior şi trăgând de poala fustei ca să-şi asigure o ţinută decentă.

Indignarea ei legată de grosolănia lui de la telefon se mai atenuase. Ce rost avea să se mai certe cu el? Era un misogin şi avea o mentalitate înapoiată. În plus, orice i-ar spune ea nu va schimba situaţia. Era mai bine să se prefacă cum că a uitat ce îi spusese el, la telefon, seara trecută. Avea de gând să nu discute decât chestiuni profesionale. Trecu un minut până ce el închise calculatorul. Lui Hailey

i se păru curios că nu însărcinase pe cineva cu această treabă. Scott avea mânecile suflecate. Pe birou se afla o pereche de butoni de aur cu iniţialele sale. Cravata îi era uşor lărgită, iar nasturele de la gât descheiat. Sacoul se afla agăţat într-un cuier pom aflat în spatele lui, dar vesta o păstrase Croiala acesteia îi scotea în evidenţă toracele puternic; Scott se lăsă pe speteaza scaunului, îşi puse picioarele pe birou şi o fixă cu privirea.

— Ce mai faci, domnişoară Ashton? Dacă intenţionase să o pună în dificultate, atunci în mod sigur reuşise. Hailey nu se aşteptase la acea întrebare.

— Bine, mulţumesc, domnule Scott. Ce mai face Faith? A mai avut dureri?

— Nu, zise el, apoi zâmbi. Bineînţeles că am fost alungat din baia ei, aşa că nu sunt sigur, dar presupun că totul este în ordine. Hailey îi zâmbi şi ea şi se mai linişti puţin.

— Îmi pare bine. Am fost îngrijorată pentru ea. Ar fi trebuit să o sun în dimineaţa asta, dar n-am ştiut nici numărul de telefon, nici adresa.

— Glenstone Lodge. Am închiriat un apartament pentru câteva săptămâni.

Hailey rămase surprinsă. Probabil că el observase, pentru că zâmbi şi continuă:

— Compania mea are sediul în Atlanta. Avem o casă acolo, dar trebuie să vin aici ca să supraveghez parcul. Mai mult, am considerat că ar fi bine pentru Faith să schimbe decorul. Nu prea… ne-am simţit… la largul nostru… de când a murit mama ei.

— Dar nu trebuie să înceapă şcoala în Atlanta?

— În mod normal, da, dar nu şi în toamna asta. Primăvara trecută, după moartea Monicăi, Faith a început să dea semne de stres. Consilierul ei m-a sfătuit să o ajut să se odihnească. În vara asta i-am luat nişte profesori, dar nu cred că o s-o trimit la şcoală până la Crăciun. O să-i ajungă repede din urmă pe ceilalţi, deoarece este o elevă foarte bună. Consider că stabilitatea ei psihică este mai importantă acum decât şcoala.

— Cred că aveţi dreptate. Oare de ce îi spunea el toate astea? Ea se interesase de fată, care i se păruse dornică să-i facă pe plac tatălui care era destul de sever. Fusese impresionată de evidenta lipsă de siguranţă a lui Faith. Dar Tyler Scott nu părea a fi omul care să-şi

împărtășească problemele personale unui angajat care urma să fie concediat.

— Îți place ce faci la Serendipity, Hailey? o întreba el, schimbând brusc subiectul.

Tresări auzindu-l că-i spune pe numele mic.

— Da.

— N-ai vrea să fii mai explicită? în ochii lui gri apăru un licăr maliţios.

— Lucrez aici de patru ani, înainte de a cumpăra dumneavoastră parcul.

Harmon… domnul Sanders… m-a convins să rămân. Îmi măreşte salariul periodic.

— Eu ţi-l măresc, nu Sanders.

— A, spuse ea. Scuzaţi, credeam că…

— Credea că omul din Atlanta este prea departe ca să-şi cunoască angajaţii? Nu e cazul meu, Hailey. Eu te ştiu, ştiu de ce eşti în stare, încă dinainte de a cumpăra

Parcul. De ce sunt în stare? Ar fi spus el oare aşa ceva dacă avea de gând s-o concedieze?

— Un singur element lipsea din dosarul domnişoarei Hailey Diane Ashton, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, dosar de asigurare nr. 462 – 89 – 1002. Nicăieri nu scria cât de frumoasă eşti. De mult nu i se mai pusese un nod în gât. Inima îi bătea puternic, împiedicând-o să respire. Hailey îşi dezlipi privirea de la ochii aceia care o hipnotizau şi-şi privi tivul fustei. Când avu curajul să şi-o ridice din nou, constată că el îi studia fusta, care lăsă să se vadă un genunchi frumos, acoperit de ciorapul fin. Ochii lui coborâră spre gamba ei frumoasă şi lungă şi spre glezna subţire. Hailey nu îndrăznea să mişte. Ce făcea şeful ei acum? O hărţuia sexual? Va trebui să suporte asta ca să-şi păstreze postul? Politeţea o obliga să răspundă:

— Mulţumesc, spuse ea cu vocea uşor răguşită.

— Cu plăcere, spuse el. Se ridică, ocoli biroul şi se opri sprijinindu-se degajat de colţul lui. Părea că se amuză. Oare ce va urma, se întrebă Hailey panicată.

— Te-ai gândit vreodată să pleci de la Serendipity? Hailey neagă din cap înainte să vorbească.

— Nu. Îmi place să lucrez aici.

— Şi dacă îţi ofer alt post? Deci, nu o concedia. Îl privi surprinsă.

— Ce fel de post? întrebă ea curioasă, deşi nu-şi dorea o schimbare.

— Am o firmă de calculatoare. Îmi trebuie un om ca tine la departamentul relaţii cu publicul. Aş vrea să-mi instruieşti oamenii ca să ştie cum să lucreze cu clienţii.

— Dar eu nu mă pricep la calculatoare.

— Nici nu trebuie. Tu te pricepi la oameni. Asta caut eu.

Din păcate, unii dintre angajaţii mei cunosc toate secretele calculatoarelor, dar au probleme atunci când e vorba să trateze cu un client – fie el mulţumit sau enervat. Vrei să te mai gândeşti? Ea îl privi o clipă, stupefiată, apoi îşi plecă bărbia în piept şi murmură:

— Nu cred, domnule Scott. Chiar sunt mulţumită aici, la Serendipity.

— Aha. Scott îşi privi pantofii bine lustruiţi şi se încruntă. În biroul alăturat sună telefonul. Răspunsul lui Nancy se auzi în liniştea care se lăsase în biroul climatizat

— Deci vrei să lucrezi în continuare pe acelaşi post, spuse el, privind-o în sfârşit în ochi. De fapt, îmi convine că rămâi aici.

— Vă convine? De ce vă convine?

— Vreau să te seduc, spuse el, străpungând-o cu privirea lui gri.

CAPITOLUL 3

Dacă el ar fi început să ţopăie prin birou, pe Hailey n-ar fi şocat-o atât de mult ca vorbele pe care le rostise. Ea rămase fără grai mult timp. Îşi dădea seama că rămăsese pur şi simplu cu gura căscată, la propriu.

— Ce? întrebă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ai auzit bine ce am spus.

— Dar nu pot să cred ce am auzit.

— Eu te voi seduce.

— Doar nu vorbiţi serios.

— Eu vorbesc întotdeauna serios, spuse el. Apoi, ca şi cum ar fi dorit să infirme spusele, râse puternic, bărbăteşte. Îi plăcu râsul acela, chiar dacă mai era încă revoltată de îndrăzneala lui.

— Pari surprinsă, spuse el. De ce? Eu cred că am fi doi amanţi nemaipomeniţi. Ne potrivim ca vârstă – nu sunt decât cu zece ani mai mare ca tine. Îmi pot permite să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti şi, în acelaşi timp, nu vei depinde de mine din punct de vedere financiar. Amândoi suntem bine crescuţi şi destul de inteligenţi.

Înfăţişarea mea, din câte ştiu eu, nu a speriat pe nimeni, iar în ce te priveşte, te consider frumoasă. Adevărul e că ne potrivim. Furioasă, Hailey sări în picioare.

Nu-i venea să creadă că un bărbat, oricare ar fi fost acela, îndrăznise să o insulte cu neruşinare.

— Sper că este o glumă, domnule Scott.

— Te asigur că nu este o glumă. Intenţionez să-ţi devin iubit. Curând.

— Puţin îmi pasă de intenţiile dumneavoastră, cu excepţia celor ce ţin de problemele profesionale. Înţeleg că m-am purtat urât ieri. Îmi cer scuze. Dar consider că felul dumneavoastră de a mă pedepsi este de prost gust. Propunerea dumneavoastră nu are darul să flateze pe niciunul dintre noi. Hărţuirea sexuală este cea mai ordinară manieră de abuz faţă de o femeie care lucrează. Nu doresc să am vreo legătură cu dumneavoastră. În caz că un simplu „nu" nu vă descurajează, atunci luaţi-vă toate slujbele dumneavoastră şi duceţi-vă la dracu', domnule Scott. Se răsuci pe călcâie şi se repezi la uşă.

— Hailey, strigă el cu o voce atât de autoritară încât ea se opri, în ciuda dorinţei puternice de a pleca de acolo imediat. Uită-te la mine. Vrând să creadă că el n-o intimidează, ea se întoarse şi îl privi drept în ochi, cu un dispreţ profund.

— Hărţuire sexuală? Nu m-am gândit nicio clipă că vei crede aşa ceva, dar, de vreme ce ai impresia asta greşită, o să-ţi vorbesc deschis. Nu vei fi hărţuită, ci convinsă.

— E vorba de semantică. Este, de fapt, acelaşi lucru. El zâmbi.

— Nu prea cred. Sau cel puţin nu în felul în care obişnuiesc eu să conving. La un moment dat, mă vei dori aşa cum te doresc şi eu.

— Să nu aşteptaţi prea mult.

— Nici nu trebuie. Eşti deja atrasă de mine.

— Cum… rosti ea printre dinţii încleştaţi. Sunteţi… Eu… Niciodată.

— De fapt tu nu te-ai gândit nicio clipă că este vorba de hărţuire sexuală.

Hărţuirea sexuală este atunci când un angajator se foloseşte de postul angajatului ca să-l şantajeze sau să o şantajeze. Postul tău este asigurat. Chiar dacă n-ai fi fost angajata mea, chiar dacă ne-am fi întâlnit în orice alt mod, aş fi fost la fel de hotărât să te cuceresc.

— Totuşi eu vă datorez o oarecare supunere.

— Tu eşti o angajată de valoare. Nu aş risca să te pierd dintr-un acces subit de desfrâu. Dacă aş fi fost un astfel de bărbat, te-aş fi supus într-un fel sau altul unor ameninţări. Şi nici nu mi-aş mai fi pierdut timpul discutând cu tine în ultima jumătate de oră. Ieri am intrat în panică. Oricare alt vizitator s-ar fi comportat la fel în timpul unei situaţii de forţă majoră şi mi-aş fi dorit ca directorul responsabil de relaţiile cu publicul să reacţioneze tot atât de eficient şi rapid, cum ai făcut-o. Lucrul cel mai important pentru tine în acel moment a fost să te ocupi de vizitatorul aflat la ananghie – în cazul nostru, de Faith. Ai procedat exact aşa cum trebuia să procedezi. O clipă ea fu dezarmată de laudele lui.

— Mulţumesc, spuse ea înţepată.

— Dar, rosti el, în timp ce se depărta de birou şi se apropia de ea, faptul că eşti o angajată competentă nu are nimic de-a face cu asta. Acum se afla la câţiva centimetri de ea, obligând-o să-şi dea capul pe spate ca să-l poată privi.

Instinctul ei de conservare îi dicta să fugă, dar flacăra ce strălucea în ochii lui o obliga să rămână. Mâinile lui i se aşezară pe umeri. Gura lui era periculos de aproape de a ei; el se aplecă şi îi şopti:

— Vreau să faci parte din viaţa mea, vreau să fac dragoste cu tine, Hailey.

Hailey se aştepta ca gura lui să fie dură, fermă, lacomă, chiar brutală. Dar greşi. Buzele lui erau tandre şi moi. El îi atinse buzele cu gingăşie, de parcă i-ar fi fost teamă ca ea să nu se dezintegreze înainte ca el să poată sorbi nectarul gurii ei. Hailey nici nu răspunse, nici nu se opuse. Şocul o făcuse să încremenească. Şi totuşi, cu fiecare bătaie a inimii, simţea că se relaxează. Buzele ei se deschiseră şi limba lui alunecă printre ele, mângâindu-le, dar nedesfăcându-le total. Hailey auzi un geamăt uşor, dar nu-şi dădu seama că-i aparţinea, până când mâinile ei nu ajunseră pe mijlocul lui, unde ea caută instinctiv sprijin.

Scott o strânse la pieptul lui cu o tandreţe oarecum brutală. Braţele lui o prinseră ca nişte cleşti de oţel – sau mai curând ca nişte panglici de catifea. Oricum, nu putea scăpa din strânsoarea lui. Hailey nu deschisese buzele în mod conştient în faţa căutărilor tandre şi insistente ale limbii lui. Apoi sărutul lui o înfioră cu plăcere. Hailey îşi dădu seama că trebuia să pună capăt lucrurilor. Era o nebunie din partea ei să rămână acolo şi să-l sărute pe acel bărbat. Şi totuşi, seara trecută, într-o clipă de slăbiciune şi depresie, se convinsese că ar trebui

să facă o nebunie dacă nu pentru vreun motiv anume, măcar pentru o experienţă în plus. Şi de ce să nu dea frâu liber acelei fantezii? Oricând putea pune punct. Era doar un sărut. Nimic altceva. Expert şi conştiincios, Tyler gusta, explora şi se bucura de gura ei. Descoperea secrete pe care nici ea nu ştia că le ascunde acolo. Hailey se apropie şi mai mult de el, răspunzând instinctiv la apăsarea limbii lui.

Un geamăt profund de dorinţă străbătu pieptul care-i zdrobea sânii. Fără urmă de ruşine, era plăcut surprinsă să vadă că ea – serioasa Hailey Ashton – putea provoca o astfel de reacţie acelui bărbat viril.

În cele din urmă, rămas fără suflare, Scott îi eliberă buzele şi îi studie atent fiecare trăsătură a feţei. Mâinile lui erau sigure şi hotărâte în timp ce îi desfăcea blazerul. Privirea lui îi ardea sânii. De parcă ar fi răspuns la o comandă secretă a lui Scott, ea îşi simţi sfârcurile cum se întăresc sub ţesătura bluzei.

El zâmbi cu tandreţe. Degetele lui puternice, bronzate, îi dădură pe spate buclele arămii de pe faţa îmbujorată.

— Când o să ajungi să mă cunoşti mai bine, o să pot descoperi toate secretele minunate ale trupului tău, Hailey. Să ştii că vei arde de dorinţă să mi le împărtăşeşti. Îţi promit că te voi cunoaşte în întregime, începând din interiorul tău. Vorbele lui rostite încet o treziră din transa în care căzuse. Se îndepărtă împingându-l cu atâta hotărâre, încât el se clătină, dându-se câţiva paşi înapoi, după care îşi recapătă echilibrul.

— Nu mă vei cunoaşte mai mult de atât, domnule Scott. Cuvintele ei fuseseră rostite cu o voce joasă, încordată. Niciodată nu mai fusese atât de mânioasă pe cineva. Să ştiţi că purtarea dumneavoastră necuviincioasă şi comportamentul dumneavoastră deplasat nu mă vor face să renunţ la serviciul meu. Intenţionez să continui să lucrez la Serendipity pe postul pe care îl am. Dacă dintr-o greşeală veţi hotărî să mă concediaţi sau veţi mai încerca să mă atingeţi, vă voi acuza de hărţuire sexuală, la cel mai înalt tribunal din acest stat. Şi nici nu mă veţi îndupleca, aşa că păstraţi-vă forţele şi găsiţi-vă o altă victimă, mai binevoitoare.

Călcâiul ei lăsă o urmă adâncă pe mochetă, după ce Hailey se răsuci şi trânti uşa după ea. Nancy o privi speriată:

— S-a întâmplat ceva rău? o întrebă ea îngrijorată. Hailey îşi înghiţi comentariile pe care ar fi dorit să le facă la adresa domnului

Scott şi răspunse uşor:

— Deloc. Domnul Scott şi cu mine ne înţelegem perfect. Ieşi din birou înainte ca Nancy să-i mai poată pune vreo întrebare. Când ajunse la ea în birou, tălpile îi ardeau din cauza asfaltului fierbinte pe care călcase apăsat. Cu fiecare pas încerca să se convingă că Tyler Scott era cel mai arogant mai înfumurat şi mai enervant om din câţi cunoscuse. Siguranţa cu care afirmase că ea nu-i va putea rezista se părea de neînţeles. Oare o considera un exemplar slab al sexului frumos, care ducea lipsă de atingerea unui bărbat? îi studiase el dosarul incitat de vârsta ei şi de situaţia familială? Gândise că era o fată bătrână plină de frustrări? presupusese că era îndeajuns de singură şi de disperată ca să caute tovărăşia unui bărbat, ca să cedeze avansurilor lui, fără să crâcnească?

Îi dădu instrucţiuni secretarei ca să preia toate sarcinile, după care intră în toaleta micuţă a propriului birou. Imaginea pe care o văzu în oglindă o sperie. Oare Charlene îi observase părul deranjat, buzele umede şi obrajii îmbujoraţi?

Hailey era foarte pedantă. Oare nu observase cineva acea mică urmă de ruj de pe obraz? Buzele lui Tyler culeseseră din el de pe buzele ei şi îl duseseră în acel punct sensibil, aflat chiar sub ureche. Din nefericire, blazerul ei ascundea bluza răsucită şi ieşită din fustă. Murmurând vorbe de ocară la adresa ei, îşi spălă faţa cu apă rece şi îşi refăcu machiajul. Se pieptănă şi îşi prinse părul într-un coc sever, în vârful capului. Revenindu-şi, se decise să nu se mai gândească la respectiva întâmplare în acea după-amiază. Nu era deloc simplu. Charlene îi observă imediat starea de spirit:

— Hei, Hailey, te simţi rău? Ţi-am pus de trei ori aceeaşi întrebare. Am impresia că nu m-ai auzit.

— Nu mă simt prea bine, spuse Hailey. Mă doare capul, asta-i tot.

— Şi ce vrei să-i spun?

— Cui?

— Directorului de la liceul din Knoxville, spuse Charlene agasată. Vrea detalii despre petrecerea echipei de fotbal, de la încheierea sezonului.

— A, da. Când se încheie sezonul?

— Pe 13 octombrie.

— Şi, care-i problema? Ştii că noi închidem pe 1 octombrie.

— M-am gândit doar că…

— Nu facem excepţii, Charlene.

— Bine, o să-i spun. Hailey îşi dădu seama, din tonul fetei, că nu făcea altceva decât să-şi reverse nervii asupra ei.

— Scuză-mă, Charlene, spuse ea dorind să o împace. Dă-mi numărul lui de telefon şi o să-l sun personal, iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă. Este o zi grea.

— Nu-i nimic. Probabil că e de vină umiditatea. Dar în ceea ce o privea pe Hailey, nu umiditatea era de vină, ci o pereche de ochi gri, punctaţi cu negru şi cu nişte gene stufoase, ochi care nu o lăsau să-şi vadă de treabă şi îi stricaseră dispoziţia. De vină era amintirea unor buze nerăbdătoare care implorau reacţia ei, în cel mai tandru mod. De vină era un trup musculos care se lipise de al ei, şi care-i făcuse cunoştinţă cu o masculinitate care-i dăduse fiori.

Nu cunoscuse mulţi bărbaţi şi cu siguranţă că nu fusese apropiată de niciunul. Şi acum, bărbatul acesta intra ca o vijelie în viaţa ei, urmărind să se folosească de ea, ca şi ceilalţi. Ce anume avea ea de-i făcea pe oameni să creadă că puteau profita de ea? Era prea serioasă? Prea înţelegătoare?

Oamenii profitaseră de ea toată viaţa ei. Părinţii ei o folosiseră ca un exemplu bun pentru Ellen. Ellen o folosise ca să-şi rezolve treburile şi să scape de necazuri. Prietenii o folosiseră pentru că ea nu le putea refuza un serviciu pe cheltuiala ei. Aflase cu timpul că oamenii sunt zgârciţi şi acaparatori şi că făcea parte din natura umană dorinţa de a profita de cineva slab.

Dar, o dată ajunsă la maturitate, după deziluzii repetate şi cu strângere de inimă, Hailey învăţase lecţia. Obţinuse independenţa şi şi-o păstra cu dârzenie. Nu va fi niciodată preşul cuiva. Nici măcar al lui Tyler Scott.

La ora opt seara ea verifică numărul de vizitatori care trecuseră în acea zi prin parcul de distracţii. Se auzi strigată şi când ridică privirea către geam, o văzu pe Faith Scott care fugea în jurul fântânii de afară. Fetiţa de-abia mai respira, iar faţa ei zâmbitoare era scăldată într-o transpiraţie sănătoasă.

După ce se opri brusc în faţa geamului, ea strigă:

— Ce grozav e, Hailey! Hailey deschise geamul să se poată auzi fără să strige una la cealaltă. Se bucura de plăcerea pe care o citea pe chipul lui Faith:

— Ce este grozav?

— Tata mi-a spus că vii să iei masa cu noi. Tyler părea foarte mulţumit de el, în timp ce mergea agale în jurul bazinului cu apă al fântânii. Îşi purta cu nonşalanţă sacoul pe umăr, agăţat de degetul arătător. Paşii lui mari îl aduseră curând la fereastră, unde o luă degajat pe după umeri pe Faith.

— Bună, spuse el. Lui Hailey îi venea să urle. Zâmbetul lui maliţios era chiar mai agasant decât ameninţările cu seducerea. Era pe cale să-i spună că nu se afla la ordinele lui, când privi întâmplător la chipul plin de speranţă al lui Faith.

Cuvintele dure îi rămaseră pe buze. Tyler se folosea de copilă pentru scopurile lui mârşave. Dar Faith era nevinovată, iar Hailey nu dorea să aibă pe conştiinţă dezamăgirea acesteia.

— Cum te mai simţi? o întrebă ea pe Faith, prefăcându-se că nu-l bagă în seamă pe Tyler.

— Nu mai am probleme. Tata mi-a cumpărat de la farmacie medicamentul acela de care i-ai spus tu şi dimineaţa, când m-am trezit, nu mă mai durea nimic. Eşti foarte deşteaptă.

— Mă bucur că am fost mai deşteaptă decât albina. Faith chicoti:

— Mergem? Hailey îl privi pe Tyler drept în faţă şi îi zâmbi intenţionat duios. Constată mulţumită că atitudinea ei îl descumpănea.

— Da, într-o clipă. Hailey intră în biroul ei ca să-şi ia blazerul şi poşeta.

La plecare, îi dădu câteva instrucţiuni lui Charlene, care urma să preia sarcinile de serviciu până la închiderea parcului, la ora zece seara. Ieşi pe uşa din spate şi aruncă o privire în oglindă. Surprinsă de acea dovadă de cochetărie, jură că nu o interesa felul în care arăta şi că nu dorea să impresioneze pe nimeni, cu atât mai puţin pe Tyler Scott. Faith aştepta nerăbdătoare. Tyler stătea degajat, cu un picior sprijinit pe o bancă din parc, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea refuza invitaţia.

— Maşina mea este…

— Mergem până acolo şi venim după tine până acasă. Vom aştepta să te schimbi, nu-i aşa, Faith?

— Da. Vreau să ştiu unde locuieşti, Hailey, zise fetiţa. La naiba. Îşi manipula copilul.

Hailey intenţionase să meargă cu maşina ei, astfel încât Scott să nu afle unde locuieşte ea. Bineînţeles că nu trebuia decât să-i

răsfoiască dosarul ca să-i afle adresa. Oricum avantajul era de partea lui.

— Locuiesc într-un apartament pe munte, Faith, spuse Hailey, excluzându-l în mod intenţionat pe Tyler din conversaţie. Închiriez o parte din casă turiştilor. Iarna vin cohorte întregi de schiori care caută o gazdă.

— Nu e periculos? întrebă Tyler, luând-o într-o doară de braţ pe când traversau intersecţia din parcarea angajaţilor. Să bagi străini în casă, vreau să zic.

— Am mare grijă cui închiriez.

— Dar, pentru o femeie care locuieşte singură, părerea mea este că…

— N-am spus că locuiesc singură. El se opri brusc, şi degetele de pe cotul lui Hailey se încleştară.

— Dar locuieşti singură, nu? Duritatea privirii lui o sperie pe Hailey. Sprâncenele i se apropiaseră deasupra ochilor pătrunzători, care exprimau un fel de dojană.

Buzele lui deveniseră o linie. Independenţa ei regăsită nu înlocuia instinctul de conservare. Ea nu îndrăzni să-i dea un răspuns usturător.

— Da, locuiesc singură, spuse ea cu calm. Apoi adăugă şoptit, doar pentru urechile lui: Dar nu este treaba ta cu cine locuiesc.

— Ba este treaba mea. Sunt un iubit egoist şi posesiv, Hailey. Nu vreau să te împart cu nimeni. Ea dădu să spună ceva, să-l pună la punct, dar se auzi vocea lui Faith:

— Care e maşina ta, Hailey? Hailey scutură din cap, în încercarea de a pune în ordine lucrurile, care se întâmplau mult prea repede pentru a le putea stăpâni. Ar fi vrut să-i spună acelei brute îngâmfate că atitudinea lui posesivă era ridicolă, dar nu găsea ocazia.

— Este… ăăă… acolo. Jeepul albastru

— Un jeep! Grovaz, strigă Faith şi o luă la goană spre maşină. Pot să merg cu tine, Hailey? Pot, tată? Te rog.

— Cred că ar trebui s-o întrebi pe Hailey, nu pe mine. Faith aruncă spre ea o privire rugătoare, la care nu se putea rezista.

— Bineînţeles că poţi, dar te previn că oricine urcă în maşina mea trebuie să-şi pună centura de siguranţă.

— Bine. Şi tata mă obligă s-o folosesc. Hailey deschise portiera din dreapta, apoi se duse s-o deschidă şi pe a ei. Tyler îi puse o mână

pe umăr şi spuse:

— Maşina mea este parcată acolo. Făcu un gest cu capul în direcţia respectivă. Aşteaptă-mă la ieşire. O să vin după tine. Nu era o rugăminte. Era un ordin politicos ca ea să nu plece fără el din parcare.

Pentru a îndulci ordinul, îi mângâie umărul cu degetele, iar în clipa imediat următoare gura lui se apropie de a ei şi, luând-o prin surprindere, îi dădu un sărut rapid şi apăsat. Obrajii îi luară foc şi se bucură că Faith urcase deja în maşină şi nu observase ceea ce se întâmplase.

Dacă l-ar fi admonestat pentru sărut, n-ar fi făcut decât să-i atragă fetei atenţia

Hailey îi întoarse spatele şi căută mânerul portierei. Tyler se îndreptă spre maşina lui.

— O să lăsăm geamurile deschise ca să iasă aerul cald. Pe urmă o să deschid climatizorul. Nu prea e indicat ca un jeep să aibă climatizor, dar m-am răsfăţat puţin. Hailey zâmbi către feţişoara care exprima adoraţie.

— Este minunat, dar de ce ţi-ai luat un jeep? o întrebă Faith cu o curiozitate nedisimulată. Hailey râse:

— O să vezi de ce, după ce ajungem acasă. Gatlinburg era un orăşel turistic cu străzi înguste şi aglomerate care dorea să rămână discret şi Hailey evită să treacă prin Parkway, artera principală din centrul oraşului, şi urmă şoseaua paralel cu Little Pigeon River. Apoi o luă la dreapta pe unul din drumurile care urcau în munţi. Jeepul se înscria cu uşurinţă în curbele dificile ale drumului şerpuitor. Hailey era dezamăgită după ce văzuse că puternicul şi imensul Lincoln, care aproape că le izbise la ieşirea din parcare, se comporta aproape la fel de bine. Casa ei cu două etaje atârna pur şi simplu pe un versant al muntelui.

Faith ieşi iute din jeep, după ce Hailey opri pe alee.

— Ai grijă, o atenţionă ea, în timp ce o urma cu un pas mai moderat. Nici măcar nu se uitase să vadă dacă Tyler le urma. Presupunea, şi pe bună dreptate, că da.

— Hei, e super! Unde locuieşti tu?

— La etajul de sus.

— Locuieşte cineva jos?

— Acum, nu. Casa era construită din bârne şi sticlă, în unghiun ciudate. Acoperişul era foarte ascuţit. Uşa principală părea suspendată

datorită căptuşirii ei cu lemn roşiatic, care-ţi dădea impresia că nu se susţine pe nimic. De acolo se putea vedea oraşul Gatlinburg, cuibărit pe fundul văii. Hailey deschise uşa, iar Faith o zbughi nestingherită înăuntru. Hailey se aplecă să ia ziarul de seară, lăsat lângă uşă.

— Foarte frumos. Glasul era plăcut şi provocator. Ea se încordă şi se întoarse spre Tyler. El nu se uita la peisaj, şi nici măcar la casă, ci o urmărise când se aplecase să ridice ziarul.

— Mulţumesc, spuse ea abia stăpânindu-şi furia.

— Eşti supărată pe mine, nu?

— Mai curând dezgustată.

— De ce?

— Pentru că n-am crezut vreodată că cineva s-ar putea folosi de fiica lui pentru a-şi rezolva problemele. Insulta avu efectul scontat. Dispăruse expresia triumfătoare de pe chipul lui bronzat şi apăruse una de mânie.

Înainte să se poată apăra sau contraataca, Faith strigă de lângă uşă:

— Voi nu veniţi?

— Imediat, spuse Hailey cu o veselie falsă, rotindu-se în aşa fel încât fusta îi flutură.

— Simte-te ca acasă, domnule Scott. Găseşti ceva rece de băut în frigider şi pentru tine şi pentru Faith.

— Eu vreau să vin cu tine, spuse Faith. Deja trăgea cu ochiul la dormitorul lui Hailey.

— Bine, poţi să-mi alegi tu cu ce să mă îmbrac.

— Adevărat? o întrebă Faith, după care o zbughi în dormitor.

Când Hailey ajunse în cameră, Faith cotrobăia deja prin dulap.

— Cu asta, spuse ea, scoţând o rochie care mai avea încă eticheta cu preţul pe ea.

— A, ştiu şi eu? ezită Hailey. Cumpărase rochia dintr-un impuls la începutul verii. Nu se ivise însă ocazia potrivită, în plus, rochia aceea lăsa să se vadă pielea mai mult decât i-ar fi făcut ei plăcere. Ellen o implorase să i-o dea ei, dar Hailey refuzase. Nu ştia de ce, dar faptul că exista acea rochie în dulapul ei o făcea să creadă că ar fi putut să apară şi ceva interesant în viaţa ei, de altfel plicticoasă.

— Este frumoasă, spuse Faith. „Şic" era un cuvânt mai potrivit. Era croită din material „de jeans denim şi era ornată cu dantelă albă. Talia căzută permitea fustei largi să se deschidă chiar în dreptul

şoldurilor. O danteluţă tivea fusta care ajungea la mijlocul gambei. Corsetul venea strâns pe corp şi, fiind susţinut doar de câteva panglici subţiri, cerea un sutien fără bretele. Dar Hailey nu avea sutien fără bretele.

— Nu ştiu…

— Haide, Hailey. Te rog, pune-o. Ca să-i facă pe plac, Hailey cedă. În definitiv, de ce să n-o poarte? Sezonul era pe sfârşite şi dacă nu o purta acum, poată că nici nu ar mai fi avut ocazia. În vara următoare putea să nu mai fie la modă. În orice caz n-o va purta ca să-l farmece pe domnul Scott, îşi spunea ea. Şi, dacă nu va înţelege acest lucru, avea să afle imediat că se înşela. În timp ce lui Faith îi turuia gura.

Hailey se schimba în camera de baie alăturată. Rochia îi venea perfect. Îşi pieptănă părul pe spate şi şi-l prinse cu piepteni decorativi. Curiozitatea lui Faith învinse bunele maniere şi fata bătu uşor în uşa băii:

— Pot să intru?

— Desigur, îi răspunse Hailey.

Faith o privea fascinată în timp ce ea se machia. Era curioasă şi băgăcioasă, dar drăguţă foc. Desigur că Faith avea nevoie de părerea unei femei legată de propria-i înfăţişare.

Şi când te gândeşti că n-avea cu cine să discute asemenea lucruri. Hailey o rugă să-i aleagă nişte sandale fără toc, care să se potrivească cu rochia. După ce se parfumă cu Chanel, Hailey o stropi şi pe Faith cu parfum. Fata era super-încântată, iar pe Hailey o impresiona faptul că fata reacţiona astfel la un gest neînsemnat. Hailey era sigură că fetiţa îşi adora tatăl.

„Tata a spus", „Tata zice că", „Tata este" – acestea erau introducerile la o mare parte a frazelor ei. Era impresionantă dorinţa fetei de a-i face pe plac tatălui ei.

Apoi, Faith şi Hailey merseră în camera de zi, unde Tyler, o siluetă proiectată pe violetul crepusculului, stătea la fereastră. Când le auzi, el se întoarse. Ochii lui se deschiseră larg, în semn de apreciere sinceră a eforturilor lui Hailey.

Hailey se strădui să treacă repede peste acel moment.

— Cred că acum putem pleca, spuse ea. Glasul ei timid o făcea să pară umilită. Semăna cu o fată care ieşea pentru prima dată la o întâlnire.

— Casa este minunată, spuse Tyler.

Hailey îşi aruncă ochii de jur-împrejur de parcă atunci vedea încăperea pentru prima oară. Un şemineu de piatră se întindea pe un perete, în timp ce pe celălalt se aflau numai ferestre. Canapeaua şi fotoliile erau acoperite cu o ţesătură crem creponată, pe care tronau perne maronii. Carpetele, aşezate din loc în loc, lăsau să se vadă parchetul de stejar. Două uşi de bar deschideau drumul spre bucătărie, iar într-un capăt al camerei de zi se afla un loc de luat masa.

— Dacă tu consideri că încăperea asta e drăguţă, stai să vezi dormitorul. Are o saltea de culoarea piersicii şi e aşa de moale. Baia este trăsnet. Are o cadă la nivelul podelei, de culoarea saltelei. Numai s-o vezi, tată.

Ochii lui gri se întoarseră spre Hailey, care şi-i cobori pe ai ei.

— Poate am s-o văd şi eu odată şi-odată, spuse el pe un ton semnificativ. Unde ziceai că vrei să mâncăm, Faith? Nu se uita la fiica lui. Privirea îi era aţintită asupra lui Hailey.

— Ştiu un loc drăguţ, spuse Faith cu o voce care spera ea să fie convingătoare. Au pizza şi lasagna şi jocuri electronice în spate. Tyler îşi privi fiica şi zâmbi înţelegător:

— Copila mea este dependentă de jocurile electronice, îi spuse el lui Hailey, care zâmbi la rândul ei.

— Cred că toată lumea este dependentă de ele în zilele noastre.

— Te deranjează să mergi la un restaurant care are jocuri electronice în spate? O privi jenat, de parcă îşi cerea scuze.

— Deloc. Poate o să joc şi eu.

— Grozav. Hai să mergem. Mi-e foame.

Faith scoase ultimul cuvânt pe un ton plângăreţ. Izbucniră în râs.

Hailey încuie uşa şi, împreună cu Tyler, o urmă pe Faith până la maşina lui. El o luă de umeri cu un gest posesiv şi o trase mai aproape de el.

— S-ar putea să-ţi schimb uniforma de la Serendipity. Arăţi minunat în seara asta, Hailey. Răsuflarea de pe obrazul ei era plăcută, cu miros de mentă. Simţi un nod în gât şi spuse un „Mulţumesc" care suna total nenatural.

— Îmi place când laşi mai multă piele la vedere şi ai mai puţine desuuri. Remarca lui sinceră transformă timiditatea lui Hailey în furie. Se retrase de lângă el.

— Cum poţi să-mi vorbeşti astfel?

Dinţii lui albi străluciră în întuneric dezvăluiţi de un zâmbet larg.

— Bineînţeles că pot. Eu o să fiu iubitul tău, ai uitat? Hailey dădu să-l repeadă, dar el o opri:

— Păstrează-ţi cuvintele pentru mai târziu şi o să-ţi dovedesc că nu au fundament.

Acum ne aşteaptă Faith. Ea încercă să se opună braţului care ajunsese iar pe umerii ei, dar până la maşină se lăsă păgubaşă.

CAPITOLUL 4

Restaurantul ales de Faith era zgomotos şi aglomerat, aşa cum prevăzuse Tyler.

Aşteptarea le-a fost scurtată de o bancnotă de cinci dolari, strecurată şefului de sală care le-a făcut rost de o masă aflată lângă fereastră, ce dădea spre trotuar, departe de sunetele stridente care veneau din încăperea din spate. După ce comandă, Faith se duse să vadă jocurile. Când se întoarse le spuse că sunt „cele mai haioase" din câte văzuse ea. Salatele aveau prea mult sos, iar lăptuca destul de veştejită, însă lasagna se dovedi delicioasă. Vinul Chianti, pe care Tyler îl alesese şi din care o convinsese şi pe Hailey să bea, era rece, tare şi periculos, constată ea simţindu-se uşor ameţită. Deşi Hailey nu voia să recunoască, Tyler Scott o atrăgea din ce în ce mai mult Nu reuşi să-i găsească niciun defect, nici în maniere, nici în conversaţie. Şi, în plus, era un bărbat arătos, fapt remarcat de toate femeile din încăpere, după cum observase Hailey morocănoasă. Îşi scosese sacoul şi vesta din cauza căldurii, iar trupul lui bine făcut părea mai puternic decât înainte. Mânecile suflecate permiteau să i se vadă braţele musculoase, acoperite de un păr negru. Când Hailey îi întâlni privirea, peste masă, inima începu să-i bată atât de tare încât se sperie. Dacă ar fi citit în vreun roman o asemenea descriere a reacţiilor ei s-ar fi amuzat şi ar fi crezut că este doar o născocire a scriitorului. Dar acele senzaţii care îi înfiorau trupul şi îi întăreau sfârcurile, coborând spre abdomen şi transformându-se într-un ghem în stomac, erau mult prea adevărate şi mult prea excitante. Cu gura plină de lasagna, Faith spuse:

— Mi-ar plăcea să fiu la fel de frumoasă ca tine, Hailey. Nu-i aşa că-i tare frumoasă, tată? Hailey făcu imprudenţa de a-l privi pe Scott. Admiraţia pe care o citi în ochii lui o făcu să se înece cu vinul. Tuşi în şervet şi inspiră adânc. Când îşi ridică ochii înlăcrimaţi, îi întâlni privirea şi constată că el o privea amuzat.

— Este într-adevăr foarte frumoasă. Hailey îşi şterse lacrimile.

— Nu, Faith. Nu sunt frumoasă. Sora mea, Ellen, este cea frumoasă, din familie.

— Eşti atât de frumoasă! Eu n-o să fiu niciodată pentru că tata mă pune să port ochelarii ăştia urâţi. Zice că sunt prea mică ca să port lentile de contact. Îşi privi tatăl cu nişte ochi acuzatori. Tu ce părere ai, Hailey?

Hailey se făcu că o priveşte cu atenţie, dar nu intenţiona să îl contrazică pe Tyler.

— Să-ţi spun ce mi-au făcut mie părinţii mei. Mi-au permis să port lentile de contact de-abia după ce n-am mai purtat proteza dentară. A fost ca un cadou de ziua mea. Faith făcu ochii mari.

— Ai purtat proteză dentară?

— Pentru toată gura, timp de trei ani, spuse Hailey, râzând.

— Şi a trebuit să porţi şi ochelari?

— Până când mi-am pus lentile de contact. Şi astăzi mai port ochelari din când în când, atunci când îmi sunt ochii obosiţi.

— Dar precis că nu arătai aşa de rău ca mine.

— Dar nu arăţi deloc rău. Părerea mea este că ai nişte ochelari şic. Nici nu ştii câte persoane celebre au purtat ochelari. Chiar şi Jane Fonda poartă. Şi Robert Redford. şi Warren Beatty.

— Grozav, spuse Faith. Privi în farfurie în timp ce se gândea la ceea ce-i spusese Hailey. Hailey se uită la Tyler. Acesta avea o expresie tandra şi un zâmbet pe jumătate, complice. Ridicând paharul, el o rugă din privire să facă acelaşi lucru. Îi mulţumi pe muteşte, în timp ce îşi ciocni paharul de al ei. Apoi privirile li se întâlniră peste paharele cu vin. Hailey nu-şi putea desprinde privirea din ochii lui, aşa cum nu-şi putea mişca nici degetul mic de sub mângâierea degetului său. Rămase gâtuită de emoţie. Un fior fierbinte i se plimba în sus, pe gât, iar vârfurile urechilor îi fură cuprinse de un val de căldură. Degetul lui mic continua să îl mângâie pe al ei iar ea se simţi străbătută de un fior care semăna teribil cu dorinţa.

— Acum pot să mă duc să mă joc?

Hailey tresări la auzul vocii lui Faith. Uitase pentru câteva clipe de tot ce era în jurul ei, cu excepţia bărbatului a cărui privire o fermecase. Poate că ar fi rezistat acelei priviri magnetice, dar atingerea lui nu rămase fără reacţie.

— Îmi dai voie să plec să mă joc, o corectă Tyler, încercând să-şi

ia ochii de la Hailey şi să pună paharul pe masă. Faith oftă resemnată.

— Îmi dai voie să plec să mă joc? Te rog! Tyler zâmbi.

— Îţi dau voie. Uite doi dolari, spuse el, scoţând banii din buzunar. Du-te la casă să-i schimbi şi ai grijă cum îi cheltuieşti.

— Mersi, tată. O să trag de ei, îi promise Faith în timp ce luă banii şi sorbi din Cola.

Hailey profită de ocazie ca să-şi recapete controlul. Oare ce se întâmpla cu ea? Trebuia să fie nebună să se lase manevrată de un bărbat ca Tyler Scott. El era un profitor, obişnuit cu astfel de situaţii. Avea o tehnică desăvârşită. Ştia perfect cum să profite de sentimentele unei femei. Cu siguranţă că avusese nenumărate ocazii în care îşi exercitase farmecele, iar biata Hailey Ashton nu dispunea de experienţa necesară pentru a-l contracara. Străduindu-se să nu-şi trădeze emoţiile, ea se aşeză mai bine pe scaun, îşi aranjă părul, îşi umezi buzele şi încercă să pară stăpână pe sine. Din experienţa ei ştia că dacă îi dădea un deget, el i-ar fi luat…

— Bei o cafea? o întrebă el.

— Da, mulţumesc, spuse ea pe un ton neutru. În timp ce aşteptau cafeaua, Hailey se prefăcu, interesată de circulaţia de pe trotuar. Scott nu-i adresă niciun cuvânt, dar ea se simţea privită, studiată. Brusc, simţi nevoia să se acopere cu ceva.

— Cu frişcă? rupse Scott tăcerea.

— Da, mulţumesc.

— Să-mi spui cât. El îi turnă frişca în ceaşcă până când ea îi spuse:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, îi răspunse el cu o politeţe maliţioasă. Hailey sorbi din cafea, fără să-l privească. Scott amesteca frişca dus pe gânduri.

— Nu trebuie să te porţi aşa, spuse el încet.

— Cum mă port? Hailey se plasă în plină defensivă.

— Eşti tensionată, nervoasă. N-am de gând să-ţi smulg hainele şi să te violez aici, pe masă. Zâmbi diabolic şi închise un ochi. Cel puţin nu de prima dată.

— Domnule Scott…

— Bine, bine. Iartă-mă. Eşti prea nervoasă. Nu ştii de glumă?

— Nu cred că a fost amuzant.

— În cazul ăsta o să mă străduiesc să găsesc ceva amuzant. Ea

îşi coborî privirea, jenată, apoi brusc se simţi foarte tânără şi foarte nebunatică.

— De obicei am simţul umorului, dar tu m-ai pus în gardă, după… ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta şi…

— Şi?

— Şi din cauza cuvintelor pe care le-ai spus. Pentru ca Scott nu-i răspunse, ea ridică prudentă capul şi constată că o priveşte calm, dar atent.

— Când îmi doresc ceva, sunt foarte tenace, dovedesc perseverenţă şi nu-mi pasă de consecinţe. Hailey, iartă-mă. Te doresc. Ştii asta. Te-ai cam grăbit şi nu mi-am dat seama până acum cât de nerăbdător sau cât de obraznic am fost cu tine. Îţi promit că mă potolesc, că-ţi dau timp de gândire. În clipa aceea toată capacitatea ei de apărare cedă. Bunătatea exprimată de ochii lui, glasul blând îi subjugară voinţa, atât cât mai era.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse el calm. Despre viaţa ta înainte să mă întâlneşti pe mine. Ai spus ceva de o soră. Locuieşte aici?

— Nu, în Nashville. Lucrează la o firmă de înregistrări.

— Cu ce se ocupă?

— E funcţionară.

— Şi a ajuns la fel de departe în carieră ca şi tine? Hailey râse uşor.

— N-aş vrea să fiu rea, dar, nu, nu a ajuns. Totuşi, compensează cu ceva lipsa ei de inteligenţă: este foarte frumoasă.

— Mi-ai mai spus. „Ellen este cea frumoasă din familie”. Vorbim despre asta mai târziu. Dar părinţii tăi?

— Au murit. Eu am crescut în Knoxville. Ambii mei părinţi s-au îmbolnăvit după ce am terminat colegiul şi am început să lucrez la reprezentanţa de service a firmei de telefonic. Am locuit cu ei şi i-am îngrijit. Au murit la câteva luni unul după altul. Am vândut casă, apoi am făcut o cerere de angajare la Serendipity şi iată-mă. Nu-i prea interesant

— Tu eşti interesantă. Hailey, care privise gânditoare în gol, se concentra asupra lui Scott după ce acesta rostise acele cuvinte calde şi serioase.

— Ca să-ţi dovedesc că nu sunt ticălosul pe care ţi-l închipui, o să-ţi spun mai multe decât vrei tu, despre mine. Tyler sorbi restul de cafea, şi-i ceru chelnerului să le umple din nou ceştile. Apoi aruncă o

privire peste umăr ca să vadă dacă Faith era în siguranţă acolo, la jocuri, înainte de a vorbi.

— Eu am avut o tinereţe cu totul deosebită. Şcoala pregătitoare. Colegiul de afaceri de la Harvard. Se aştepta de la mine să fac o căsătorie bună. Şi am făcut. Este greu de spus cine cui i-a produs necazuri. Eu şi cu Monica ne-am tolerat După un an şi jumătate însă am divorţat. Faith a fost cel mai bun lucru din căsnicia asta. Monica s-a ocupat de copil, iar eu m-am dedicat dezvoltării consorţiului tatălui meu. După ce a murit Monica, Faith şi cu mine, care ne cunoşteam doar din vizite la sfârşit de săptămână scurte şi grăbite, a trebuit să ne apropiem unul de altul. Încă n-am reuşit pe deplin. Oftă adânc. Aşadar, iată viaţa şi iubirile lui Tyler Scott. Hailey nu putea să compătimească pe cineva care crescuse profitând de toate posibilităţile pe care le oferă banul dar nici nu putea fi indiferentă. Prima întrebare pe care i-o puse fu:

— Cum era Monica?

— Fizic vorbind? Era blondă, frumoasă.

Ea îşi reprimă un impuls de gelozie şi-l întrebă:

— A fost o mamă bună?

— Eu nu pot s-o critic, pentru că am jucat doar un rol pasiv în educaţia lui Faith. Era o mamă bună, aşa cum era şi o bună jucătoare de tenis, o bună jucătoare de bridge, aşa cum putea fi o femeie care duce o viaţă mondenă. Cred că Faith s-a comparat cu mama ei şi s-a considerat urâtă. Mă îndoiesc că Monica şi-a dat seama vreodată de complexul de inferioritate al lui Faith, sau că a consolat-o vreodată aşa cum ai făcut tu azi. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Ştiu cum e să te simţi urâtă.

— Vorbeşti din proprie experienţă?

— Da. În comparaţie cu felul în care arătam eu în adolescenţă, Faith are graţia unei balerine. Ochelari, proteză dentară, părul roşu, înaltă, slăbănoagă, eram modelul perfect pentru o fotografie „înainte" dintr-un program complet de înfrumuseţare.

Tyler îşi sprijini coatele pe masă şi se aplecă puţin, şoptindu-i:

— Domnişoară Ashton, te-ai mai uitat în oglindă, în ultimul timp?

Atât întrebarea, cât şi tonul cu care pusese întrebarea o uimiră pe Hailey. Înainte ca ea să le înţeleagă rostul, Faith veni în goană la masă şi exclamă:

— M-am jucat cu mai multe jocuri. Vreţi să veniţi să jucaţi şi voi? Vă rog.

— Cum am putea refuza o astfel de invitaţie? Hailey, eşti de acord?

— Ia-o înainte, spuse ea, şi se ridică graţioasă de pe scaun. Faith o prinse de mână şi o trase în încăperea din spate. În următoarea jumătate de oră, Tyler a umplut toate jocurile cu monede. El şi Hailey constatară că Faith se pricepea mai bine decât ei la jocuri, dar se amuzară copios, în timp ce-şi încercau norocul. Când nişte băieţi prost crescuţi începură să vorbească urât, Tyler le grăbi să plece de acolo ademenindu-şi fiica cu promisiunea unei îngheţate.

— Ai auzit de Sweethearts Ice Crem Parlor din orăşel? o întrebă el pe Hailey.

— Au o îngheţată de piersici, care-mi place mie mult, se băgă în vorbă Faith.

— Bineînţeles că ştiu Sweethearts. Dar nu-mi schimb gusturile. Nu pot renunţa la îngheţata de ciocolată. Discutară vesel în timp ce mergeau pe trotuarul încă plin de turişti. Magazinele de suveniruri erau ticsite de clienţi. Copii şi adulţi se delectau cu dulciurile oferite de numeroasele cofetării, cu limonada de la chioşcurile de pe trotuar sau cu gogoşile proaspete. Pentru cei care simţeau nevoia de puţină odihnă, unul din cele mai mari magazine de suveniruri aşezase nişte balansoare. Clienţii se puteau odihni acolo, admirând priveliştea şi ascultând zgomotele naturii. Din punct de vedere arhitectural, mallul Village semăna cu un orăşel din Bavaria. Magazinele expuneau spre vânzare o diversitate de mărfuri, de la cristaluri de Waterford la murături şi ornamente de Crăciun.

După-amiază, spre seară, Sweethearts era un loc foarte căutat. Aveai nevoie de ceva timp ca să-ţi alegi aroma preferată dintr-o varietate mare de îngheţată.

Tyler, Hailey şi cu Faith fură nevoiţi să stea la coadă. În mod normal, lui Hailey îi plăcea cofetăria tapetată cu buline roşii. În seara aceea o domina o emoţie, pe cât de ciudată, pe atât de minunată. După ce ieşiseră din restaurant, Tyler îi pusese o palmă protectoare pe ceafă. Atingerea era uşoară, degetele lui parcă o mângâiau, iar ea nu se îndoia nicio clipă că el îşi dădea seama de căldura pe care acest gest i-o răspândea în tot corpul. În timp ce stăteau la coadă, şi el îi recomanda lui Faith îngheţata de vanilie, mâna îi alunecase, ca din întâmplare, pe

spatele ei gol. Cu degetul arătător, el pipăia nonşalant tivul de dantelă al corsajului rochiei ei.

Hailey simţi o senzaţie de-acum cunoscută şi se lipi de trupul lui cald şi puternic. Palma lui Tyler cuprinse gâtul, iar degetul lui mare îi dădu capul puţin pe spate. El se aplecă spre ea.

— Tu ce părere ai? Hailey era incapabilă să se concentreze. Tyler îi domina gândurile. I-ar fi plăcut să-i atingă părul, sprâncenele aspre. Nasul lui subţire şi gura uşor arcuită îi aminteau de vechile sculpturi greceşti.

Hailey nu-şi dădu seama cât de feminină şi vulnerabila arăta atunci când îl privi. Ventilatoarele de tavan, care se roteau uşor deasupra lor, îi fluturau buclele pe obraz şi pe frunte. Pulsul îi era vizibil accelerat. Ochii ei verzi exprimau o tandreţe seducătoare.

— Mă rezum la îngheţata mea de ciocolată. Ochii lui îi priviră semnificativ gura, ale cărei buze erau uşor întredeschise şi tremurânde, în timp ce ea respira accelerat.

— Pot să gust şi eu din ea? El nu se referea la îngheţată, şi amândoi ştiau acest lucru. Discuţia – ca să nu mai amintim de situaţie scăpase de sub control. Hailey înţelese că se cufundă într-o dorinţă puternică, în care se va pierde, dacă nu va acţiona chiar în clipa aceea. Ea se desprinse de atingerea lui.

— Am voie să gust şi eu! îl corectă Faith. Fetiţa se amuză chicotind satisfăcută că îşi corectase tatăl.

— E timpul să mergi la culcare, fetiţă dragă, spuse Tyler în timp ce ieşeau din Village şi se îndreptau spre parcare. Faith se aşeză pe banchetă fără să aştepte să i se spună, considerând că Hailey trebuia să stea în faţă, lângă Tyler.

— O să te las la Glenstone. O să-l rog pe Harry să conducă în apartament, iar eu o s-o duc acasă pe Hailey.

— Cel puţin pot să… am voie să merg să înot?

— Câtă vreme nu sunt eu acolo, n-ai voie. De altfel, piscina se închide la ora zece. O să mergem mâine dimineaţă, cu condiţia să te găsesc dormind când mă întorc.

— Bine, mormăi Faith. În timp ce Hailey se întoarse spre ea ca s-o consoleze, Faith căscă somnoroasă. Tyler zărise şi el căscatul în oglinda retrovizoare şi cei doi zâmbiră conspirativ. Recepţionerul de la Glenstone îi promise că o va duce pe Faith direct în apartament. Fata îi trimise lui Hailey un sărut cu mâna, în timp ce acesta şi Tyler se

îndreptau spre uşa masivă a hotelului. Hailey îi transmise şi un sărut.

— Va nega până în pânzele albe că a fost somnoroasă, spuse Tyler, chicotind, în timp ce pornea motorul. Este caracteristic pentru copii.

— Ştii multe despre copii, Hailey?

— Nu. Îmi bazez teoriile doar pe propria mea copilărie.

— Trebuie să recunosc că nu există o meserie mai grea decât aceea de părinte. Pe mine mă depăşeşte.

— În ce privinţă? îl întrebă Hailey. Nu putea să-i spună că propria-i fiică nu era sigură de dragostea lui. Un bărbat mândru ca Tyler Scott nu ar fi suportat o astfel de critică. O să-l lase să vorbească şi poate că o să afle ce anume nu înţelegea el.

Tyler zâmbi auzind întrebarea.

— În toate privinţele. Nu cred că am înţeles vreodată complexitatea minţii femeieşti până când nu am avut de-a face cu o fată de unsprezece ani.

— Şi Faith încearcă din răsputeri să se înţeleagă. O fată de vârsta ei nu se place prea mult. Ar dori să fie femeie, dar ideea o sperie. Corpul ei se maturizează într-un ritm mai rapid decât mintea.

— De exemplu, când a înţepat-o albina pe piept s-a jenat să-i spună tatălui ei.

Hailey zâmbi.

— Da. Este foarte sensibilă şi nu-şi exteriorizează sentimentele. Dar mai mult ca orice, doreşte ca tu să fii mândru de ea. El o privi mirat pe Hailey.

— Dar sunt mândru de ea. Hailey ar fi dorit să-l întrebe dacă îi spusese vreodată lui Faith, dar consideră că nu avea nicio calitate să-i pună o asemenea întrebare. În schimb, spuse:

— Este o fată minunată şi promite să devină o tânără superbă.

— Şi ea te consideră minunată. Încă de ieri, când ai ajutat-o, n-am auzit decât „Hailey a spus aşa „Hailey a făcut aşa". Hailey zâmbi.

— Iar eu nu o aud vorbind decât despre tine.

— Aoleu, mormăi el. Ţi-a povestit cumva despre obiceiurile mele proaste?

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu limbajul infernal pe care-l folosesc pe terenul de golf.

— De câte ori aţi jucat golf împreună? El opri maşina pe alee şi îi

zâmbi

— Înţeleg ce vrei să spui. Ea nu-mi cunoaşte obiceiul ăsta prost. Poate o să reuşesc să i le ascund şi pe celelalte.

— Care sunt celelalte?

— O, nu. Obiceiurile proaste nu le mărturisesc decât pe rând.

Izbucniră în râs, dar buna lor dispoziţie fu întreruptă brutal de un fulger puternic, urmat de un tunet pe măsură. Imediat, parbrizul fu acoperit de stropi mari de ploaie.

— Hei, spuse Tyler. Cred că este rezultatul căldurii şi al umidităţii.

— Aşa cred şi eu, şopti ea. Brusc, atmosfera din maşină deveni la fel de electrizantă ca furtuna de afară. Aerul deveni greu de respirat. Fulgerele bruşte punctau întunericul. Slabele zgomote din maşină erau amplificate de liniştea ce urma fiecărui tunet. Inima lui Hailey bătea nebuneşte, datorită prezenţei acelui bărbat.

Instinctiv, ea îşi dădu seama că şi el era la fel de emoţionat. Brusc, atmosfera deveni sufocantă.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, spuse Hailey grăbită şi căută mânerul de la portieră. El întinse mâna cu un gest domol, dar uimitor de sigur, şi o prinse de încheietura mâinii.

— Eu am condus întotdeauna o doamnă până la uşa casei, domnişoară Ashton. Mai ales pe furtună. Aşteaptă. Tyler ieşi din maşină şi îi deschise portiera înainte ca ea să mai poată controla situaţia şi concepe un plan de apărare. Tyler îi acoperi umerii cu braţul şi se îndreptară în fugă spre copertina de la intrare.

— Cheia… Căută prin poşetă, încercând fără succes să-şi găsească cheia. Când, în cele din urmă, degetele ei tremurânde o găsiră, ea se întoarse spre Tyler şi îi spuse: Noapte bună. Spera că el va înţelege mesajul şi va pleca. Înainte ca ea să introducă cheia în broască, el reuşi să o lipească cu spatele de zid, tăindu-i astfel orice cale de scăpare. Tyler îşi sprijinea palmele de-o parte şi de alta a capului ei. Hailey respira greu nu pentru că alergase până la uşă, ci din cauza apropierii lui. Încercă să vorbească pe un ton convingător:

— Domnule Scott, am mai jucat deja scena asta azi şi m-am cam plictisit. Ţi-am spus şi atunci şi îţi spun şi acum…

— Taci, Hailey, şopti el şi, fără să piardă timpul îi ceru gura cu gura lui. Orice urmă de reţinere manifestată în birou sau pe parcursul zilei, dispăruse în acea clipă.

Fără să mai ezite, nerăbdător, el o sărută fără să întâmpine rezistenţă.

Când gura lui îi pecetlui buzele, Hailey îşi pierdu cumpătul. Fiecare fibră a trupului ei se trezise la viaţă. O copleşi o senzaţie nouă, ciudată când el îşi puse mâinile pe braţele ei, ţintuind-o de perete. Îi mângâie umerii, după care îi prinse faţa cu palmele. Ţinându-i capul nemişcat, o provocă să răspundă sărutărilor lui.

Nu te abţine, Hailey, murmură. Dându-şi seama că nu mai era stăpână pe situaţie dorindu-şi cu disperare să înveţe jocul, ea îşi desfăcu buzele şi acceptă căldura gurii lui. Limba lui se adânci în gura ei, mişcându-se în voie până când Hailey strânse buzele în jurul ei şi, inversând rolurile, îl făcu prizonier. Geamătul lui era ca un ecou al tunetului răsunător de pe dealuri. Îşi eliberă gura pentru a-i explora pielea catifelată de sub ureche. Părul ei se răsfiră peste degetele lui.

— Hailey, Hailey, suspină el. Tu încă te mai crezi acea adolescentă slăbănoagă, neîndemânatică, cu ochelarii şi cu proteza dentară, nu? Nu-ţi dai seama cât de atrăgătoare eşti?

— Tyler… domnule Scott…

— Tyler.

— Tyler, te rog… Nu vreau să faci asta.

— Ba vrei. Avea dreptate Tyler. O sărută pe gât. Ea simţi cum o părăseşte voinţa şi o lasă genunchii; îşi puse mâinile în jurul gâtului lui ca să se sprijine. Apoi dădu frâu liber unei dorinţe pe care o avusese încă de când îl văzuse prima dată şi îi mângâie părul negru care se ondula la ceafa şi şuviţele argintii de pe tâmple.

Hailey nu-şi amintea când îi coborâse breteluţa rochiei, dar nu avea să uite nicicând cum degetele lui începură să-i mângâie pielea înfierbântată.

— Ştiam eu că ai o piele ca o mătase moale şi caldă. Dacă închipuirile ar fi adevărate, ar însemna că eu am făcut dragoste cu tine, Hailey, de o sută de ori. Te-aş fi iubit în toate felurile în care un bărbat poate iubi o femeie.

Vorbele lui ar fi trebuit s-o revolte, dar efectul fu altul. Hailey era extaziată. Cu o urmă de luciditate, se întreba de câte ori mai rostise el acele cuvinte? Oare a doua zi nu vor fi uitate? În clipa aceea păreau sincere şi foarte excitante.

Buzele lui îi părăsiră sânii şi reveniră la gura ei. Gurile şi nasurile lor se atinseră cu o dulce reţinere, după care, în acelaşi timp,

încetară să se mai joace şi se sărutară cu lăcomie. Tyler îi desprinse mâinile de pe gâtul lui şi le duse la mijloc. Fără reţinere ea îl cuprinse de talie, dornică să simtă muşchii pe care-i ştia doar ca nişte unduiri plăcute sub cămaşă. Degetele ei se minunară de duritatea trupului lui. Parfumul trupului puternic o îmbătă.

— Hailey?

— Hm? El îi ridică una din mâini şi îşi apăsă buzele pe palma ei catifelată.

— Tyler, suspină ea tandru, de-abia răsuflând, când simţi căldura limbii lui pe carnea ei.

— Hailey, hai să ne mângâiem. Ea nu a reuşit să descifreze îndeajuns de repede sensul cuvintelor lui, pentru că el îi strecurase mâna deja printre nasturii cămăşii şi i-o apăsa pe pielea lui caldă, acoperită cu păr. Senzaţia care i se transmitea prin degete o făcu să uite o clipă de toate.

Hailey nu sesizase când el îi descheiase primul nasture al corsajului şi cum ajunsese să-şi treacă degetele peste sânii ei rotunzi, decât atunci când nu-i mai putea rezista. Protestul din mintea ei se transformă într-un oftat de încuviinţare. Mâinile lui răspunseră. Bretelele, care erau deja căzute pe braţe, mai fură coborâte puţin, iar pânza care o proteja atât de precar căzu sub degetele lui febrile. Hailey rămase prizoniera mâinilor lui calde, pe care sânii ei le umpleau cu generozitate. Lui îi plăcu belşugul ferm, iar degetele lui mari atinseră sfârcurile delicate, de parcă ar fi aşteptat ca acestea să reacţioneze.

Şi nu rămase dezamăgit. Sfârcurile se întăriră sub atingerea lui insistentă.

— Ah, nu. Hailey, cuprinsă de o dorinţă arzătoare, pe care n-o mai trăise, se rezemă de el şi-şi ascunse faţa la pieptul lui.

— Hailey, iubito, uită-te la mine.

— Nu. Ea dădu din cap, rămânând lipită de el în semn de împotrivire: dacă s-ar fi uitat în ochii lui, ar fi fost pierdută. Dar acel gest de negare era de fapt recunoaşterea propriei înfrângeri. El promisese, şi chiar reuşise, s-o seducă.

— Uită-te la mine. Te rog. Ea îşi ridică ochii plini de lacrimi, cuprinsă de o emoţie necunoscută, şi se uită la el.

— Să nu-mi mai spui niciodată că nu eşti frumoasă. Mă auzi?

Hailey aprobă dând din cap, în timp ce el continua s-o mângâie aşa cum nimeni până atunci n-o mai mângâiase.

— Sărută-mă, îi ceru el. Fără să ezite, ea îşi oferi gura buzelor lui flămânde. Şi cu un gest erotic sublim, limba lui îi atinse limba, în timp ce cu degetele îi mângâia sfârcurile.

— Dumnezeule, şuieră el, desprinzându-se. Răsuflarea îi era grea şi sacadată. Privi în jos, îndelung, după care se uită la ea întristat. Cu tandreţea cu care abordezi un copil, el îi ridică bretelele rochiei şi îi încheie nasturele.

— Dacă nu plec în clipa asta, n-o să-mi mai pot ţine promisiunea de a o lua uşor. Mâinile lui îi cuprinseră iar faţa. Dumnezeule, eşti încântătoare. O sărută cu o tandreţe deosebită, strecurându-şi limba în gura ei doar să-i atingă vârful limbii.

— Noapte bună, iubirea mea, spuse el, după care se întoarse şi dispăru în noapte.

Hailey intră în casă şi se pregăti de culcare într-o stare de euforie. El nu dorea să abuzeze şi nici să se folosească de ea. O plăcea aşa cum era, nu pentru ce-i putea oferi sexual sau orice altceva. Dacă ar fi vrut să se folosească de ea, n-ar fi plecat în seara aceea. Îi promisese că o va seduce, dar o va face cu blândeţe şi tandreţe, poate chiar… cu iubire? Iubire? O năpădi un val de căldură. El îi spusese „iubirea mea", dar cuvântul acela de tandreţe însemna oare ceva? Ea ştia, din experienţă, că oamenii foloseau adeseori cuvântul „iubire" ca pe un mijloc de manipulare.

Tyler, acel Tyler care o sărutase cu gingăşie şi pasiune nu putea fi atât de crud.

CAPITOLUL 5

Relaţiile cu publicul. La telefon domnişoara Ashton, spuse Hailey în receptor.

Ajunsese la parc abia de o jumătate de oră, dar pe masa ei de lucru era deja un teanc de mesaje şi corespondenţă. Parcul era asaltat de vizitatori, dar ea remarcase o schimbare în ultimele două săptămâni, datorată faptului că începuseră cursurile în majoritatea comunităţilor. În consecinţă, cei ce vizitau parcul acum erau mai în vârstă, iar atmosfera devenise mai calmă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ashton. Ştii cine este la telefon?

N-avea nevoie să ghicească. Omul acela îi umpluse visurile pe tot parcursul nopţii ei odihnitoare. Mai dormise ea oare vreodată atât de bine? Se trezise dis-de-dimineaţă şi se îmbujorase amintindu-şi cele petrecute în seara precedentă.

— Eşti cumva bărbatul de la radio care oferă premii în bani?

— Nu.

— Ei, drace. N-am noroc. Atunci eşti cel care îmi dă telefon să mă întrebe dacă poate să-mi cureţe tapiţeria, draperiile şi covoarele la preţ redus?

— Iar n-ai ghicit.

— Sunt sigură că nu eşti partenerul meu, pentru că el…

— Ce partener? Vocea de la celălalt capăt al firului deveni supărător de aspră.

Hailey râse.

— Am vrut doar să văd dacă eşti atent.

— Bună dimineaţa, repetă el. Vocea lui avea o notă de intimitate şi era uşor înăbuşită.

— Bună dimineaţa, şopti ea. El îşi drese glasul:

— E… linişte la parc? Am vorbit cu Harmon puţin mai devreme şi el aşa zicea.

— Da. Sau atât de linişte cât poate fi cu două săptămâni înainte de închidere. Câţiva vizitatori s-au plâns că sunt închise unele magazine. Le-am explicat că mulţi angajaţi sunt studenţi şi că, fiind luna septembrie, s-au întors la şcoală. Asta ne-a obligat să închidem unele unităţi. Au mârâit puţin, dar atât.

— Te descurci de minune.

— Mulţumesc, domnule.

— O să-ţi fie dor de mine cât timp voi fi plecat?

— Plecat? întrebi ea.

— Da, din păcate, trebuie să plec la Atlanta pentru câteva zile. Mă cam grăbesc, dar am vrut să te sun înainte de a pleca. Trebuie să prind un avion în Knoxville şi dacă nu mă grăbesc, îl voi pierde.

— Aha. Se simţea de parcă ar fi fost stropită cu apă rece şi pe urmă stoarsă. „Ar fi trebuit să ştii asta, Hailey… „îşi spuse ea.

— O las aici pe Faith cu o doamnă trimisă de conducerea hotelului Glenstone. Sper să se înţeleagă, dar doamna aceea nu ştie să conducă şi mă întrebam dacă te-ar deranja prezenţa lui Faith atunci când mai ieşi pe undeva. Mi-ai face un mare serviciu. Părea că timpul se oprise în loc, la fel ca şi inima ei. Se uită lung la calendarul de pe birou, până când liniile ce demarcau zilele săptămânii se amestecară şi începu să le vadă dublu.

— Hailey? Mă auzi?

— Da. Vorbea foarte calm. Era din nou Hailey cea rece, responsabilă şi competentă.

Nimic nu o mai impresiona. Se putea conta pe ea în orice situaţie. Da, te aud.

Luând cuvintele ei ca pe o acceptare a rugăminţii lui, el se grăbi:

— Mersi, Hailey. Ştiam eu că nu te superi. Voi două vă înţelegeţi de minune.

Prezenţa ta îi face bine. Fiecare cuvânt era un cuţit înfipt în inima ei. Îşi dorea să se înţeleagă bine cu Tyler. Dorea să-i fie de folos, dar el nici măcar nu o întrebase cum dormise. Nu-i spusese cât de greu îi fusese să plece seara trecută. În schimb, îi cerea să fie o baby-sitter minunată pentru fiica lui. Să-l ia naiba.

— S-ar putea să fiu ocupată, dar mă descurc eu. Altceva? îl întrebă ea cu o răceală profesională. N-aş vrea să pierzi avionul. De altfel sunt şi eu ocupată.

— Hailey. Tonul lui era dulce. O păcălise, de două ori, dar de acum încolo nu va mai reuşi. Se trezise la realitate

— Sunt sunată pe celălalt telefon, domnule Scott. La revedere. Trânti receptorul, apoi strigă:

— Şi sper să putrezeşti în iad. Simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei. Dacă nu ieşea în clipa aceea din încăpere, se va sufoca. Trecu în primul birou.

— Charlene, eu merg să verific ceva. Preia tu convorbirile telefonice. Ieşi şi o porni pe o alee împădurită, fără ţintă, simţind o dorinţă nestăpânită de a se plimba.

Cum de putuse fi atât de proastă, cum de nu-şi dăduse seama? Fusese acolo tot timpul dar ea nu-l băgase în seamă. Când el începuse să-i facă curte, se gândise că voia să profite de situaţia lui pentru a avea o companie la locul unde lucra. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Cineva cu reputaţia lui Tyler Scott în lumea afacerilor nu risca să se compromită întreţinând legături amoroase cu secretare sau alte angajate. De fapt el căuta o dădacă permanentă pentru fiica lui de care nu se putea ocupa singur din egoism şi din lipsa de timp. La primul semn de capitulare în faţa planului lui de seducţie, el făcuse o primă încercare în acest sens.

— Scuzaţi, mormăi Hailey, trecând pe lângă un cuplu care examina o hartă a parcului.

— Auzi, doamnă, lucrezi aici, nu? Poţi să ne spui unde se află Haunted Plantation House? Nu-i trecută pe hartă. „Ba da, se află pe

hartă, tâmpitule", ar fi vrut ea să-i strige bărbatului, dar îi răspunse cu răbdarea şi politeţea unei călugăriţe.

— Da, domnule. Iat-o. Şi arătă spre punctul marcat pe harta simplă, desenată în culori vii. Treceţi de teatrul de marionete şi ajungeţi precis acolo.

— Bine, spuse bărbatul şi o luă înainte, urmat de nevastă-sa.

— Cu plăcere, bodogăni Hailey în barbă, exasperată. Mitocănia oamenilor nu înceta să o uimească. Apoi gândurile negre, legate de personajul Tyler Scott, o cuprinseră din nou. Dacă ar fi venit la ea ca un om bine crescut, dacă i-ar fi spus cât de mult o place fiica lui, dacă i-ar fi explicat ce greutăţi are fata ca să se adapteze psihic după moartea mamei ei, poate că ar fi impresionat-o. Mai mult ca sigur că s-ar fi oferit să se întâlnească cu Faith. În definitiv, avea destul de mult timp liber şi chiar îi plăcea Faith. Dar el nu o abordase de maniera aceasta.

Recursese la specularea vanităţii feminine, exploatând dorinţa fiecărei femei de a fi frumoasă şi… iubită. O copleşise cu complimente. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat, căci nu se considera frumoasă. Oare de ce se grăbise să-l creadă pe Tyler? Dacă trupul ei era atât de atrăgător şi-ar fi dat seama din comportamentul altor bărbaţi. Cât de proastă fusese. Aerul dimineţii era încă rece, dar obrajii ei ardeau amintindu-şi cu câtă neruşinare răspunsese ea mângâierilor lui vorbelor dulci, sărutărilor lui. Probabil că era mândru de acea cucerire rapidă. Cu o seară înainte el plecase nu din respect pentru ea, aşa cum îi sugerase, ci pentru că reuşise s-o manipuleze, determinând-o să răspundă dorinţelor lui şi să-i facă servicii. „La dracu' cu serviciile, domnule Scott". Neatentă şi gânditoare, nu observase pe unde merge, şi se trezi în faţa unei porţi rotative. Când ridică privirea dădu cu ochii de Sidewinder. Aici, chiar în acel loc, privise în ochii lui gri, pentru prima dată. Ochii aceia reuşiseră să o facă să se poarte într-un mod atât de nefiresc ei, încât nici ea nu se mai recunoştea. Îşi aminti cum arăta Tyler când îl văzuse prima oară, şi înţelese că emoţia pe care o simţea nu era decât pe jumătate datorată furiei. Restul era o disperare amară. Ajunsese să îi placă de el. Din păcate, simţi că e pe punctul de a se îndrăgosti de el. „Pentru ce, Tyler?" întreba ea adresându-se imaginii din închipuirea ei. „De ce n-ai putut să mă placi pentru mine însămi? De ce ai vrut doar să te foloseşti de mine?"

Amărăciunea înfrângerii suferite o copleşea. Se întoarse şi o luă înapoi, spre birou. Nici nu observase că pomii căpătaseră nuanţele

roşii-arămii ale toamnei Nu observase cum culorile toamnei o puneau în evidenţă.

Femeile întorceau capul, invidioase, după silueta înaltă şi suplă, după părul ei arămiu, după ochi, ei verzi, strălucitor, din cauza lacrimilor. Hailey nu remarcă privirile admirative ale bărbaţilor impresionaţi de ţinuta ei mândră, de legănarea naturală a şoldurilor ei, de picioarele frumoase, de sânii superbi. Nu-i băga în seamă, cum făcuse mereu.

Hailey nu era singura fiinţă părăsită de Tyler. Faith o sună în acea după-amiază.

— Tata mi-a spus că pot să te sun dacă am vreo problemă, dar fără să te deranjez prea mult. Te deranjez cumva? Singurătatea ce marca vocea aceea suavă îi provocă mustrări de conştiinţă lui Hailey. Nu avea voie să se răzbune pe fiică pentru că se supărase pe tată.

— Bineînţeles că nu mă deranjezi. S-a întâmplat ceva?

— Ei, oarecum, ezită Faith, iar Hailey avu impresia că fata era încurcată, şi-şi căuta o scuză pentru că o sunase. Ce zici, să-mi fac un permanent? Ştii, ca Stevie Nicks. Hailey îşi muşcă limba ca să nu râdă.

— Cred că ar trebui să discutăm despre asta diseară la cină.

— Adevărat, Hailey? Ar fi extraordinar. Tristeţea dispăruse şi îşi făcuse loc exuberanţa.

— Ce-ar fi să mergem cu maşina până la Pigeon Forge şi să mâncăm acolo?

— Bine. Cu ce ne îmbrăcăm? se interesă Faith pe un ton de persoană adultă, iar Hailey se întreba dacă nu cumva îşi imita mama.

— O să ne îmbrăcăm cât mai lejer, în jeanşi şi tricouri. Vom merge undeva unde să mâncăm o salată mare şi pe urmă două deserturi. Faith chicotea.

— O să ne îngrăşăm amândouă şi când o să se întoarcă tata, n-o să ne mai recunoască. Hailey se gândea că oricum pe ea Tyler nu avea să o mai recunoască. Nu avea să mai fie la fel de cooperantă şi deschisă precum fusese cu o seară înainte, când îl lăsase să înţeleagă, prin fapte şi prin cuvinte, cât de mult dorea s-o atingă, s-o sărute.

— Vin să te iau la ora şapte. O să plec mai devreme de la birou. Dacă tot dorea să se revolte, de ce să n-o facă. Spune-i recepţionerului…

— Harry.

— Spunei-i lui Harry că te aduc înapoi la ora zece.

— Bine, pa. Înainte de a închide, Faith mai adăugă. Mi-a mai spus tata că tu o să te gândeşti să facem lucruri interesante. Aha, exclamă Hailey în sinea ei, strângându-şi buzele de furie, se aştepta ca ea să-i îndeplinească dorinţele. Nu se îndoise nicio clipă că ea îi va face acest serviciu. Hailley se calmase până ajunse la Faith.

Petrecură o seară plăcută mâncând într-un mic local şi jucând apoi o partidă de minigolf. De altfel petrecură împreună şi serile următoare. Lui Hailey îi plăcea fata, care începuse să-i mărturisească ce o durea. Hailey o ascultase şi înţelesese că nimeni nu-i mai acordase atâta atenţie. O dată ce gheaţa fusese spartă, angoasele lui Faith ieşiră la suprafaţă. Singurul lucru care o deranja pe Hailey era faptul că Faith îl pomenea tot timpul pe tatăl ei. Pentru ea, Tyler era modelul de bărbat – din punct de vedere fizic, intelectual şi moral. De dragul fetei Hailey se prefăcu că îl consideră şi ea un om minunat. Auzise de atâtea ori cuvântul „tata", încât atunci când Faith îl strigă la piscina de la Glenstone Lodge, într-o seară.

Hailey nu înţelese, în primul moment, că el se afla într-adevăr acolo, în faţa ei, privind-o cum stătea întinsă pe un şezlong, lângă piscină. De pe paginile romanului pe care-l citea, ochii ei se ridicară şi-i întâlniră pe ai lui. Timp de câteva secunde bune se priviră intens, după care el o strigă pe Faith.

— Cine este micuţa sirenă care înoată acolo?

— Ah, tată, spuse Faith, roşind. Apoi, strigă: Uită-te la mine. Uite, acum. Şi plonja sub apă, iar picioarele ei, ca două fuse, ieşiră deasupra. Se clătinau ca două catarge de stindard, în timp ce stătea în mâini pe fundul piscinei. După ce reveni în poziţia normală, cu apa până la talie, strălucind de mândrie pentru ceea ce demonstrase.

Tyler zâmbi încântat şi o aplaudă.

— Ai făcut exerciţii. În timp ce Faith înota spre marginea bazinului, el se întoarse spre Hailey: De cât timp stai aici, în costumul ăsta de baie indecent, ca să dai ocazia bădăranilor să aibă la ce visa? Ea nu dorea să fie tachinată cu vorbe viclene, nu dorea ca el să arate atât de bine şi de sexy încât să facă să se întoarcă toate capetele femeilor care treceau pe acolo. Când el arăta ca acum şi torcea ca un motan, pe un ton seducător, şi tandru, ea nu mai putea gândi. Hailey avu nevoie de ceva timp ca să-şi mai amintească pentru ce îl dispreţuia atât de mult.

Înainte de a se face de râs, ea se ridică în şezând, îşi lăsă

picioarele pe podea şi îl întrebă:

— Cum a fost călătoria?

— Am avut nişte întâlniri plicticoase de afaceri, spuse el, trăgând-o de codiţe pe Faith care venise în fugă la el în joacă, el îi stoarse apa din păr. Hailey băgă romanul în geanta ei mare de umăr, se ridică şi îşi puse halatul.

— Unde te duci, Hailey? o întrebă Faith. De pe bărbie îi cădeau stropi de apă pe pieptul slăbuţ. Pielea şi buzele îi erau uşor vinete şi tremura.

Avea o privire mioapă fără ochelari.

— Ar fi mai bine să mă duc acasă.

— Dar…

— Ce aveaţi de gând? Tyler părea că i se adresează lui Faith.

— Hailey şi-a adus îmbrăcăminte, şi după înot, ne-am fi dus la masă.

— Grozav, spuse Tyler entuziasmat. Mă aşteptaţi şi pe mine să fac o baie?

— Sigur, spuse Faith. Apoi se uită nesigură la Hailey. Nu-i aşa, Hailey? Dacă ar fi refuzat să-l aştepte sau să meargă la masă împreună, ar fi trebuit să-i dea explicaţii lui Faith. Ca atare, fu nevoită să dea afirmativ din cap.

— Sigur, e în regulă, murmură ea. Tyler îi căută privirea, apoi întoarse capul, o prinse pe Faith de bărbie şi îi spuse:

— Mă întorc repede. După câteva minute, reveni intrând în sală pe o uşă laterală şi se îndreptă spre piscină. Arăta ca un zeu al mării. Costumul lui de baie alb cu negru se mula pe şoldurile suple. Involuntar, ochii lui Hailey se fixară asupra lor şi adăstară îndelung, în timp ce ea conştientiza faptul că ar trebui să întoarcă privirea. Remarcă încântată muşchii supli, dar puternici, ai coapselor. Apoi privirea i se opri asupra pieptului larg şi Hailey constată că este incapabilă să şi-o mute.

Tyler părea mult mai tânăr decât era. Maturitatea nu făcea decât să-i accentueze virilitatea. Umerii şi toracele erau acoperiţi de muşchi bine reliefaţi, iar talia suplă. Emana forţă, dar în acelaşi timp şi îndemânare când sări în apă şi începu să înoate. Hailey se duse la cascada aflată în colţul piscinei. Tavanul sălii era acolo mult mai înalt, dar cu toate acestea piscina, cu designul ei de peşteri, cu cascada şi cu rocile vulcanice, avea ceva intim. Plantele tropicale, aşezate de

jur-împrejur, adânceau senzaţia de intimitate, ca şi atmosfera plină de aburi.

Tyler şi Faith se jucau şi se stropeau cu apă în bazinul mare. Hailey plutea pe spate, în apa fierbinte şi învolburată, ţinând ochii închişi. Proiectată în spatele pleoapelor ei era imaginea lui Tyler. Ştia cum e să-i atingi acel păr negru şi sârmos care îi crescuse pe piept. Ca să nu mai spună de linia aceea îngustă, mătăsoasă care arăta ca o săgeată spre stomac şi dispărea undeva pe sub centura costumului de baie. Oare cum e să-l atingi acolo?

— Mi-aş dori să fiu în mintea ta ca să înţeleg ce gând nebunatic ţi-a produs o asemenea expresie. Hailey deschise larg ochii şi rămase neputincioasă când îl văzu alături de ea, în cascadă. Curgerea apei o împiedicase să-l audă venind. El se aşeză alături de ea pe bancheta de sub apă şi şopti:

— De fapt, mi-aş dori să fiu în tine – şi gata. Hailey se zbătu încercând să se aşeze mai bine şi aproape că se dezechilibra din cauza apei curgătoare

— Să nu-mi vorbeşti în felul ăsta, şuieră ea. El îi zâmbi cu nonşalanţă.

— De ce?

— De ce? Pentru că te afli într-un loc public, de asta.

— Suntem singuri aici.

Ea privi disperată în jur şi constată că el avea dreptate. Unde dispăruseră cu toţii?

— Fiica ta este aici.

— Se joacă la cascada mare. Nu ne poate auzi.

— Dar… Of. Ce e asta? Mâna mea. Îndrăzneala lui o şocă.

— Tyler… Numele fusese rostit ca o mângâiere şi nu ca o punere la punct, aşa cum intenţionase ea. Căută pe sub apă mâna care nu se lăsa nici prinsă, nici desprinsă. Unde era acea condescendenţă rece cu care urma ea să îl trateze? Unde era dispreţul acela planificat? Privirile ucigătoare? La câteva minute după ce se întorsese se afla din nou la picioarele lui, confuză.

— Tyler, te rog. Nu e bine ce faci.

— De ce? şopti el aproape de colţul gurii ei.

— Pentru ce? pentru că… căută o explicaţie plauzibilă şi nu găsi niciuna. Îi plăcea atât de mult cum îi strângea el carnea fragedă dintre coapse. Degetele lui se mişcau fără ruşine, alunecând pe pielea ei, la fel

de plăcut ca şi apa curgătoare.

Închise ochii şi capul îi căzu pe spate. Pentru a nu-şi recunoaşte învingerea, ea îi refuza încă să-şi permită ceea ce ar fi dorit să facă.

— Pentru că nu e frumos, argumentă ea lamentabil.

— Tu poţi să mă atingi unde doreşti, dacă vrei. Îi veni în minte linia excitantă care cobora de la piept către abdomen. Genele îi fluturară şi îl văzu cum o priveşte atent. O sprânceană groasă era ridicată semnificând o întrebare amuzantă, în timp ce buzele lui rostiră cu o vagă maliţiozitate:

— Te gândeşti deja la ceva anume? Ea se zbătu încercând să scape. Insolenţa lui o înfuria şi toată mânia care mocnise în ea se revărsă ca o lavă.

— Lasă-mă să plec. Extrăgându-se din braţele lui insistente, ea reuşi să se ridice şi să se apropie de piscină.

— De acum încolo, să-ţi ţii mâinile acasă, spuse ea cu răutate.

Hailey îi făcu semn lui Faith de pe marginea piscinei.

— Hai, vino să te îmbraci pentru cină. După ce fata ieşi din apă, ea o înveli într-un prosop, şi porniră împreună spre apartamentul lui Tyler. O cameră de zi despărţea cele două dormitoare, cel mai mic îi fusese repartizat lui Faith. Faith intră sub duş, şi Hailey se apucă să clătească costumele de baie în chiuvetă. Se auzi o bătaie în uşă. Înjurând în gând, îşi puse halatul de baie şi se duse la uşă.

— Da?

— Am venit pentru un săpun.

— Săpun.

— Da, chestia aia care face clăbuci în apă. Ea nu băgă în seamă gluma lui.

— Unde este al tău?

— Dacă aş şti, crezi că aş mai cere? Hailey intră în baia în care se auzea un şlagăr la modă cântat fals, luă un săpun şi deschise puţin uşa ca să i-l dea. Tyler acţionă fulgerător. O prinse puternic de încheietură şi o trase în cameră şi Hailey se trezi aşezată fără menajamente pe canapeaua din camera de zi. El se întinse deasupra ei, prinzând-o între perne. Halatul lui Hailey se desfăcu. Coapsele lui puternice se lipiră de ale ei. Îi ţintui braţele deasupra capului. Respiraţia lor accelerată răsuna în încăperea liniştită în care glasul lui Faith nu era decât un ecou.

— Hai, spune-mi.

— Lasă-mă să mă ridic.

— Nici gând, dacă nu-mi spui ce ţi-a mai trecut prin minte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Pe dracu'. Mi-am dat seama că ceva s-a întâmplat, de când te-am sunat, înainte să plec la Atlanta, dar n-am avut timp să mă ocup de asta. Acum m-am întors, iar tu eşti ţepoasă ca un arici, îmi arunci săgeţi de câte ori mă priveşti cu ochii tăi ăia verzi. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea pe un ton vehement, încercând să se elibereze.

Strângerea lui devenii şi mai puternică.

— Atunci o să vrei să mă săruţi la fel de mult precum vreau şi eu. Îşi lipi buzele de ale ei apăsat şi prelung. Ea rezista, refuzând să reacţioneze la acea dorinţă pe care o detesta şi care începea să-i invadeze trupul. Tyler o privi în ochi.

— Bine, încăpăţânato. Vrei să fii convinsă. Nu te voi dezamăgi.

Lăsă fruntea în jos şi îi atinse pielea de pe gât. Părul lui o mângâia, în timp ce el îşi cobora capul spre piept. O sărută la subsuoară.

— Mi-a fost dor de tine. Oricât de încăpăţânată eşti, mi-a fost al dracului de dor de tine. Hailey respira gâfâit, în timp ce buzele lui îi sărutau pielea. Cum de nu ştiuse de zona aceea erogenă? Când i-o atinse cu limba, simţi că o arde şi scoase un geamăt de plăcere. În zadar încerca ea din răsputeri să-şi lase în jos braţul ca să pună capăt torturii, pentru că el nu-i permise.

— Îţi place? Şi nu suntem decât la început, Hailey. Hailey se străduia să scape de ghemul provocat de emoţien stomac, să-şi alunge senzaţia aceea pe care o simţea între coapse. În minte ea striga că îl urăşte, dar singurul sunet articulat era numele lui, repetat ca o rugăciune.

— Da, iubirea mea. Uite ce frumoasă eşti. O scrută cu privirea.

Toată săptămâna asta am visat să te văd goală sub mine. Voiam să văd sânii ăştia, pe care i-am atins doar pe întuneric. Eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat. Îi sărută sânul şi ea se zbătu în braţele lui. Îşi strecura un genunchi între coapsele ei, aproape fără să întâmpine rezistenţă. Simţi costumul de baie încă ud, în timp ce şoldurile lui ajunseră peste ale ei. Şi sub acea bucată de pânză, ea îi simţi dorinţa.

— Eşti aşa de dulce, şopti el. Ea îi simţea ochii aţintiţi asupra ei, după care respiraţia lui fremăta peste sfârcurile care îi implorau atingerea. Uşurel, blând aşa cum nu şi-ar fi putut imagina ea, buzele lui îi mângâiară un mugure roz.

— Tyler, încercă ea respirând greu, dar gura lui o reduse la tăcere. Hailey îşi trecu degetele prin părul lui, rugându-l în gând să nu înceteze cu acea atingere tandră care îi transmitea fiori în toată fiinţa. Şi celălalt sân fu binecuvântat cu aceeaşi atenţie arzătoare. El îi şoptea vorbe de dragoste în timp ce-i mângâia pielea caldă frumos mirositoare. În cele din urmă, se ridică puţin şi se uită în ochii ei, voalaţi de pasiune, şi o întrebă:

— Şi acum mă săruţi tu pe mine?

— Da. Consimţământul sună ca o rugăminte. Da, Tyler. Sărută-mă. Buzele lor se uniră într-un sărut plin de pasiune. Nu-şi permiteau nicio mişcare inutilă, fiecare savurând gustul, parfumul celuilalt. În timp ce îi explora pielea delicată de sub ureche, el îi şopti:

— Ei, nu-ţi pare rău acum că ai pierdut atâta timp duşmănindu-mă?

Nici dacă i-ar fi dat o palmă nu s-ar fi trezit mai repede. Ce se întâmplase? Când îşi pierduse controlul? Dumnezeule! Uitase motivul aflat în spatele aşa-zisei lui iubiri? Parcă se hotărâse să-l dispreţuiască, să-i ia în derâdere şiretlicurile romantice. Şi acum stătea goală sub el, implorându-l cu fiecare fibră a fiinţei ei să o posede, să o folosească. Hailey îşi puse palmele pe umerii lui şi îl împinse cu putere. Luat total pe nepregătite, el se rostogoli pe spate pe podea. Ea sări în picioare şi-şi strânse halatul în jurul trupului.

— Aşa îţi plăteşti tu baby-sitter-ele?

CAPITOLUL 6

Ea avu satisfacţia să-l vadă stupefiat de cele petrecute, înainte de a se repezi spre uşă. Rămăsese acolo uitându-se la ea uluit, dezarmat. Hailey ajunse la uşa care făcea legătura între cele două încăperi, chiar în clipa în care Faith oprea duşul. Îşi strânse lucrurile repede. Nu avea de gând să-şi petreacă seara în compania acelui bărbat, chiar cu riscul de a o supăra pe Faith.

Faith ieşi din baie sumar îmbrăcată.

— Hailey, poţi să-mi faci coafura aia franţuzească? Ai spus că o să mi-o faci înainte de a mi se usca părul de tot. Lui Hailey îi veni să urle, dar îi răspunse pe un ton vesel:

— Bineînţeles că pot. O aşează pe Faith pe pat şi îi pieptănă şuviţele ude şi drepte. Împărţind părul în două, ea începu să-i împletească două codiţe care porneau de la cărare şi se terminau cu două panglicuţe.

— Ce grozav arată. Ce mult mi-ar plăcea să mi le pot face şi eu.

— E aproape imposibil să ţi le faci singură. Eu am învăţat să le fac pe sora mea, Ellen.

În timp ce îşi admira pieptănătura în oglinda de deasupra comodei, Faith spuse:

— Ar fi bine să te grăbeşti, ca să fii gata la timp. Lui tata nu cred că-i place să aştepte. Hailey o luă pe Faith cu tandreţe de umeri şi o întoarse spre ea.

— Faith, te superi dacă nu vin cu voi în seara asta? Sunt tare obosită şi simt nevoia să mai stau câte o seară şi pe-acasă ca să-mi mai fac menajul. Mă înţelegi, nu? Constatând că Faith nu înţelegea şi că era pe cale să se opună schimbării de plan, ea se grăbi să-i spună: Şi, pe urmă, a trecut o săptămână de când nu te-ai văzut cu tatăl tău. Cred că i-ar plăcea să petreacă o seară doar cu tine.

Faith aruncă o privire scurtă spre uşă.

— Aşa crezi tu?

— Da. Probabil că aveţi multe să vă spuneţi, dat fiind că nu v-aţi văzut de câteva zile.

— Nu ştiu. Faith nu prea era convinsă. Lui îi place să stea de vorbă şi cu tine. Eşti mai apropiată de vârsta lui. Dacă Hailey n-ar fi fost atât de mâhnită de cele întâmplate, ar fi râs de observaţia naivă făcută de Faith.

— Cred că ar fi bine să plec chiar acum. Şi, punând în practică cele spuse, se îmbrăcă. Luând rochiţa cu care urma să se îmbrace la cină şi sacoşa pe care o avusese la piscină, se îndreptă spre uşă.

— Tatăl tău ştie deja că n-am să vin. Era o minciună sfruntată, dar dacă Tyler se folosea de minciuni, putea s-o facă şi ea. Ştia că el nu i-ar fi spus nimic lui Faith

Te sun mâine, da?

— Bine, murmură Faith fără chef. Apoi se lumină şi se uită la Hailey plină de speranţă. Crezi că o să-i placă lui tata pieptănătura mea? întrebarea ei nevinovată o făcu pe Hailey să se aplece şi să o sărute pe obraz.

— O să fie încântat. Petrecere frumoasă, şi mai vorbim mâine.

Hailey reuşi să respire uşurată doar când ajunse la jumătatea drumului către casă. Se aştepta ca, din clipa în clipă, să vadă Lincolnul apărând în oglinda ei retrovizoare, dar se părea că azi scăpase de el. Pe de altă parte, probabil că lui Tyler nu-i păsa deloc dacă ea mergea sau nu cu ei la cină în seara aceea. Avansurile lui romantice fuseseră curmate cu brutalitate şi un bărbat viril ca el cu siguranţă că nu şi-ar fi pierdut timpul şi nu s-ar mai fi obosit să aibă de-a face cu cineva pus pe harţă. Putea găsi oricând o femeie mai cooperantă.

Când intră în casă, mâinile îi tremurau. Oare de ce gândul că Tyler ar putea fi împreună cu o altă femeie o deprimă? Gândul că el ar putea săruta o altă femeie, cu aceeaşi pasiune, că ar putea-o mângâia aşa cum o sărutase şi mângâiase pe ea, o afecta profund. Hotărâtă să-şi liniştească conştiinţa pentru faptul că o minţise pe Faith, ea se apucă să spele. Se spălă pe cap, îşi făcu manichiura şi îşi plăti facturile. După ce aşeză plicurile timbrate şi sigilate, pe măsuţa de lângă uşă, unde nu avea cum să nu le vadă a doua zi de dimineaţă ca să le pună la cutia poştală, se decise că e timpul să meargă la culcare. Treburile pe care le făcuse nu-i atenuaseră starea depresivă. Mai mult chiar, se simţi frustrată de monotonia vieţii ei personale. Se întreba unde luau masa Tyler şi Faith. Desigur că cina lor fusese mai apetisantă decât bolul ei cu supă din conservă. Oare ce făcuse şi ce spusese Tyler când aflase că ea a fugit? S-a enervat? A regretat? Tocmai stingea veioza de pe noptieră când sună telefonul. Inima începu să-i bată mai tare. Să fie oare Tyler? Negând că şi-ar fi dorit asta, ea spera să-i audă vocea când va ridica receptorul.

— Hailey? La telefon e Harmon. Se dezumflă dezamăgită.

— Bună, Harmon.

— Scuză-mă dacă te-am trezit, dar am o veste (de la şefu' cel mare). S-a întors de pe unde o fi fost plecat şi se află pe poziţii. A chemat şefii de departamente pentru o şedinţă mare, mâine dimineaţă la opt. Pune-ţi ceasul să sune. Te sfătuiesc să nu întârzii. Nu cred că e în toane prea bune. Hailey înghiţi în sec.

— Ştii cumva ce l-a supărat?

— Supărat e puţin spus. Sper că nu l-a deranjat ceva din ce am făcut eu. Ne vedem mâine dimineaţă. Harmon închise telefonul, iar Hailey rămase o vreme cu receptorul în mână. Îngrijorată, îşi muşcă buza de sus. Spre deosebire de directorul general al parcului, ea ştia foarte bine ce-l înfuriase pe Tyler. Spera ca niciunul dintre colegii ei să

nu afle despre ce era vorba.

În jurul mesei lungi din sala de şedinţe, şedeau câţiva oameni tensionaţi. Sala se afla lângă biroul lui Harmon. Toţi păreau neliniştiţi. Nancy făcuse cafea, dar puţini au fost cei care au băut. Toţi directorii strânşi acolo erau emoţionaţi. Se întrebau de ce un patron care fusese un mister pentru ei timp de ani de zile se implica deodată activ în activităţile cotidiene ale parcului Serendipity. Nu avea încredere în capacitatea lor? Cine greşise? Oare Tyler Scott urma să-i destituie în acea dimineaţă? Tyler intră pe uşă şi se îndreptă direct spre capătul mesei, unde nimeni nu îndrăznise să se aşeze. Hailey privea drapelul american din colţul încăperii, dar cu coada ochiului văzuse cum era îmbrăcat Tyler şi rămăsese surprinsă. Se aşteptase să apară într-un costum, dar el purta jeanşi şi un tricou. Dulcea culoare galbenă a tricoului contrasta cu tenul lui bronzat şi punea în evidenţă muşchii braţelor care nu demult o îmbrăţişaseră. Înghiţi în sec şi continua să se uite la drapel.

— Bună dimineaţa, spuse Tyler cu entuziasmul unui judecător care rosteşte verdictul: „Sunteţi vinovaţi”. I se răspunse în cor, cu voci prevăzătoare.

— S-a ivit o problemă, spuse el, şi puse pe suprafaţa lucioasa a mesei un dosar plin cu hârtii. Nimeni nu mişca. Parcul Serendipity îmi aduce prea mulţi bani.

Douăsprezece perechi de ochi se îndreptară spre el. Pe fiecare chip se putea citi uimirea. După ce se convinseră că au auzit bine ceea ce le spusese, toate capetele se întoarseră spre bărbatul din capul mesei. Acesta zâmbea. Oamenii izbucniră în râs, cuprinşi de uşurare.

— Datorită vouă tuturor, Serendipity este la înălţime în acest sezon. Am un profit mare, care va fi impozat dacă nu îl reinvestesc în companie. Caut modalităţi de a cheltui banii, spuse el, aruncând pe masă pixul cu care se jucase şi aşezându-se mai bine în scaun. Încercaţi să-mi daţi idei.

— Vă referiţi la modalităţile de a cheltui banii în afara noilor puncte de distracţie pe care le-am discutat deja, domnule Scott? îl întrebă timid directorul de operaţiuni.

— Ai dreptate, Davis, spuse Tyler, zâmbind. Vă anunţ pe toţi ceilalţi că am cumpărat trei noi puncte de distracţie, de la o firmă germană. Vor fi instalate şi gata de funcţionare până la deschiderea sezonului viitor. Davis şi cu mine ne-am ocupat deja de asta. Harrison –

se întoarse spre directorul de întreţinere a zonei, aşteptăm livrarea jocurilor în ianuarie. Din clipa în care sunt montate, tu le vei înfrumuseţa.

Ai grijă şi studiază terenurile acum, şi ia măsurile necesare. Poţi comanda orice doreşti. Poţi să exagerezi.

— Am înţeles, domnule.

— Între timp, înfrumuseţează peisajul acolo unde este nevoie.

— Bine, domnule.

— Aşa, să vă aud pe ceilalţi. Directorul de personal, al cărui umor era bine cunoscut, spuse:

— Am putea mări salariile. Râseră cu toţii, inclusiv Tyler.

— Ai dreptate. Cu cincisprezece la sută, retroactiv, de la începutul sezonului.

Exclamaţiile de surpriză fură urmate imediat de aplauze.

Tyler reuşi să pară modest şi îi spuse directorului de personal:

— Măreşte şi salariul minim. Vrem ca parcul să fie dirijat de cei mai buni puşti. Şi am de gând să plătesc mai mult ca să-i pot avea. Verifică-i bine la anul când îi angajezi.

— Da, domnule. Spre uşurarea lui Hailey, Tyler o ignorase total la începutul discuţiilor. Acum însă se afla sub privirile scrutătoare ale ochilor lui gri.

— Nu te-am auzit pe dumneata, domnişoară Ashton. Ai vreo idee?

Hailey nu avea de gând să se lase intimidată de tonul lui incisiv. Era pregătită.

— Da, domnule Scott Am o idee. El îi făcu semn că poate continua. Din rapoartele departamentului meu, din toate chestionarele care ajung înapoi la noi, reiese că cea mai frecventă plângere este aşteptarea îndelungată la majoritatea jocurilor interesante.

— N-avem ce face. E normal ca, cu cât jocul este mai interesant, cu atât coada să fie mai mare.

— Nu, nu putem elimina cozile, dar putem să facem ceva ca oamenii să nu se plictisească. Toţi o priveau cu atenţie. Vă sugerez să aducem o orchestră – poate country – sau Dixieland – care să se deplaseze de la joc la joc şi să-i amuze pe oamenii care stau la coadă. Mă gândesc la vreo zece sau doisprezece muzicieni în costume, care s-ar putea deplasa într-un mic vehicul prin parc. M-am mai gândit că şi un magician inteligent ar putea distra publicul, sau poate o ghicitoare.

Cineva care să se înţeleagă bine cu publicul şi să îi distragă atenţia de la neplăcuta aşteptare la coadă.

— Şi unde am putea găsi astfel de trubaduri în zilele noastre? o întrebă Tyler. Îşi propti coatele pe masă, în timp ce o privea. Se gândea oare la felul în care fugise seara trecută?

— Aveţi un departament de spectacole pe viu. Cred că orchestra, magicianul etc, ar trebui să aparţină de acesta. Directorul departamentului respectiv se mişcă vădit incomodat pe scaunul său, în timp ce toţi ochii din sală, inclusiv ai lui Tyler, se îndreptară spre el.

— Tu ce zici, Newell? Ai putea găsi aşa ceva?

— Da, domnule. Cred că este o idee bună.

— Consultă-te cu domnişoara Ashton înainte să treci la fapte. Vreau să se ocupe şi ea de acest proiect. Şedinţa se desfăşură de aceeaşi manieră în următoarea jumătate de oră. Fiecare departament – garderobă, întreţinere generală, publicitate, relaţii cu publicul – fură impulsionate să găsească modalităţi de a îmbunătăţi activitatea, de a o extinde, de a o dezvolta.

Înainte de a încheia şedinţa, Tyler spuse:

— Hai să trecem la treabă. După cum vedeţi, am venit pregătit pentru lucru, spuse el referindu-se la ţinuta sa lejeră. Vreau să parcurg tot parcul înainte de închiderea sezonului. Această ultimă săptămână de funcţionare va fi plină, mai ales în weekend-ul ăsta. Aş vrea ca toţi vizitatorii parcului Serendipity să se distreze bine. Vă mulţumesc pentru acest sezon fructuos.

Hailey spera să iasă din sală fără să fie văzută, dar fu oprită la uşă:

— Domnişoară Ashton, aş vrea să vorbesc cu dumneata o clipă. Scuzaţi-mă, spuse Tyler, făcându-şi loc printre cei care ieşeau. O prinse de braţ şi ieşiră împreună pe uşă. Te însoţesc la biroul de relaţii cu publicul şi putem vorbi pe drum, spuse el tare, ca să audă şi ceilalţi. Mai era o jumătate de oră până la deschidere şi pe aleile pavate nu puteai întâlni decât oameni care se îndreptau spre locul lor de muncă. Pavajul era încă ud, după ce fusese spălat cu o seară înainte, de către cei de la întreţinere. Florile de vară din straturile bine îngrijite erau pe sfârşite, dar crizantemele străluceau în nuanţe de arămiu şi auriu.

Hailey tăcu tot drumul, încercând să ţină pasul cu Tyler. Nu dorea să se mai gândească la felul plăcut în care jeanşii cădeau pe picioarele lui lungi. Şi nici la faptul că vânticelul rece de dimineaţă,

amintind de toamnă, îi flutura uşor părul negru de pe frunte.

— Aş vrea să verific ceva, spuse el, luând-o iar de braţera un turn de observaţie care semăna cu un punct grăniceresc construit în stilul districtului Tennessee da complet modernizat şi prevăzut cu lift.

— Trebuie să merg la serviciu, obiectă Hailey, încercând fără succes să-şi elibereze braţul.

— Dar eşti la serviciu, mormăi Tyler. Bună dimineaţa, spuse el unui tânăr manipulant de lift, tăindu-i astfel orice cale lui Hailey de a se mai certa cu el.

Tânărul era îmbrăcat într-un costum care voia să semene cu cel al unui grănicer.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ashton, spuse acesta cu respect, recunoscând-o imediat. Apoi dădu din cap politicos spre Tyler, pe care nu-l cunoştea.

— Bună dimineaţa, Randy, spuse ea, citindu-i repede numele de pe ecuson.

— Am vrea să ajungem sus pe platformă, Randy, spuse Tyler.

Tânărul aşteptă un semn de încuviinţare din partea lui Hailey.

— E în ordine, Randy. Dânsul este domnul Scott, proprietarul parcului.

Faţa băiatului se înroşi puternic.

— A, da, sigur, ăăă… sigur, se bâlbâi el.

Doar că nu avem voie să lăsăm pe nimeni… adică…

— Te-ai descurcat bine, îl linişti Tyler. Ei, acum putem urca? Şi te rog să nu mai laşi pe nimeni să urce până nu coborâm. Avem în plan nişte renovări pentru anul viitor.

— Sigur că da, domnule Scott. Tyler întrecuse orice măsură, dar Hailey nu putea acţiona fără să se facă de râs, ca să nu mai pomenim de săracul Randy. Aşa că, ascultătoare, ea intră în lift după Tyler.

— Ai vreo problemă cu înălţimea? o întrebă el în timp ce liftul urca.

— Singura problemă pe care o am sunt bărbaţii obraznici.

— În cazul ăsta, sigur nu te referi la mine, pentru că eu sunt un munte de bună-cuviinţă. Îi aruncă un zâmbet maliţios, chiar în clipa în care uşa liftului se deschidea. Ladies first, spuse el glumeţ, aplecându-se în faţă. Ea ieşi prima, dar fu prinsă înainte de a apuca să facă vreun pas şi întoarsă cu faţa la el.

— Bine, Hailey. Ai mers prea departe. Ce ai vrut să spui cu

întrebarea aia misterioasă, legată de baby-sitter, aseară, după care ai fugit ca o laşă?

— Nu am fugit, îl înfruntă ea cu curaj. Şi nu sunt laşă.

— Nu? Eu cred că este o laşitate să te foloseşti de un copil ca să ieşi dintr-o anume situaţie.

— Nu-mi spune tu despre cum se folosesc oamenii, domnule Scott. Aş putea lua lecţii de la tine.

— Ce vrei să spui?

— De parcă n-ai şti. Te foloseşti de complimente şi de sărutări ca să-ţi faci rost de o baby-sitter. Aşa. I-o spusese. Ridică bărbia triumfătoare. Victoria el fu dulce, dar de scurtă durată. Tyler îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă în hohote. Când încetă, în cele din urmă, o privi şi îi spuse pe un ton încă amuzat:

— Ce părere proastă ai despre tine. O baby-sitter? Pentru asta crezi tu că te vreau?

— Şi nu este aşa? îl întrebă ea înţepată. El scutură din cap şi o apucă strâns de umeri.

— Nu, Hailey. Crezi că mi-ar fi greu să plătesc o baby-sitter?

— Nu e vorba de bani, ci, de faptul că Faith mă place şi nu te mustră conştiinţa când trebuie să pleci departe de ea pentru că ai impresia că te pot înlocui.

— Este adevărat, mă bucur că voi două vă înţelegeţi de minune. Ţi-am spus că tu îi faci mult bine şi am vorbit serios. Dacă te-ar dispreţui, ar fi mai greu să consolidăm relaţia noastră.

— Relaţia? Nu avem nicio relaţie. Şi nici nu vom avea.

— De ce te opui, Hailey? Cu riscul de a te înfuria şi mai rău, o să-ţi spun că l-am întrebat pe Harmon despre tine. Dar nu într-un mod în care să i se pară dubios, se grăbi el să spună când observă că ea se crispase. Am vrut să aflu ce bărbaţi au mai fost în viaţa ta. El mi-a spus că au fost mulţi bărbaţi de aici din parc care au încercat să ajungă la Înălţimea Ta, domnişoară Ashton, dar, din câte ştia el, nu reuşise niciunul. Chiar şi Harmon, aşa căsătorit cum este el, avea o privire plină de tâlc atunci când vorbea despre tine.

— Eşti ridicol.

— Şi de ce, mă rog frumos, sunt cu ridicol?

— Pentru că bărbaţii nu se gândesc la mine în felul ăsta. Nu sunt genul.

El zâmbi tandru.

— A, ba da, eşti genul. De ce nu vrei tu să crezi că eu te doresc pentru femeia din tine fără vreo altă motivaţie vinovată? La început era vorba de hărţuire sexuală, care te putea costa postul. Acum este vorba de nevoia unei companii pentru fetiţa mea. Ce acuzaţii îngrozitoare, Hailey. Se apropie de ea şi o luă în braţe, înghesuind-o între peretele solid şi trapul lui musculos.

— Singurul lucru pentru care vreau să te folosesc este să-mi ostoiesc dorinţa pe care o trezeşti în mine. Şi aş dori ca tu să faci la fel. O clipă, Hailey fu prinsă în mrejele ochilor lui gri. Singurătatea de care suferise în seara trecută o marcase.

Cât lipsise, îi fusese dor de el. Chiar dacă existase o permanentă bătălie între ei doi Hailey abia aşteptase să-l vadă şi să-i audă glasul. Dorea ca el să facă parte din viaţa ei, şi totuşi… Hailey îşi reveni şi spuse:

— Tot angajata ta rămân.

— Da, eşti angajata mea. Şi ai cei mai frumoşi sâni dintre toate angajatele de pe statul de plată.

— Ce…

— Tocmai mă uitam la ei în dimineaţa asta când pălăvrăgea cineva la şedinţă – cred că cel de la departamentul de garderobă. Mă gândeam cum trebuie să arate ei când…

— Tyler…

— …ne sărutăm noi. Au o formă frumoasă. Sunt mari şi rotunzi…

— Tyler

— Sunt albi şi au o parte mai întunecată.

— Te rog.

— O să-ţi tot vorbesc aşa până o să mă săruţi. Şi când îi ating… Ea se ridică pe vârfuri şi îi atinse buzele. Tyler o trase spre el şi o sărută cu o pasiune care, aşa gândea el, nu fusese satisfăcută cu o seară înainte. Hailey nu-şi stăpâni dorinţa de a-l săruta. Se lipi de el într-un fel care ar fi şocat-o în urmă cu câteva săptămâni. Sub mângâierile mâinilor lui, dintre blazer şi bluză, ea se mişcă provocator.

— Vom continua discuţia după cină, la tine acasă, îi spuse Tyler printre săruturi. Eu aduc vinul şi antricoatele. Tu te ocupi de restul E bine la ora opt?

— Da, oftă ea, incapabilă să-i refuze ceva. Ca în transă, ea urcă în lift El îi trecu un cârlionţ pe după ureche cu câteva clipe înainte de a se deschide uşa la lift.

— Totul este în regulă acolo sus?

— Total a fost perfect, răspunse Tyler, făcându-i cu ochiul lui Hailey.

— Mulţumesc, spuse Randy, în timp ce treceau pe lângă el.

— Eu merg acum la biroul l-ai Sanders, domnişoară Ashton, în caz că ai nevoie de mine, spuse Tyler cu un ton suficient de ridicat ca să-l audă şi Randy.

— Mulţumesc, domnule Scott.

El se întoarse, dar se opri brusc şi pocni din degete, după care o strigă:

— Ăăă, domnişoară Ashton?

— Da? Veni aproape de ea, duse gura la urechea ei şi îi şopti:

— Să ştii că am vorbit serios când ţi-am spus ceea ce ţi-am spus despre sânii tăi.

Hailey se trezi privindu-şi acea parte din anatomia corpului ei, când ieşi de sub duş în acea scară. Uitându-se în oglinda înalta din spatele uşii de la baie, ea ajunse la concluzia că arăta bine pentru o femeie de vârsta ei. Silueta ei zveltă o făcea să pară cu mult mai tânără. Toată ziua aşteptase cu nerăbdare cina cu Tyler. Nu era convinsă că motivul dorinţei lui de a o seduce n-avea de-a face cu serviciul sau cu fiica lui. Hailey zâmbi când îşi puse lenjeria intimă zicându-şi că în ciuda acestui fapt dorea ca el să continue să o convingă.

Indiferent de bănuielile ei, alesese o toaletă seducătoare pentru cină, îşi zicea în timp ce îmbrăca pantalonii de mătase şi bluza tricotată cu ochiuri mari. Ştia că-i vine bine culoarea neagră. Contrasta cu părul ei roşcat şi cu tenul deschis la culoare. Hotărî să uite de toate inhibiţiile şi să vadă ce se va întâmpla. Îşi lăsă părul să se usuce fără să-l coafeze şi îşi puse nişte cercei mari de aur. Parfumul ci era subtil, dar persistent. Sub bluza tricotata, purta un sutien negru, din dantelă.

Nu arăt rău, gândi ea, în timp ce se privea încă o dată în oglindă. În mod sigur, arăta altfel decât domnişoara Ashton cea cu picioarele pe pământ, competentă şi corectă. Dar ce-o să creadă Tyler despre ea? În vreme ce umbla prin casă, punând la punct ultimele detalii, ea se minuna de felul în care îi bătea inima şi de nodul din gât, pe care-l simţea de fiecare dată când se gândea la noaptea ce avea să vină. Nu mai trăise o asemenea experienţă cu alţi bărbaţi. Oare putea să aibă încredere în ceea ce-i spusese el? O găsea el cu adevărat frumoasă? Sexy?

Salata cu trei varietăţi de lăptucă, roşii şi miezuri de anghinare se răcea în frigider. Cartofii înveliţi în folie de aluminiu se coceau în cuptor, în timp ce sosurile cu smântână, arpagic şi bucăţi de şuncă erau deja aranjate pe o tavă. Crema de ciocolată se întărea în pahare. Totul era pregătit, cu excepţia lui Hailey. Avea nervii întinşi la maximum, aşa că sări ca arsă când auzi păcănitul portierei şi paşii lui grăbiţi pe pardoseala de la intrare.

Respirând adânc de trei ori, şi sperând că părul ei nu se va ciufuli prea repede, se grăbi să-i deschidă. Expresia feţei lui ar fi trebuit să-i risipească orice dubiu. Ochii lui Tyler o scrutară de sus în jos şi de jos în sus de câteva ori, până la a rămâne aţintiţi pe chipul ei. El nu îndrăzni să vorbească înainte de a-i studia fiecare trăsătură a feţei.

— Arăţi minunat. Am o idee. Hai să trecem peste cină şi să te devorez chiar acum.

Hailey râse nenatural şi-şi duse o mână la gât de parcă ar fi vrut să-şi domolească pulsul care o luase razna.

— Curge ceva. Tyler privea cratiţa pe care o ţinea în mână.

— A, scuză-mă. Trecu pe lângă ea şi intră, prin uşile batante, în bucătărie.

— L-am rugat pe bucătarul de la hotel să-mi marineze antricoatele astea. Aşează cratiţa acoperită cu folie de aluminiu pe bufet şi se întoarse spre Hailey.

— Şi Faith? îl întrebă ea încet.

— Ea nu vine. Seara asta este pentru adulţi.

— A. Îi era puţin ruşine că o bucura faptul că vor fi numai ei doi.

— Vino aici. Glasul lui era tandru – dulce, dar categoric. Ca hipnotizată, Hailey înaintă spre el. Mâinile lui îi mângâiară braţele goale, se strecurară pe sub mânecile bluzei ei şi îi atinseră umerii.

— Îmi place cum îţi stă părul, spuse el.

— Aşteaptă puţin. O să se zburlească în mai puţin de o oră. E sălbatic.

— Îmi place şi sălbăticia, o tachină el. Acum mă simt primitiv. Vocea lui era răguşită, în timp ce o trăgea şi mai aproape de el. Îi mângâie spatele. Degete îndemânatice îi trecură lui Hailey de-a lungul spinării. Cu o mică apăsare pe curbura spatelui, o trase uşor spre el până când trupurile lor se lipiră unul de celălalt. Ea începu să respire mai greu când îi simţi virilitatea trezită la viaţă.

— Vezi ce-mi faci? zise el sărutând-o apăsat. Gura ei era o peşteră fermecată, pe care o explora limba lui, cu o plăcere senzuală. Îi mângâie cerul gurii, dinţii, buzele până când ea începu să respire greu şi sacadat. El continuă să o sărute cu o plăcere aproape sadică. Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile pentru a o lipi şi mai strâns de trupul lui. Înăuntrul ei se năştea o dorinţă de nestăvilit. Hailey se mişca împreună cu el, ştiind din instinct că el îi putea alina acea minunată suferinţă.

Strângându-se şi mai aproape de el, ea se mira de plăcerea pe care o simţea văzând cât de bine se mula trupul ei fragil, pe trupul lui musculos. Tyler scoase un strigăt, după ce-şi luă gura de pe a ei şi îşi îngropă faţa în golul de sub umăr.

Respira greu.

— Hailey, spuse el gemând uşor, de plăcere. Dacă o ţii tot aşa, mai bine uităm şi de antricoate şi de vin şi de tot ce-ai mai pregătit tu. Apoi prinse a se juca cu cercelul ei, după care o apucă cu dinţii de lobul urechii. Mâinile lui urcară de pe talie pe coaste şi îi atinseră cu tandreţe sânii.

— Ce părere ai? Era greu de luat o decizie. Gura lui caldă se afla pe urechea ei.

Trupul îi lua foc când îl atingea pe al lui.

— Cred că, începu ea cu o voce joasă, apoi, dregându-şi glasul, continuă: Cred că e mai bine să fim civilizaţi şi să luăm cina, aşa cum am vorbit.

El oftă, retrăgându-se nu înainte de a o săruta scurt pe gură.

— Ai dreptate. Găteşti la fel de bine precum săruţi? Ea râse şi îl privi şmechereşte:

— Până acum nimeni nu mi-a comparat calităţile. El îi privi sânii şi spuse:

— Dacă talentele culinare sunt la nivelul… ăăă… altor talente, înseamnă că mă aflu la o mare sărbătoare. Sper că n-ai mai pregătit şi un desert. Eu ştiu deja ce am să mănânc. O privi cu ochii arzând de dorinţă.

— Am lăsat vinul în maşină, într-o frapieră cu gheaţă. Mă duc să-l aduc; tu pregăteşte grătarul. Tyler ieşi şi, o clipă, ea rămase dezorientată, tremurând toată.

Când dădu să se mişte, nu-şi mai simţea picioarele – efect secundar care apărea ori de câte ori el o atingea. Îşi dădu seama că zâmbea fără rost, simţea cum fericirea o copleşea, pur şi simplu, parcă

plutea, în timp ce punea antricoatele pe grătar. Tyler părea la fel de fericit, căci îl auzi râzând în timp ce deschidea uşa de la intrare. Râsul lui zgomotos îi trezi curiozitatea şi privi prin uşa deschisă a barului. Zâmbetul îi dispăru. Balonul ei de fericire se sparse. Femeia cu părul roşu atârnată de braţul lui Tyler privi prin cameră căutând-o pe Hailey.

— Bună, surioară, strigă ea veselă.

— Bună, Ellen.

CAPITOLUL 7

Cum Dumnezeu poţi să pierzi din ochi fie şi numai pentru o clipă un tip trăsnet ca ăsta? Chiar dacă a plecat numai pentru a aduce o sticlă de vin foarte scump şi foarte bun. Ellen se trase mai aproape de Tyler şi îl privi pe sub genele lungi şi dese.

— Poate că ea nu consideră că sunt un tip trăsnet, spuse Tyler sec. Hailey observă faptul că el nu părea stingherit de felul în care Ellen se atârnase de braţul lui şi nici de sânul mare cu care îl atingea. Râsetul lui Ellen era subţire şi melodios ca un clopoţel.

— Atunci înseamnă că ea şi-a ieşit din minţi.

Ellen se desprinse de Tyler şi îl atinse pe acesta pe braţ cu nişte unghii bine îngrijite, după care o porni spre Hailey.

— De ce te ascunzi după uşa aia, Hailey? Nu vrei s-o îmbrăţişezi pe sora ta mai mică? Hailey împinse uşa batantă şi se îndreptă spre Ellen. Evită privirea lui Tyler în timp ce accepta îmbrăţişarea plină de entuziasm a lui Ellen. Probabil că el se uita la Ellen cu acea privire lacomă şi apreciativă, cu care o priveau în general bărbaţii pe sora ei. Hailey n-ar fi putut suporta aşa ceva.

În seara aceea Hailey se străduise ca să arate sexy. Pentru Ellen totul venea de la sine. Jeanşii ei de marcă mulaţi pe şolduri şi cămaşa tip western, descheiată până la mijlocul pieptului eclipsau ţinuta de gală a lui Hailey. Dacă Hailey se hotărâse să-şi lase părul să arate natural, Ellen în schimb şi-l strânsese într-un coc sofisticat, care o făcea pe sora ei să pară dezordonată.

— Mă bucur să te văd, Ellen, minţi ea. Nu te aşteptam

— Evident, râse Ellen şi îi făcu un semn şugubăţ cu ochiul lui Tyler. Dar îţi promit că stau doar câteva clipe Am venit cu maşina de la Nashville ca să te văd şi mă întorc imediat.

— Dar e foarte departe. Ce faci cu serviciul? o întrebă Hailey îngrijorată.

— Am sunat la birou şi le-am spus că sunt bolnavă. Trebuie să

mă întorc în seara asta, ca să pot recupera mâine dimineaţă orele în care am lipsit.

Tyler venise lângă Hailey şi îi înconjurase umerii cu braţul. Hailey spuse repede:

— Scuzaţi-mă. Aţi făcut cunoştinţă?

— Nu. Eu sunt Tyler Scott, domnişoară Ashton.

— Ellen, spuse aceasta râzând şi întinzându-i mâna. Sper să ne mai vedem. Tyler se uită la Hailey, dar aceasta plecase capul şi nu văzu duioşia cu care o privea el. Nu auzi decât răspunsul lui, care suna ca o promisiune:

— O să ne mai vedem.

— Hailey, spuse Ellen încurcată. Ar trebui să plec. Am putea să…

— Mă duc să mă ocup de antricoate, spuse Tyler, înţelegând aluzia lui Ellen. O strânse de umăr pe Hailey după care îi dădu drumul şi se îndreptă spre bucătărie.

— Hai să mergem în dormitor, spuse Ellen în şoaptă şi o apucă pe Hailey de mână, trăgând-o după ea. Închise uşa în urma lor şi se sprijini de tocul acesteia, cu ochii larg deschişi:

— Dumnezeule, unde l-ai ascuns până acum? De când durează? Cine este? Unde l-ai întâlnit? Povesteşte-mi totul. Hailey traversă camera până la comodă, luă cu un gest automat peria şi începu să-şi perie buclele rebele.

— Nu prea am ce să-ţi povestesc. Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni. De fapt, l-am cunoscut prin fiica lui, care a fost înţepată de o albină în parc, la Serendipity.

— E plin de bani. Ce maşină. Şi ce haine de marcă. Hailey simţi nevoia să-şi şocheze sora şi rosti puţin jenată:

— Este proprietarul parcului Serendipity şi deţine şi alte proprietăţi.

— Doamne, soră-mea, dar ştiu că atunci când o faci, o faci bine. Pun pariu că în pat este dinamită. Peria rămase în aer, deasupra capului lui Hailey, pentru o clipă, apoi continuă să chinuie şuviţele încurcate.

— Ei? o întrebă Ellen nerăbdătoare.

— Ei, ce?

— Cum e în pat? Hailey o privi pe Ellen prin oglindă. Ochii acesteia străluceau dovedind imaginaţia ei bogată. Şi, iarăşi, Hailey dori să sublinieze faptul că un bărbat ca Tyler îşi petrecea seara

împreună cu ea.

— Aşa cum zici, se auzi ea spunând. Este dinamită. Peria îi scăpă din mână şi se izbi de comodă de parcă ar fi vrut să puncteze minciuna ei. Oare de ce dorea să o convingă pe Ellen că ea şi Tyler făcuseră dragoste? îşi strânse părul într-un coc şi îl prinse cu clame.

— Oh, surioară, mă bucur că eşti fericită. Oftatul lui Ellen era prefăcut şi de circumstanţă. Hailey se hotărî să aibă răbdare şi să n-o întrebe ce s-a întâmplat.

— Mă bucur că măcar una din noi două este fericită. Cu un oftat reţinut, Hailey muşcă din momeală:

— Tu nu eşti? Credeam că îţi plac noul serviciu şi noii tăi prieteni.

— Prieteni, pe dracu'! îţi aminteşti de fata aia de care ţi-am povestit, care s-a purtat drăguţ cu mine? Ellen nu mai aşteptă răspunsul. Ei bine, s-a dovedit a fi o nenorocită, o ordinară. Îi datorez nişte bani, pe care de fapt ea m-a forţat să-i iau cu împrumut şi acum îi vrea pe toţi înapoi. Zău, nu mai poţi avea încredere în nimeni. Hailey se întoarse cu faţa spre Ellen, care se aşezase turceşte în mijlocul patului şi arăta ca un copil oropsit. Ochii ei verzi erau plini de lacrimi.

— Ce înseamnă nişte bani? o întrebă Hailey cu răceală.

— Cinci sute de dolari, sosi răspunsul mormăit.

— Cât? sări Hailey şocată. Ellen, cum ai putut să faci asta? Cinci sute de dolari? Pentru ce ţi-au trebuit?

— Nu mai striga la mine, Hailey, izbucni Ellen în plâns. Ţi-am mai spus doar, că, de fapt, ea m-a obligat să-i iau.

— Nu te cred.

— Ba da. Ăsta-i adevărul. Eşti la fel de rea ca ea.

— Şi pe ce i-ai cheltuit? Prin mintea lui Hailey treceau gânduri negre, legate de şantaj, jocuri de noroc şi stupefiante. Pe ce i-ai cheltuit? Spune!

— Pe haine, în mare parte. Şi pe nişte bijuterii. Nu te uita la mine în felul ăsta.

Hailey, strigă Ellen, care o privea în ochi pe sora ei. Ştii că nu suport să te superi pe mine. Eu te iubesc mult.

— Mai ales când ai nevoie de bani.

— Vai ce urât îmi vorbeşti.

— De asta ai venit, nu-i aşa? Să-mi ceri bani.

— Ţi-i dau înapoi. Îţi promit. Te rog, Hailey. Femeia aia mă

bârfeşte. Spune numai lucruri urâte despre mine. Oare de ce, se întrebă Hailey, atunci când plângea ea arăta ca dracu', cu nasul roşu şi cu obrajii umflaţi, în vremele lui Ellen îi stătea bine? Ochii îi străluceau de lacrimi, genele lungi i se lipeau, buzele îi tremurau exprimând o vulnerabilitate în faţa căreia nu puteai rezista.

Şi totuşi, n-o să-i dea banii din compasiune. Nu-i părea rău de sora ei. Nu simţea decât o milă vecină cu dezgustul. Totuşi dacă îi va da bani va scăpa de ea cel puţin o vreme. Hailey nu şi-o dorea pe Ellen în viaţa ei.

Bolnavă de egoism, Ellen ar fi fost în stare să ia tot ce-i putea oferi Hailey – bani, respect de sine, şi, dacă ar fi putut, chiar şi pe Tyler. Nu avea scrupule când îşi dorea să obţină ceva.

— Cum o cheamă pe fată? o întrebă Hailey. O să-i trimit un cec.

— Poţi să-l scrii pe numele meu.

— Cum o cheamă? insistă rece Hailey, scoţând carnetul de cecuri din poşetă.

Ellen nu mai insistă, îi spuse numele. Hailey îi întinse cecul fără să scoată o vorbă. Atitudinea ei vorbea clar despre ceea ce gândea. Ellen spuse:

— Mulţumesc, Hailey. Eşti cea mai bună soră…

— Sunt singura ta soră, Ellen. Şi de aceea te afli tu aici. Nu te mai preface că ar fi altceva la mijloc.

— De ce eşti aşa de rea câteodată? o întrebă Ellen bosumflată. Hailey nu-i mai răspunse. Deschisese uşa, arătându-i astfel că acum, după ce a obţinut ceea ce-şi dorise, ar trebui să-şi vadă de drum. Tyler şedea pe canapeaua din camera de zi, picior peste picior şi răsfoia o revistă.

— Îţi dai seama ce comoară este surioara mea? îl întrebă Ellen, cu o afecţiune nesinceră în glas, apropiindu-se de Hailey şi strângând-o tare în braţe.

— Nu ştiu dacă ea îşi dă seama, spuse Tyler calm, observând chipul răvăşit a lui Hailey. Apoi se ridică de pe canapea. Hailey nu auzi ceea ce spusese el. Văzu deja că Ellen împăturea cecul într-un pătrat şi îl strecura în buzunarul de la piept al bluzei ei mulate. O făcuse foarte încet, provocator şi premeditat.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Tyler, spuse ea. Se apropie de el, îl luă de gât, îl trase spre ea şi îl sărută cast pe obraz, Hailey observă cum sânii lui

Ellen atinseră uşor pieptul lui Tyler. La revedere, Hailey, Mersi! Fără să mai spună o vorbă şi fără să privească înapoi, Ellen părăsi apartamentul. Hailey privi îndelung uşa, până când nişte mâini puternice i se aşezară pe umeri, din spate.

— Îţi mai este foame? Hailey sesiză atunci mirosul antricoatelor aflate la cuptor, dar numai gândul la mâncare îi făcea greaţă.

— Da, cred că da.

— E bine, pentru că eu mor de foame. Tyler o sărută scurt pe ceafă, după care o întoarse şi o împinse uşor spre bucătărie.

— Totul este pe masă – şi, apropo, arată delicios. O să torn vinul. L-am deschis şi se răsuflă. Tyler se străduia să pară vesel, dar Hailey ştia că el s-ar fi dus acum după Ellen. Ce bărbat s-ar mulţumi cu o piatră semipreţioasă când ar putea avea un diamant strălucitor? Cât dură cina, Tyler se strădui să întreţină conversaţia, îi povesti despre planurile lui legate de Serendipity, o felicită în legătură cu ideea pe care o avusese ea în acea dimineaţă, părea încântat de mâncare, în timp ce ea abia dacă o atinse, Hailey n-avea chef de vorbă, i se părea falsă veselia lui, De ce nu pleca odată? îi era milă de ea? Gelozia începu să o macine, astfel că deveni morocănoasă şi prudentă. Nu avea nevoie nici de simpatia şi nici de mila lui. Nu dorea nimic. Răspunsurile ei la întrebările lui insistente deveneau din ce în ce mai scurte pe măsură ce timpul trecea. După ce Tyler goli paharul cu îngheţată, ea îi spuse că trebuie să strângă masa. Tyler se oferi s-o ajute, strânse farfuriile şi le puse în chiuvetă. Era o minune că porţelanurile nu se spărseseră. El o lăsase singură în bucătărie ca să-şi mai aline suferinţa, dar îl anunţa cu fiecare trântitură a uşii de la bufet, cu fiecare izbitură a tacâmurilor de argint, cu fiecare sunet de porţelan lovit că ar fi dorit să-şi petreacă singură restul serii.

Închizând cu un gest nervos lumina din bucătărie, ea trecu prin uşile de la bar. Ţâfna îi trecu din clipa când văzu atmosfera creată de el în cameră. În şemineu ardea un foc vesel. Un vin rece şi două pahare curate îi aştepta pe măsuţa din faţa canapelei. În cameră era semiîntuneric iar draperiile de la ferestrele largi, date la o parte, să se vadă panorama oraşului noaptea. Tyler stătea ghemuit în faţa colecţiei ei de casete, căutând una pentru a o introduce în casetofon.

— Gata? o întrebă el peste umăr când o auzi apropiindu-se.

— De ce ai făcut focul?

— M-am gândit că te vei simţi mai bine. Seara este destul de

răcoroasă.

— Nu, vreau să spun, pentru ce te-ai mai obosit să-l faci?

— Nu m-am obosit.

— La dracu', Tyler, de ce te-ai mai obosit de vreme ce… de vreme ce…

— De vreme ce o să plec în curând? Ea lăsă ochii în jos şi spuse cu un glas slab:

— Da.

— M-am obosit pentru că proastele tale maniere şi comportamentul tău grosolan nu mă vor izgoni de aici, Hailey. Hailey deveni brusc atentă şi-l privi surprinsă.

— Grosolan…

— Da, grosolan. Tot timpul cinei am încercat să fac conversaţie cu tine, dar tu ai refuzat. Presupun că nu obişnuieşti să arunci vasele prin bucătărie şi să faci zarvă când speli tacâmurile.

— Am presupus doar că…

— Tu presupui tot felul de lucruri. De fapt, ăsta-i lucrul pe care-l faci tu cel mai bine – faci presupuneri greşite, ridicole. Şi ultima ta presupunere a fost că eu aş prefera-o pe sora ta, cu sânii mari şi ochii verzi. Faptul că el ghicise adevărul o enervă şi mai tare.

— Încrezut ce eşti. Crezi că mi-ar păsa?

— Da, îi răspunse el calm. Ţi-ar păsa, deşi nu ai recunoaşte în ruptul capului. Din clipa în care Ellen a intrat în această încăpere tu ai început să te îmbăţoşezi.

— M-am mirat să o văd, asta-i tot, spuse Hailey, lăsându-se pe canapea cu o indiferenţă studiată.

— Ba nu! Ai devenit furioasă pentru că ea a intrat atârnată de braţul meu şi pentru că râdeam împreună. Nu eu i-am oferit braţul, ea mi l-a luat. Eu am fost prea politicos să o resping. Râdea pentru că nu avea ceva mai înţelept de făcut şi probabil pentru că ştia că asta te va enerva. Ea râdeam dându-mi seama că se aştepta să-i fac jocul.

— Dar ai fost politicos şi de data asta. El zâmbi şi se aşeză pe canapea, lângă ea.

— Nu. Aveam fata pe care o doream. El o prinse de mână şi o strânse tare. Degetul lui mare începu să facă încet cercuri în palma ei. De ce i-ai dat banii, Hailey?

Hailey făcu ochii mari.

— Cum de ai… Ai tras cu urechea?

— Am auzit fiecare cuvânt. De ce nu i-ai dat papucii? Presupun că nu este pentru prima oară când te tapează de bani, sau de orice altceva ar avea nevoie la un moment dat. Ea îşi retrase mâna, se ridică în picioare şi se duse în faţa şemineului.

— Nu pot crede că mi-ai violat intenţionat intimitatea. Cu ce drept ai tras cu urechea la discuţia noastră? Hailey se întoarse cu faţa la el. Tyler nu părea jenat.

— Am vrut să aflu ce a provocat acea schimbare radicală chiar din clipa în care şi-a făcut apariţia sora ta. Întotdeauna te laşi înduioşată de lacrimile ei şi îi dai tot ce doreşte?

— Nu lacrimile m-au făcut să… Hailey se opri brusc când înţelese că era pe cale să spună mai mult decât era cazul.

— Continuă, rosti el încet.

— Nu mă mai impresionează lacrimile ei, spuse Hailey după o mică pauză. Presupun că mă las înduplecată mai mult din obişnuinţă

— Ar trebui să uiţi de obişnuinţa asta. Ar fi mai bine pentru amândouă.

— Obiceiurile din copilărie nu se pot schimba.

— Mereu a profitat de tine? Hailey ar fi vrut să nege, dar încuviinţă din cap.

— Îţi dai seama că te invidiază, continuă Tyler. Hailey îl privi nevenindu-i a crede.

— Ellen, să mă invidieze? întrebă ea ascuţit, apoi râse amar. Vai, dar e caraghios.

Ellen frumoasă, excitanta Ellen – pe care toţi o adora, s-o invidieze pe sora ei plicticoasă. Tyler se aplecă şi o prinse de mână, după care o trase pe canapea, de data asta şi mai aproape de el. Îi înconjura umerii cu braţul.

— Da. A înţeles cu mult timp în urmă că tu eşti inteligentă, că nu te poate îmbrobodi, aşa cum face cu toţi ceilalţi. Tu o vezi aşa cum este o fiinţă egoistă şi proastă – şi nu suportă ca tu să o cunoşti cu adevărat. Şi, în consecinţă, te răneşte.

— Unde ţi-ai luat diploma, Sigmund? îl întrebă ea pe un ton sarcastic. El râse.

— Mai gândeşte-te. Mai curând sau mai târziu, tu vei scăpa de complexul ăsta de inferioritate şi îmi vei da dreptate. Ceva în felul în care degetele lui îi mângâiau ceafa o făcea să-l creadă. Oare nu minţea? O prefera pe ea, lui Ellen?

— Pentru ce te-ai dus sus şi ţi-ai strâns părul? o întrebă el în timp ce degetele lui grăbite desfăceau clamele. Ţi-am spus că îmi plăcea aşa cum era.

— Ellen arăta atât de îngrijită, iar eu…

— Da, şi avea pe ea nişte jeanşi strânşi pe fund şi o bluză care stătea să crape pe la cusături, iar tu erai nervoasă şi arţăgoasă şi paranoică, aşa cum ştim amândoi că obişnuieşti să fii.

— Nu am… negă ea.

— Te-ai dezumflat sub ochii mei. Toată dorinţa de a trăi ţi-a dispărut. Iar când te-am atins, aşa încordată cum erai, ai sărit la mine.

— Ce simplu gândeşti, strigă ea, aşezându-se mai bine pe canapea şi retrăgându-se lângă el.

— Dar îţi place. El o aduse înapoi, strivind-o de pieptul lui. Aici greşeşti tu, domnişoară Ashton. N-au fost prea mulţi bărbaţi care să-ţi vorbească simplu. S-au speriat de palatul ăsta de gheaţă în care trăieşti. Ei bine, sângele meu este prea fierbinte ca să îngheţ în faţa ochilor tăi verzi. Şi nici nu capitulez prea uşor. Te-am văzut, te-am dorit şi te voi avea. Buzele lui se apropiau de ea cu fiecare cuvânt, până când ultimul fu rostit direct pe buzele ei. Mâinile lui îi cuprinseră spatele şi o traseră spre el. Sânii se striviră de pieptul lui, iar sfârcurile reveniră la viaţă, după acea atingerea stimulantă. Tyler o aşeză între perne, în colţul canapelei.

— Vrei nişte vin? o întrebă el, sorbindu-i buzele.

— Vin? întrebă ea de parcă nu mai auzise până atunci acest cuvânt. Nu.

— O să-ţi placă.

Se ridică puţin ca să umple o jumătate de pahar cu vin roşu, i-l duse la gură şi îl înclină cât să-i cadă pe buze o picătură rubinie. Apoi, chiar înainte ca ea s-o soarbă, limba lui i-o culese de pe buze. Mai turnă puţin vin pe buzele ei şi din nou i-l sorbi de pe buze şi de pe bărbie. Şi aşa s-au îmbătat. Nu cu vin, ci unul de celălalt şi de sărutările cu gust de vin. În graba lui de a scurge paharul, ultima picătură de vin turnată pe buzele ei i se scurse pe obraz. Degetul lui o prinse şi i-o şterse. Era cât p-aci să-şi lingă degetul, când Hailey îi prinse mâna şi i-o trase spre ea. Privindu-l cu nişte ochi speriaţi, ea strânse buzele în jurul degetului lui. Limba ei îi mângâie vârful degetului.

— Hailey, spuse el gâfâind şi îşi îngropa faţa între sânii ei parfumaţi. Tu ştii ce reuşeşti să faci? Ştii cumva câtă pasiune se

ascunde sub faţada ta rece?

Îi puse o mână pe inimă, şi sfârcul îi înflori sub palmă. Degetele lui îl transformară într-un mugure mai mare.

— Desfă-mi cămaşa, o rugă el tandru. Muşchii braţelor lui se întăriră în timp ce el se lăsa pradă mâinilor ei. După ce-i descheie cămaşa, el se rostogoli pe o parte astfel că acum stăteau culcaţi faţă în faţă pe canapeaua îngustă.

— Hailey, aş dori să mă cunoşti bine mai întâi. N-aş vrea ca tu să faci dragoste cu un străin. O sărută, de parcă i-ar fi sesizat timiditatea. Gura lui se împreună cu a ei într-un sărut care îi ameţi. Hailey se abandonă în braţele lui depăşindu-şi timiditatea şi lăsându-se călăuzită numai de simţuri.

Începu să-i mângâie părul ce-i trecea peste gulerul descheiat al cămăşii. Apoi îi atinse cu degetele urechile. Se trase de sub sărutul lui şi îi atinse sprâncenele, mereu răzvrătite. Tyler închise ochii în timp ce îşi trecu un deget peste nasul lui grecesc, până spre buza superioară. El îi sărută vârfurile degetelor în timp ce ea îi mângâia buzele. Mulându-şi trupul catifelat pe trupul lui vânjos, ea îl sărută pe gât. Cu degetele îi mângâie părul de pe piept şi se minună de muşchii puternici de sub pielea lui caldă. Cu totul întâmplător degetele ei întâlniră un sfârc.

Respiraţia lui accelerată şi încordarea bruscă a corpului o speriară. Îşi trase mâna. El rămase nemişcat, în aşteptare. De parcă ar fi fost atrasă de un magnet, ea duse din nou degetele pe pieptul lui. Ezitând, îl atinse cu degetul mijlociu. Cu inelarul. Cu arătătorul, descriind un cerc. Îi simţi încordarea şi continuă mângâierea.

— Iubita mea, gemu el. Îi dădu capul pe spate, şi o sărută cu o pasiune dezlănţuită.

Mâinile lui nerăbdătoare îi traseră bluza peste cap. Gura lui rătăcea acum pe pieptul ei. Îi dădu la o parte o bretea de mătase şi îi presă umărul cu săruturi.

Hailey dorea să fie dezbrăcată şi Tyler parcă-i ghici dorinţa. Încet, cu grijă el îi scoase sutienul privindu-i sânii cu ochi lacomi. Apoi îi sărută. Atinse cu limba un sfârc, făcându-l să se întărească şi mai mult. Buzele lui îl înconjurau şi îl strângeau cu tandreţe. Instinctiv, ea se lipi de şoldurile lui, simţindu-i dorinţa.

— Ah, da, Hailey, iubirea mea. Da. Cu mâna îi trase şoldurile şi mai aproape de el, în timp ce trupurile lor pulsau împreună. Încet, mâinile lui se strecurară şi găsiră fermoarul pantalonilor, pe care îl

deschise. O apăsă pe abdomen cu palma, topind-o într-un ritm senzual. Degetele lui îi mângâiară pielea goală de pe abdomen, şi se strecurară între coapsele ei. Hailey fu străbătută de un fior. Prin venele ei sângele curgea năvalnic, iar între coapsele ei pulsaţia o făcu să se arcuiască pe mâna lui care îi provocase acea durere minunată.

— Eşti frumoasă, îi şopti el când degetele lui o descoperiră. Apoi el o atinse atât de neaşteptat şi de erotic, încât ea încremeni.

— Tyler, strigă ea disperată, trăgându-se de lângă el. Era o reacţie tot atât de uimitoare pentru el, cum fusese acea atingere pentru ea. El se ridică deasupra ei.

Ochii lui gri se adânciră în ochii ei verzi, larg deschişi şi înspăimântaţi, şi Tyler se întrebă dacă ceea ce descoperise era adevărat.

— Hailey? Cu degetul mic îi îndepărtă un cârlionţ obraznic de pe obraz. Eu sunt primul bărbat în viaţa ta? Neputând să facă faţă privirii lui intense, ea închise ochii şi întoarse capul, sprijinindu-l de perna aflată pe canapea.

— Sunt o ciudăţenie. Eu am tot încercat să-ţi spun că nu sunt pentru tine. N-ai vrut să mă crezi. Impresionat de tristeţea din vocea ei, el o atinse cu arătătorul pe obraz, ca pe un copilaş, cu multă tandreţe, aproape cu frică, temându-se să nu-i producă durere.

— Nu. Nu eşti o ciudăţenie. Eşti o femeie deosebită. Atât de deosebită încât mă simt umilit lângă tine. Ea deschise ochii, dar nu avu curajul să-l privească. Nu-i venea să creadă ce auzise. Se aşteptase la o reacţie amuzată, poate chiar un hohot de râs, în niciun caz la tandreţea ce răzbătea în glasul lui.

— Să nu-ţi închipui că e ceva mistic în asta, spuse ea timid. S-a întâmplat ca nimeni să nu mă dorească. De astă dată el izbucni în râs, un râs înăbuşit în piept, care nu se auzi.

— Hailey, tu eşti virgină din mai multe puncte de vedere. În primul rând, în relaţia ta cu bărbaţii. Dar eu mă bucur. Nu va trebui să mă lupt cu ei tot timpul.

Hailey găsi curajul necesar ca să-l privească în ochi. Tyler o privea zâmbindu-i cu tandreţe, amestecată cu admiraţie şi mirare.

— Mă mai vrei? Ea nu se gândi că întrebarea ei putea fi ironică. Înainte se împotrivea ca ei să devină amanţi, iar acum răspunsul lui devenise foarte important pentru ea. El o sărută pe buze.

— Te vreau mai mult ca oricând. Ştii cât de mare este această

dorinţă, spuse el tulburat. Dar nu vreau să-ţi fac rău, Hailey. Nu vreau să te doară în niciun fel. În seara asta, când ai trecut prin câteva încercări, nu e momentul potrivit ca să facem dragoste. Când va veni timpul, o să ştim amândoi. De obicei eu obţin tot ce îmi doresc. Dar am descoperit că, cu cât aştept mai mult, cu atât mă bucur mai mult.

El o ridică în capul oaselor, o ajută să-şi încheie pantalonii şi îi trase bluza pe cap. În timp ce-şi încheia cămaşa, el spuse:

— Parcul se închide duminică seara. Luni dis-de-dimineaţă, tu, Faih şi cu mine plecăm în vacanţă.

— Ce spui?

— Vom pleca departe.

— Nu pot să plec chiar în ziua în care se închide parcul. Am o mulţime de lucruri de făcut.

— Tu eşti director la relaţiile cu publicul. După ce pleacă toţi vizitatorii, cu cine ai mai avea să iei legătura? Ea îi privi admirativ gura când el zâmbi apoi se strădui să revină la subiect:

— Trebuie să organizez tururi de grupuri pentru sezonul viitor. Trebuie să fac campania publicitară. Broşuri. Bilete…

— Toate astea pot să mai aştepte. Plecăm. Am o cabană în Fontana Lake. Să fii gata luni de dimineaţă.

— Nu merg, Tyler.

CAPITOLUL 8

Eu nu merg, Tyler. Venim să te luăm la ora opt. Iar dacă mai eşti în pat, te scot eu de acolo.

— Nu merg, Tyler.

— Parcă ai fi o placă de patefon stricată. Da, aşa părea. Toată săptămâna ea repetase aceleaşi cuvinte, iar el nu le luase în considerare. Din clipa în care el îi spusese despre călătoria la Fontana Lake, din Carolina de Nord, ea îi tot repetase că nu merge cu ei. I-a oferit scuze după scuze, dar el le-a respins cu tot optimismul de care fusese cuprins în acele zile. Ultima săptămână din sezon la Serendipity a fost agitată pentru toţi angajaţii. Peste tot domnea haosul, iar Tyler era o persoană omniprezentă. Apărea în momentele cele mai nepotrivite, în locurile cele mai neaşteptate, iar supraveghetorii deveneau agitaţi şi nervoşi. Cu toate acestea, el părea mulţumit de funcţionarea parcului. Într-o seară, la o cină, el îi mărturisi lui Hailey că venise împreună cu Faith de multe ori în parc, înainte de a o întâlni.

— Dar până am dat de o albină obraznică, am fost tratat ca orice

alt vizitator.

Pentru că totul părea să meargă bine, nu m-am amestecat în activitatea lui Sanders. Şi totuşi – ochii lui sclipiră diavoleşte – este bine ca şeful să-şi mai facă uneori cunoscută prezenţa. Hailey lucra din greu adunând chestionarele şi introducând pe calculator rezultatele. În general, comentariile erau favorabile în acea perioadă a anului. Datorită numărului mai redus de vizitatori, oaspeţii se puteau bucura de vizitarea parcului în condiţii mai bune.

În timpul iernii, Hailey urma să redacteze un raport detaliat, bazat pe studierea chestionarelor preluate în timpul verii şi să-l prezinte lui Harmon Sanders. Pe baza acelui raport, toate departamentele puteau să-şi analizeze realizările şi să se concentreze asupra punctelor vulnerabile. Hailey era bucuroasă că avea mult de lucru în acea săptămână, altfel ar fi fost obsedată de sentimentele confuze legate de Tyler. Acesta vorbea cu ea la telefon de mai multe ori pe zi. Hailey se alarmă dându-şi seama că aştepta cu nerăbdare aceste telefoane. Tyler apărea destul de des în biroul ei, sub diverse pretexte. Hailey spera că prezenţa lui nu va fi observată, dar oamenii o remarcaseră şi fu asaltată cu întrebări:

— Ce zice domnul Scott în legătură cu extinderea parcului?

— Ce vrea să facă domnul Scott în zona pe care o eliberăm acum?

Ea era în măsură să răspundă pentru că preocupările lor deveniseră foarte apropiate. Adeseori Tyler se folosea de ea ca de un purtător de cuvânt pentru ideile lui. Părerea ei devenise importantă. Îi cerea sugestii şi le cântărea bine.

Luau masa împreună cu Faith în fiecare seară. Devenise un obicei. Într-o seară, după o zi foarte agitată, s-au dus să înoate în piscina de la Glenstone. Într-alta, au făcut hamburgeri pe grătar, acasă la Hailey. În altă seară, au rămas în parc până la ora închiderii şi, forţată, Hailey s-a suit în roata mare pentru prima oară.

Spre bucuria lui Hailey, Tyler nu mai era atât de agresiv sexual ca înainte. Dar era ea oare cu adevărat bucuroasă de asta? De fiecare dată când îl surprindea că o priveşte, dorinţa din ochii lui îi provoca o stare similară.

Şi totuşi, el se încăpăţâna s-o trateze ca pe o companie plăcută. O atingea deseori şi fără să se ascundă, dar într-un mod curtenitor, nu senzual. Hailey refuza să accepte uşoara dezamăgire pe care o încerca

în fiecare seară când el o săruta de rămas-bun cu o tandreţe de frate şi nimic mai mult. Doar o dată în acea săptămână o lăsă să înţeleagă că, departe de a se fi stins, dorinţa îl ardea cumplit.

A sunat-o într-o dimineaţă la birou, rugând-o să se întâlnească cu el la peşteră.

— Grăbeşte-te să ajungi acolo înainte să se deschidă parcul. Trebuie să-ţi spun ce idee mi-a venit. Ea porni grăbită prin complexul angajaţilor şi în câteva minute ajunse în faţa uşilor rotative ale peşterii. Jgheaburile din lemn preluau apa printr-o peşteră făcută de om, în care apăreau diverse personaje ce îi speriau şi îi amuzau în acelaşi timp pe oameni. Peştera era intens vizitată vara pentru că oferea o răcoare plăcută. Era frecventată şi de adolescenţi pentru că în interiorul ei întunecos se puteau săruta. Tyler o aştepta la intrare, discutând prietenește cu tânăra care se ocupa de acel loc.

— Bună dimineaţa, domnişoară Ashton, spuse el cu voce tare, în timp ce se apropia Hailey.

— Bună dimineaţa, domnule Scott, îi răspunse ea. Aţi vrut să mă vedeţi.

— Am o idee şi vreau să mă consult cu dumneata. I-am spus Lindei să nu lase pe nimeni să intre până nu ieşim noi. În loc să urce pe unul din scaunele care erau preluate de cablurile subacvatice prin canalul îngust, el deschise o uşă camuflată, ce ducea în interiorul construcţiei. După ce aprinse lumina, o trase pe Hailey înăuntru.

— Ştii bine unde vrei să mergi şi ce vrei să faci? îl întrebă ea îngrijorată în timp ce înaintau prin semiîntuneric.

— Bineînţeles. Am verificat ieri. Urmează cărăruia şi fii atentă la păianjeni.

— Păianjeni, strigă ea. Tyler râse şi o strânse de mână.

— Am glumit. Cei ce lucrează aici trec prin zonă fără probleme. Dar ai grijă la cap. Unele bârne sunt joase. Trecură pe lângă personajele miniaturale motorizate care acum stăteau nemişcate. Circulă vorba că ăsta e un loc ideal pentru a-ţi petrece pauza de cafea.

— Sper că glumeşti, spuse Hailey. Pentru ce ar dori cineva să vină aici fără să fie nevoit?

— Ca să se uite la ceea ce fac îndrăgostiţii. O să rămâi surprinsă văzând cât de inventivi sunt oamenii. Jocul durează şapte minute şi multe frustrări pot fi rezolvate în acest timp. Hailey râse fără să vrea.

— Nu te cred. Cine ţi-a spus?

— De fapt, nu mi-a spus nimeni. Am auzit ieri, fără să vreau, o discuţie între doi băieţi, la garderobă. Apoi am venit aici să mă conving că aveau dreptate. Ce mai spectacol. Tyler stătea în faţa ei. Lanterna lumina lateral, producând un cerc palid.

— Lasă-mă să ghicesc ce idee ţi-a venit, spuse ea amuzată.

Vrei să vinzi bilete unor libidinoşi care să privească ceea ce fac tinerii ăia.

El pocni tare din degete.

— E chiar mai bună ideea ta. Râse şi o prinse într-o îmbrăţişare prietenească. De fapt, eu mă gândeam la ceva care să-i răcorească pe cei ce vin aici, nu să-i încălzească, continuă el.

— Dar aici este destul de rece.

— Vreau să fie şi mai răcoare.

— Cum?

— Anul trecut, de Crăciun, am intrat într-un magazin din Dallas. Acolo ningea, din oră în oră, timp de cinci minute.

— Ningea? Adică…

— Da. Indiferent de vreme, peste magazin cădeau fulgi mari de zăpadă. Aveau o maşină care face zăpadă şi o împrăştie. Asta e ideea mea. Aş dori să îmbunătăţesc locul ăsta. Să scot tot ce este vechi şi să fac un decor de iarnă. Să-i pun pe angajaţi să facă oameni de zăpadă, o pistă de schi etc. Şi…

— Şi să pui o maşină din aia care să arunce zăpadă în timp ce vizitatorii intră aici.

— Mereu mi-o iei înainte, spuse el. Ce zici?

— Îmi place.

— Adevărat? Nu spui asta doar ca să-mi faci pe plac?

— Nu. Cred că va fi ceva deosebit. Oamenii vor vorbi despre idee şi toţi vor veni să o vadă pusă în practică. Eşti un geniu, domnule Scott.

— Ştiu, dar încerc să mă abţin. Primi un cot în spinare, în timp ce o dirija spre uşă. Toţi se aşteaptă să duc mai departe tradiţia familiei. Tatăl meu a fost un om de afaceri foarte încăpăţânat.

— A fost? Dar ce, a murit?

— Nu, trăieşte şi e bine mersi. Am spus că a fost, pentru că acum s-a pensionat. La aniversarea mea de treizeci de ani, mi-a pus toate afacerile în braţe. El şi mama locuiesc în Atlanta.

— Dar ştiu că ai moştenit un spirit de afaceri deosebit. El tăcu, iar ea îi intui reţinerea.

— Am avut baftă la câteva jocuri de noroc. Era clar că evita să vorbească despre succesele sale financiare, aşa încât ea nu mai insistă.

— Mama şi tata te-ar plăcea. Vreau să faci cunoştinţă cu ei. Ţi-am mai spus că înnebunesc de fiecare dată când îţi privesc picioarele? Ea se împiedică

— Nici nu le poţi vedea.

— Ba da. Ţin lumina îndreptata direct spre ele.

— Mai bine uită-te pe unde calci.

Exact în clipa aceea se auzi o trosnitură de os lovit într-un lemn. Tyler înjură tare şi scăpă lanterna care se răsuci în aer şi căzu drept pe pantoful lui.

— Vai, Tyler, gemu ea. acoperindu-şi gura cu mâna. Ce-ai păţit?

El scoase un urlet puternic.

— M-am lovit cu capul de una din bârnele despre care ţi-am vorbit. La dracu'. Da' ştiu că doare.

— Stai să văd, spuse ea îngrijorată. Venind spre el în vârful picioarelor. Îi luă mâna de pe frunte. Din cauza întunericului îi pipăi sprânceana până găsi umflătura care de la tâmplă. Îmi pare rău, spuse ea cu un glas liniştitor. Cred că nu e nimic grav. S-a umflat, şi asta e bine. Atunci când nu se umflă poate fi periculos.

— Lasă asta acum, spuse el gemând şi o trase spre el căutându-i gura.

— Tyler, dar capul tău…

— Mă doare cumplit. Sărută-mă ca să uit. El o sărută cu atâta pasiune încât ea rămase atât de uimită că nu îi răspunse la sărut. Limba lui o invadase şi mai degrabă dădea decât lua. Se lipi de ea şi o strânse între coapsele lui. Fie gândul la iubirile ascunse, din acea peşteră întunericul care îi înconjura, fie dorul de atingerea lui făcură să răspundă la gestul lui provocator.

— Dumnezeule, Hailey. Tyler se cutremură şi cu un efort supraomenesc se abţinu.

Buzele lui ajunseră de la obraz la ureche. Eşti un medicament minunat. Dar n-am făcut decât să înlocuiesc durerile. Şi durerea asta mă va omorî.

— Îmi pare rău, şopti ea. Ar fi vrut să fie serioasă, dar el îi simţi zâmbetul din spatele cuvintelor.

— Da, pariez că îţi pare rău. Cred că trăieşti o plăcere perversă când mă chinui în felul ăsta. Îi prinse lobul urechii cu buzele şi i-l

strânse uşor. O să-ţi vină şi ţie rândul, domnişoară Ashton. O să ajungi să-ţi doreşti cu disperare să fac dragoste cu tine, şi atunci am să-ţi satisfac dorinţa. Jenată poate pentru că el avea dreptate, ea îngenunche pentru a ridica lanterna. Brusc tunelul fu invadat de lumină.

— Ce… Tyler apăsase pe comutator. Îşi îngustă ochii verzi privindu-l cu suspiciune.

— Ai ştiut tot timpul că e lumină aici. De ce nu ai aprins-o când am intrat?

El zâmbi şmechereşte.

— Tu de ce crezi? Mai avem ce învăţa de la tânăra generaţie.

— Aha, se revoltă ea. Plecă de lângă el şi, având avantajul luminii, se descurcă uşor până la uşa secretă. El o urmă chicotind satisfăcut. La ieşire, el îi şopti:

— Hailey, zilele îţi sunt numărate. Vei ajunge în patul meu înainte să ne întoarcem din Fontana.

— Nu merg, Tyler, spuse ea. Tyler râse. El râdea şi trei zile mai târziu, în timp ce stătea sprijinit cu nonşalanţă de balustrada de la intrare.

— O să mergi. Am rugat pe cineva să facă ordine în cabană, să umple frigiderul şi să pregătească locul anume pentru tine. O să mergi

— Parcul s-a închis azi, dar mai sunt multe de făcut.

— Trebuie să te concediez ca să te scot din parcul ăsta?

— Încearcă s-o faci.

— Ai dreptate. Dar noi doi şi Faith vom pleca mâine dimineaţă. De asta am insistat să ajungi devreme acasă. Fă-ţi bagajele şi dormi bine. Venim să te luăm la ora opt. O sărută drăgăstos şi se îndepărtă convins că va veni cu ei. Nici prin gând nu-i trecea că s-ar putea să refuze. Făcându-şi reproşuri în timp ce-şi împacheta lucrurile, încerca să găsească puterea de a se împotrivi. Tyler o prevenise că-şi va duce la îndeplinire planurile lui de seducţie. Oare ce-o făcea să-l însoţească? Evită să-şi răspundă ca să nu recunoască faptul că dorea să fie sedusă.

Riscurile ce decurgeau dintr-o astfel de legătură erau multiple. Până atunci niciun bărbat nu o convinsese să-şi asume asemenea riscuri. Până la Tyler. Hailey fusese atrasă de el din clipa în care îl văzuse. El o schimbase. Nu mai era aceeaşi femeie. Toată viaţa ei se schimbase. Indiferent de riscuri, dorea să se bucure de ceea ce el îi oferea, atât timp cât avea să dureze. Ce satisfacţii avusese ea până atunci? Tyler intrase în viaţa ei în forţă şi nu cedase nicio clipă. Deşi se

aflase într-o permanentă defensivă, trăise momente mai mult decât plăcute alături de el.

Într-un fel, o irita siguranţa cu care o aborda, dar în acelaşi timp îi făcea plăcere. Competenţa şi încrederea în sine constituiau trăsături frumoase de caracter, dar într-o relaţie intimă deveneau stresante. Tyler îi demonstrase că vulnerabilitatea îşi are avantajele sale. În sinea ei, Hailey recunoscu faptul că îi plăcea modul în care mâinile şi gura lui o făceau să se simtă o simplă femeie. Constată, surprinsă, că dorea să fie femeie pentru Tyler Scott.

Bărbatul acesta o tratase cu o tandreţe de care nu mai avusese parte. El reuşise să-i provoace o reacţie emoţională, de care nu se crezuse capabilă. Dorea să i se supună în pat şi intuia momentul culminant al promisiunilor lui.

Înainte de a adormi, îndoiala îşi făcu din nou loc pentru o clipă. Se întreba dacă mai era cazul să ezite. Oare făcea bine urmându-şi dorinţa? Toată viaţa ei făcuse ceea ce trebuia, străduindu-se să nu dezamăgească pe nimeni. Fusese la cheremul celorlalţi şi nu se gândise la ea. Şi unde ajunsese?

Părinţii ei muriseră cu dorinţa ca Ellen să vină acasă. Sora ei o „iubea" numai când avea nevoie de ea. Poţi cuceri numeroase trofee de argint, dar acestora le dispare strălucirea şi îşi pierd valoarea. Pentru prima dată în viaţă, Hailey Ashton avea să facă ceea ce dorea cu adevărat. Bine sau rău. Fără să se gândească la consecinţe.

— N-am mai fost niciodată la un picnic pe râu, spuse Hailey, muşcând din copanul de pui. Se opriseră să mănânce la un restaurant plutitor, înainte de a ieşi din Gatlinburg.

— Cred că suntem cu-adevărat deschizători de drumuri spuse Tyler sprijinindu-se pe coate. În jurul lor curgea apa limpede a râului Little Pigeon. O luaseră pe autostrada întortocheată cu două benzi, care ducea la National Park din Great Smoky Mountains şi spre graniţa cu Carolina de Nord. Când li se făcu foame începură să caute un loc de picnic. Tyler opri maşina într-o parcare de pe autostradă, de unde puteau admira împrejurimile.

Nu rămaseră acolo deoarece Tyler dorise să ia masa de prânz pe o stâncă mare şi plată din albia râului. Neţinând cont de protestele fetelor, el le dusese din stâncă în stâncă până când ajunseră pe cea mai mare dintre ele. Ca de obicei, îşi atinsese scopul. Şi, tot ca de obicei, avusese dreptate. Era minunat.

— Eu n-am mai fost niciodată la un picnic, spuse Faith, mestecând o grisină.

Hailey şi Tyler o priviră pe fată compătimitor, apoi se uitară unul la celălalt, şi Tyler i se adresă:

— Ba ai fost, Faith.

— Nu cred, replică ea serioasă. Poate când eram prea micuţă ca să-mi amintesc.

Mama nu m-a dus niciodată. Ei nu-i plăcea nici să mănânc pe terasă. Zicea că e prea mare deranjul. Odată echipa mea de la şcoală a mers într-o excursie de o zi, dar eu eram bolnavă de varicelă şi am stat acasă. Nu, cred că acesta este primul meu picnic. Nu părea deloc afectată de copilăria ei lipsită de asemenea satisfacţii.

— Ei, cu siguranţă că nu va fi ultimul, spuse Tyler şi o trase de codiţe. De acum, o să mergi la câte picnicuri o să vrei.

— Poate să vină şi Hailey cu noi? întrebă Faith. Tyler râse privind-o pe Hailey, apoi spuse pe un ton voit serios:

— Nu ştiu. Crezi că ar trebui s-o invităm şi pe ea? Prinsă de glumă, Faith chicoti:

— S-ar putea să se supere dacă n-o invităm.

— Ei, atunci, cred că o s-o invităm. Tyler se ridică în şezând şi o trase pe Hailey cea sfioasă între genunchii lui, lipind-o de piept. Îi mângâie urechea cu nasul.

Familiaritatea arătată fără reţinere în faţa lui Faith o surprinse pe Hailey, dar ea se simţea bine.

— Vai, tată, nu e frumos, spuse Faith surprinsă.

— Crezi că nu-i frumos? Ia uită-te acum. Îi trase capul lui Hailey pe spate şi o sărută cu o pasiune comică, frecându-şi gura de a ei. Faith nu mai contenea cu chicotelile.

— Aşa se sărută la televizor, în filme. Tyler şi fiica lui râdeau.

Hailey zâmbea uşor stânjenită.

— Dar când te-ai uitat tu la aşa ceva la televizor, domnişoară? O să mă ocup eu de treaba asta de acum înainte, spuse apoi, adresându-i-se lui Hailey.

— Eu n-o să dau voie nimănui să mă sărute aşa, spuse Faith hotărâtă. Nimeni n-o să vrea s-o facă, dar, oricum, nici eu n-o să-i dau voie.

— A, ba da, iar eu o să vreau să-l împuşc pe primul care va avea curajul să te sărute.

— De ce? îl întrebă Faith.

— De ce? Pentru că tu eşti fiica mea, de asta. Fata roşi puternic şi îşi coborî privirea.

— Da, dar niciun băiat n-o să vrea să mă sărute pe mine, aşa că nu-ţi mai face griji degeaba.

— Foarte mulţi vor dori s-o facă. Eşti cea mai frumoasă fata din lume.

Faith ridica fruntea brusc şi îşi privi tatăl în ochi. Chiar crezi ce spui?

Bineînţeles. Eşti cea mai frumoasă fată din câte am întâlnit. Eu aşa am considerat tot timpul, chiar din clipa când te-am luat de la maternitate.

Tată, ştiu că nu m-ai luat de la maternitate. Ştiu cum vin copiii pe lume, spuse ea arţăgoasă, dar Hailey ştia că Faith radia de fericire pentru complimentul primit. Hailey ar fi vrut să-l strângă în braţe pe Tyler. Faith căpătase în ultimul timp mai multă încredere în sine. Era mulţumită că în parte asta i se datora şi ei. Meritul principal îi revenea însă lui Tyler. De la incidentul cu albina el o trata ca pe o adolescentă şi uneori chiar ca pe o persoană adultă. Rezultatul acestei comportări era evident. Faith se deschisese ca o floare care aşteptase de mult timp primăvara.

— Vrei să strângi tu resturile? o întrebă Tyler pe fiica lui. Ai putea câştiga astfel un dolar sau doi. De acord, strigă ea entuziasmată. În timp ce fata se ocupa de strânsul mesei, Hailey îşi sprijini capul de umărul lui Tyler privindu-l de jos în sus. Fra atât de aproape de ea încât pe faţă îi simţea adierea caldă a respiraţiei. Îi putea distinge fiecare geană în parte. El a citit dorinţa în ochii ei şi, răspunzând rugăminţii mute, o sărută. N-o făcu în glumă, ca mai înainte, dar nici cu pasiune.

În fond, nu erau nişte exhibiţionişti, aşa că nu dădură frâu liber pasiunii în faţa lui Faith. Sărutul era însă plin de dorinţă şi de nerăbdare. Efectul fu la fel de puternic de parcă ar fi atins-o într-un mod mult mai intim. În adâncul trupului ei explodă pasiunea. Ce părea cast în exterior, era pasional pe dinăuntru.

Tyler ridică fruntea şi îi zări dorinţa arzătoare în ochi, o dorinţă asemănătoare cu intensitatea pasiunii ei. El o ajută să se ridice în picioare. Ameţită de senzaţiile acelui sărut, ea se rezemă de el. Braţele lui o cuprinseră protector.

Şi el trăia aceleaşi senzaţii. Câteva clipe, ei au rămas lipiţi unul de celălalt.

Când, în sfârşit, se eliberară din îmbrăţişare, observară că Fait îi privea cu atenţie. Fata zâmbea, iar în ochii ei gri se citea fericirea.

Ajunseră la Fontana Lake după-amiază târziu. Traversaseră National Park şi se bucuraseră de peisaj. Munţii împăduriţi, ale căror vârfuri se pierdeau într-o ceaţă albastră, erau pictaţi în culorile toamnei. Faith se plânsese că nu vedea peisajul prea bine, aşa că Tyler încetini încât fata să poată veni în faţă, lângă Hailey. Faith era bucuroasă pentru că putea vedea mai bine prin parbriz, iar Tyler şi cu Hailey pentru că li se atingeau coapsele. Braţul lui Tyler se mişca schimbând vitezele.

Hailey observă că de fiecare dată când îl mişca, îi atingea ca din întâmplare sânul stâng, ţinând-o astfel într-o permanentă stare de agitaţie. Când întoarse capul spre el, privindu-l acuzator, Tyler îi zâmbi cinic şi apoi râse, felicitând-o astfel pentru faptul că ea înţelesese până la urmă şmecheria lui. Hailey se răzbună punându-şi mâna pe coapsa lui. „Cabana" se dovedi o casă cu trei dormitoare şi trei băi.

Camera de zi avea vederea spre lac, iar de la geamurile dormitoarelor se puteau admira munţii. Casa era mobilată cu gust şi beneficia de toate facilităţile.

După ce făcură câte un duş şi se schimbară, merseră la un han din apropiere, ca să cineze. Revenind acasă, Faith le aduse la cunoştinţă, după ce studiase programul TV, că puteau vedea „cel mai înspăimântător film".

— Nu putem să-l ratăm. Faith, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte cu căţeluşi, se întinse pe podea în faţa televizorului în aşteptarea filmului. Curând fu captivată de un concert rock în care apărea unul din cântăreţii ei favoriţi.

— Hai să ne facem şi noi comozi, îi spuse Tyler lui Hailey, şi se duse în dormitorul lui unde-şi scoase puloverul. Hailey închise uşa dormitorului ei, o cameră zugrăvită în galben şi auriu. Îşi scoase fusta şi bluza pe care le purtase la cină, şi le atârnă în dulap. Rămasă doar în chiloţi, îmbrăcă un halat lung, de mătase, un cadou extravagant primit de ziua ei de la Ellen, pe care nu-l purtase niciodată.

Ţesătura de un verde închis, groasă, scotea în evidenţă culoarea părului ei arămiu şi-i sublinia strălucirea ochilor. Un fermoar ascuns închidea halatul de la gât până la genunchi. Căută în valiză după

papuci, când auzi o bătaie în uşă.

— Cine este? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Un sălbatic dezbrăcat care vrea să-şi satisfacă poftele. Amuzată, ea îi deschise uşa.

— Mincinosule. Nu eşti deloc dezbrăcat.

— În cinci secunde mă dezbrac, spuse el împingând-o în cameră. Purta o pereche de pantaloni de trening şi un tricou.

— Eşti nebun.

— Şi devin din ce în ce mai nebun, îi şopti el încercând să o sărute. Tu mă înnebuneşti. Reuşind să-i prindă buzele, i le depărta cu îndemânare şi o sărută sălbatic. Hailey simţi cum trupul îi este cuprins de fiori.

— Tyler…

— Dorinţa a devenit nevoie, Hailey. Am nevoie de tine. Ea se eliberă, oftând uşor:

— Nu se poate. Apoi coborî privirea spre picioarele ei goale. Eu nu pot.

— Ştiu. Hailey bănuise că el avea să blesteme, să o implore, să strige, dar nu se întâmplă aşa ceva. Această înţelegere tăcută era cea mai surprinzătoare dintr-o serie de declaraţii uluitoare.

— Ştii? De-abia reuşi să articuleze cuvintele.

— Faith. Tyler ajunsese să-şi dea seama ce simţea ea. Hailey aprobă dând din cap, atingându-i faţa cu mâinile, făcându-l să înţeleagă că ea aprecia intuiţia lui.

— Suntem oameni mari, Hailey. Noi ştim despre ce este vorba, dar ea nu ştie. Nu pot să-i fac capul calendar vorbindu-i despre morală dacă…

— Înţeleg, Tyler. Zău că înţeleg. Mă bucur că înţelegi şi tu.

El îi atinse cu arătătorul buza de jos.

— Tu înţelegi totul. Rosti cuvintele atât de încet, încât ea mai mult le ghici.

Sper, însă, că înţelegi cum e când un bărbat îşi doreşte o femeie aşa cum te doresc eu pe tine. Mi te-am închipuit în toate ipostazele erotice. Sufăr, Hailey.

— Şi eu. Cuvintele ei îl luară prin surprindere. Nevenindu-i să creadă ceea ce auzise, îi privea, concentrat, mişcarea degetelor pe fermoarul halatului.

Încet, încet, fermoarul cobora pe ţesătura fremătătoare. Tyler

nu mişca, nu respira.

După ce-şi descheie halatul, ea îi luă mâna şi îl sărută în palmă. Conştientă de faptul că s-ar putea să nu mai aibă curajul a două oară, ea îi duse mâna la sânul ei şi i-o apăsă pe carnea catifelată. Cu palma îi mângâia mâna, încheieturile, degetele lui nerăbdătoare şi puternice.

— Hailey, spuse el cu o voce sugrumată. Apoi privirea lui coborî pe sfârcurile trezite la viaţă. Îi mângâia sânul rotund şi rotocolul închis la culoare. Degetele lui se minunau de ceea ce găsiseră. Ridică iar ochii, apoi coborî capul ca să-şi bucure gura de ceea ce pregătiseră degetele lui. Limba lui mângâie sfârcurile cu mişcări senzuale, circulare, prelungi. Buzele puternice şi calde le cuprinseră. Prelungi mângâierea şi Hailey îi rosti numele strecurându-şi mâinile pe sub tricoul lui, ca să-i mângâie pielea şi părul mătăsos de pe piept.

Tyler fu cuprins de o dorinţă arzătoare, dar reuşi să se stăpânească. O prinse în braţele lui puternice şi protectoare. Obrazul lui fierbinte şi aspru se cuibări între sânii ei calzi şi catifelaţi.

— Ce bine va fi, Hailey, îi şopti el răguşit. Ce bine va fi!

O sărută îndepărtând-o cu tandreţe. Tocmai îşi aranjau îmbrăcămintea, când Faith strigă din camera de zi:

— Tată, Hailey, începe filmul! La a doua întrerupere pentru reclamă, Faith era deja cuibărită lângă Tyler, pe canapea. La fiecare secvenţă de groază îşi îngropa faţa în umărul lui. Pe Hailey o ţinea lipită de el şi când se uita la ea în ochi i se putea citi hotărârea de a-şi ţine promisiunea făcută.

CAPITOLUL 9

A doua zi Tyler fu cel care pregăti micul dejun. Hailey şi cu Faith îi dădeau sfaturi şi, până la urmă, clătitele şi şunca ajunseră pe masă.

Hailey era impresionată de dotările casei. Bucătăria era complet echipată.

Camerele nu lăsau impresia că erau rar folosite şi aerisite. Oare cât de des venea Tyler aici? O fi fost vreodată şi cu Monica? Se îndoia. Casa era prea nouă ca s-o fi folosit împreună în timpul căsătoriei. Divorţaseră cu zece ani în urmă.

Să fie acesta locul unde se relaxa, departe de lumea afacerilor? Mai adusese şi alte femei aici? Şi câte?

— Ce te frământă, Roşcato?

Întrebarea lui Tyler o scoase din gândurile ei. Ea rămăsese cu privirea la ceaşca de cafea şi nu observase faptul că Faith plecase din

bucătăria plină de vase murdare ca să se uite la televizor.

— Nimic, îi răspunse ea pe un ton care în mod obişnuit îi enervează pe bărbaţi. Tyler însă nu se supără.

— Să-ţi spun ce mă frământă pe mine, zise el uitându-se la ea cu o privire pofticioasă. Apoi se aplecă peste masă, ca să o ia de mână.

— Ştiu ce te frământă, îi spuse ea, încercând să nu se ambaleze.

— Recunosc că sunt vinovat. Din clipa în care am dat peste o tânără roşcată, înaltă, sexy, cu ochi verzi strălucitori, nu mai pot gândi ca lumea. Aşa că mă consider vinovat. Îmi simt mâinile şi picioarele legate cu lanţuri. Flagelează-mă. Merit cele mai grele pedepse.

— Opreşte-te, strigă ea, râzând. Ai luat-o razna.

— Încă nu, dar nu-i exclus. Zâmbea lăsând să se vadă nişte dinţi albi şi puternici, despre care se ştia că puteau tortura într-un mod atât de plăcut. Dar, în timp ce îl privea, degetul lui, care o mângâia, îşi concentra toată energia asupra palmei ei. Mă simt vinovat de multe lucruri, Hailey, şi de faptul că ar fi trecut o armată de femei prin viaţa mea. Hailey tresări. Era necinstit. Faptul că el îi ghicise gândurile era necinstit.

— La asta te gândeai, nu? o întrebă el. Câte femei am adus aici ori cu câte am avut de-a face? Ea îşi coborî privirea.

— Nu e treaba mea. El o strânse de mână.

— Uită-te la mine, Hailey, îi ordonă el. Hailey se supuse. Nu dorea să afle, dar n-avea încotro. De la divorţ, întâlnirile mele cu femeile au fost puţine, de scurtă durată şi neplăcute. N-am curtat niciodată vreo femeie cu asiduitatea cu care te curtez pe tine.

— Nu? Doamne, cât de mult îşi dorea să-l poată crede

— Nu. N-am permis niciodată unei femei să se interpună între mine şi afacerile mele. În călătoria pe care am făcut-o de curând, am lucrat într-o săptămână cât în două, pentru că n-am rezistat să fiu departe de tine.

Hailey simţi sângele pulsând puternic la tâmple, nu atât din cauza afirmaţiei, cât a tonului hotărât cu care fusese făcută. Ca să-şi ascundă această reacţie, ea se ridică brusc şi începu să strângă masa dovedind stângăcie din cauza emoţiei.

— În mod obişnuit, când iau parte la întâlniri importante de afaceri, mă concentrez asupra subiectului supus discuţiei. Ştii ce am făcut în timpul întâlnirilor la care am participat de când te-am întâlnit pe tine?

— Trebuie să strângem astea… Îi prinse mâinile şi o trase mai aproape de el.

— M-am gândit la tine. La faptul că trebuie să mergem într-o călătorie la ocean, ca să facem dragoste în apa lui. Mi-aş dori să fiu cu tine în mare ca să văd cum se sparg valurile de sânii tăi.

— Tyler…

— Iar în imaginaţia mea am făcut mii de duşuri împreună cu tine, săpunindu-ţi fiecare centimetru de piele. Ştii ce senzaţie îţi dă o piele săpunită?

Hailey îşi desprinsese mâinile şi le pusese pe pieptul lui, sprijinindu-şi şi fruntea.

— Mă jenez, Tyler, spuse ea. Nu-mi mai spune astfel de gânduri. Buzele lui îi mângâiau creştetul.

— Ai prefera să trecem direct de la vorbe la fapte? Ea oftă, zâmbind în acelaşi timp. Luându-i faţa în mâini, el îi dădu capul pe spate.

— Eu zic să-ţi faci griji despre altceva, nu despre femei. O sărută, strecurându-şi mâna pe sub betelia jeanşilor pe şoldul ei. Buzele lui fierbinţi de dorinţă erau convingătoare şi insistente, astfel că în restul zilei Hailey nu se mai îngrijoră de nimic.

Tyler închirie o barcă cu motor şi în acea dimineaţă petrecură câteva ore pe lac. Pe la prânz, bătuţi de vânt, veseli şi flămânzi, devorară nişte cheeseburgeri, cu cartofi pai şi cu o salată de ceapă, la un restaurant din zonă.

— Ce-am mai putea face acum? întrebă Faith muind ultimul pai de cartof prăjit în sosul din farfurie. Tyler şi Hailey gemură la unison, în semn de exasperare.

— Trage un pui de somn, spuse Tyler în speranţa că sugestia lui va fi acceptată.

— Ei, da. Hai să mergem să călărim. Sau să ne plimbăm cu motocicleta. Cred că se poate împrumuta o motocicletă de undeva.

Faith optă pentru o plimbare cu motocicleta, apoi jucă ping-pong la cabana pusă la dispoziţie în acest scop pentru cei ce locuiau în orăşel. În timp ce Tyler şi cu Hailey se odihneau după un meci de ping-pong de cinci seturi, Faith se duse la jocurile electronice. Acolo a întâlnit o fată de vârsta ei, căreia îi plăceau la fel de mult jocurile electronice. În final, trebuiră s-o ia cu forţa de la jocuri şi de lângă noua sa prietenă. Ajunseră acasă epuizaţi. Tyler spuse:

— Vă sugerez să ne odihnim înainte de cină. O să mergem la un barbecue la restaurantul acela unde se cântă muzică country.

Faith şi Hailey acceptară propunerea şi toţi trei se duseră în camerele lor pentru a se odihni după acea zi obositoare. Hailey făcu o baie lungă în cada adâncă, după care îşi reîmprospăta machiajul. Părul lăsat liber se ondula în bucle atrăgătoare pe faţă şi pe gât. Îmbrăcă o fustă ecosez din bumbac, stil preerie, şi o bluză victoriană, cu un volănaş rotund pe piept şi pe umeri. Gulerul înalt, cu pliuri, îi atingea bărbia. Fusta lungă acoperea carâmbii cizmelor din piele fină.

Avusese de furcă cu nasturii de la spate ai bluzei, aşa că o rugase pe Fith să o ajute:

— Vai, ce frumoasă eşti, Hailey, spuse aceasta în timp ce o admira.

— Mulţumesc. Asta voiam să spun şi eu despre tine. Ai o toaletă nouă?

— Da, spuse Faith mândră de noua ei cămaşă şi de salopeta de un albastru intens, cu manşete strânse în jurul gleznelor. Îţi place? Tata mi le-a cumpărat, după ce am dus o muncă de convingere cu el. Zicea că n-a mai văzut pantaloni ca ăştia.

— Atunci ar trebui să se mai uite prin revistele tale de modă, nu?

— Da, chicoti Faith şi porniră împreună spre camera lui Tyler.

— Ce e aşa de amuzant? le întrebă el.

— Ceva ce nu poate înţelege un bărbat, spuse Hailey veselă. Vorbeam între noi, ca fetele. Faith chicoti şi mai tare când Tyler bombăni.

Restaurantul era aglomerat şi zgomotos, oamenii se distrau de minune. Ringul de dans semăna cu un ring de box unde partenerii se ciocneau unul de celălalt în ritmul muzicii. Tocmai terminaseră de mâncat, când Faith sări de pe scaun şi strigă:

— Hei, Kim. Îşi flutură braţele către fata aşezată la o masă într-un colţ al salonului.

E prietena mea, le spuse ea grăbită lui Tyler şi lui Hailey, după care se strecură în fugă printre mese ca să vorbească puţin cu noua ei cunoştinţă.

Tyler şi Hailey o urmăriră cu privirea. Faith, după o mică discuţie, le invită pe Kim şi pe mama acesteia la masa lor.

— Bună, spuse femeia, încercând să se facă auzită în vacarmul

din restaurant. Mă numesc Frances Harper. Fiica mea, Kim, a cunoscut-o pe fiica voastră la cabană, azi după-amiază. S-au înţeles atât de bine încât ar dori să rămână împreună în seara asta. N-aţi putea să-i daţi voie lui Faith să doarmă la noi?

Faith şi cu Kim, care era ceva mai plinuţă şi cu câţiva centimetri mai scundă, se ţineau de mână, aşteptând nerăbdătoare verdictul. Faith spuse:

— Vă rooog. Are postul Atari la televizor şi noul album pe care mi-l doream şi o să fiu cuminte, vă promit Vă rooog.

Dorinţele ei exprimate dintr-o suflare îi făcură să râdă.

— Mi-aţi face un serviciu dacă aţi lăsa-o să vină, spuse doamna Harper. Eu şi cu soţul meu am vrea să ne odihnim când venim aici. Se pare însă că micuţa noastră Kim se plictiseşte. Locuim pe aceeaşi stradă. Voi staţi în casa aceea din cărămidă roşie, în stil colonial, nu? Fata nu ne deranjează. O să am grijă de ele.

Doamna Harper se adresa mai ales lui Hailey, de parcă ea ar fi trebuit să hotărască. Brusc, Hailey înţelese că femeia credea că e mama lui Faith.

— Ştiu că vei avea grijă… bâigui ea încurcată.

— Nu văd de ce nu s-ar duce, nu, Hailey? o întreba Tyler. Tonul lui şi familiaritatea cu care îi pusese o mână pe umăr lăsau impresia că Hailey era soţia lui şi mama lui Faith.

— Da. Cred că poate dormi la voi.

— Ah, mulţumim, strigară cele două fete în acelaşi timp. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, spuse Faith şi îi sărută. Apoi, fetele se îndepărtară grăbite.

— Kim are suficiente pijamale, aşa că plecăm direct acasă.

— O să venim să o luăm mâine dimineaţă, spuse Tyler. Îţi mulţumesc că ai invitat-o.

— Eu vă mulţumesc că aţi lăsat-o. Mi-a părut bine de cunoştinţă. Ne vedem mâine dimineaţă. Femeia se întoarse şi plecă.

Starea de spirit a lui Hailey primise o lovitură dură. Era evident că doamna Harper îi luase drept soţ şi soţie. Dar ea nu era soţia lui Tyler. Nici pe departe. În fond, ce reprezenta ea pentru Tyler? O companie de weekend. O parteneră ocazională de pat? „Puţine, de scurtă durată şi neplăcute". Cu aceste cuvinte descrisese el legăturile lui cu femeile. Cel puţin nu minţise. Oare le va repeta şi următoarei femei pe care o va dori, ca să o facă să se simtă deosebită? Să o seducă?

— Hailey?

— Scuză-mă. Ea clipi când îi auzi vocea. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă ai terminat masa. Mai doreşti ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, hai să mergem. Se îndreptară spre uşa de la intrare. Faith le făcu cu mâna şi le trimise bezele de la masa familiei Harper, unde aştepta politicoasă ca aceştia să-şi termine cina.

— Ţi-e frig? o întrebă Tyler în timp ce mergeau spre maşina aflată în parcare. La atingerea mâinii lui, pe Hailey o străbătu un fior.

— Da, puţin.

— O să fac focul când ajungem acasă. Acasă? Hailey nu scoase o vorbă cât dură drumul până la casa lui. Casa lui cea luxoasă, gândi ea cu amărăciune. În timp ce mergeau spre uşa de la intrare, el o prinse de mâini.

— E lună plină. Uită-te cum se reflectă în apa lacului. Imaginea lunii era într-adevăr frumoasă, dar acum Hailey nu avea chef să o admire. Nu-şi dorea o noapte de dragoste. Prezenţa lui Faith, în noaptea precedentă, îi ţinuse departe unul de celălalt. Dar Faith nu mai era cu ei în seara aceea. Cine o va mai apăra acum de puterea lui de seducţie? Va trebui să se bizuie doar pe ea însămi ca să-i reziste? În acest caz. Dumnezeu cu mila.

Tyler îşi agăţă scurta sport din catifea în cuierul pom şi încuie uşa ce da afară.

— Am pregătit focul cât v-am aşteptat să vă îmbrăcaţi. Trebuie doar să-l aprind.

— Bine.

— Vrei nişte cafea? Nişte vin? Ce-ţi doreşte inima?

— Nimic.

— Eşti sigură? Mai avem nişte vin delicios de Ou blis. Un pahar mic?

— Nu. Din poziţia în care se afla, ghemuit în faţa şemineului, el se întoarse şi o privi lung.

— Ţi-ai înghiţit limba?

— Nu. El râse şi se ridică în picioare. Flăcările cuprinseseră surcelele adunate sub buşteni.

— Cu toate cuvintele pe care le-ai spus de când ai plecat de la restaurant nu ai putea încropi nici măcar o propoziţie. Veni către ea şi o strânse uşor de umeri. Să ştii că nu trebuie să fii supărată. Ochii ei

verzi exprimau teamă când îl priviră.

— De ce aş fi supărată?

— Pentru că doamna Harper te-a luat drept soţia mea. Era normal. Hailey.

— Da. Şi va trage concluzia firească, atunci când află că, de fapt, nu sunt.

— Când ai de gând să încetezi să mai acţionezi în funcţie de ceea ce gândesc ceilalţi în loc să te laşi condusă de instinctul tău? Ea se trase înapoi şi se refugie lângă fereastra mare. Lacrimile din ochii ei făceau şi mai ireală reflexia lunii pe apă. Vântul rece de octombrie încovoia copacii. Stelele străluceau ca nişte diamante pe cerul întunecat. Era o seară frumoasă, iar natura se exprima în maniera ei primitivă. Ar fi vrut să fie şi ea o parte din natură.

Tyler îi pusese aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi ea.

Pentru ce să-i pese de ceea ce gândesc ceilalţi despre legătura ei cu Tyler? Ce avea de pierdut? Singurătatea? Plictiseala? O viaţă fără conţinut, culoare sau dragoste. Fără niciun fel de dragoste. Se întoarse încet spre Tyler. Lacrimile se uscaseră înainte de a fi nevoie să le ascundă, dar îi făcuseră ochii şi mai luminoşi.

Lumina lunii strălucea în părul ei, iar cea a focului îi juca pe faţă. Tyler era ceea ce-şi dorise întotdeauna: un bărbat înalt bine făcut, puternic, inteligent, plin de umor. Părul lui era întunecat la culoare şi ondulat. De sub sprâncenele groase, ochii lui gri străluceau privind-o. Ţinuta lui era firească – cu un umăr se sprijinea de cămin – dar Hailey cunoştea puterea latentă ascunsă de pielea bronzată.

— Cred că aş vrea puţin vin, spuse ea.

— Şi eu. Vrei să torni tu în pahare? Eu mă duc să aduc ceva din dormitor.

Când reveni în camera de zi cu o tavă pe care se afla o carafă cu vin, el întindea o pătură pe covorul din faţa şemineului. După ce termină de aranjat pătura, Tyler stinse toate luminile. Camera era luminată acum doar de lumina lunii care intra pe ferestre şi de cea a focului din vatră. Hailey pusese tava pe măsuţă şi turnase în pahare. Tyler luă ambele pahare şi apoi îi întinse ei unul. Lui Hailey îi tremurau atât de tare degetele încât de-abia ţinea în mână cristalul fragil. El ciocni paharul cu al ei şi sorbi din el privind-o pe sub sprâncene.

— Vrei să-mi faci un serviciu? o întrebă el încet. Îi luă paharul şi îl puse pe tavă.

— Un serviciu?

— Am un muşchi care mă doare din când în când. Azi, când am pornit motorul bărcii, am stârnit durerea. Uite aici pe spate.

— Tyler, exclamă ea încet. E grav?

— Îmi trece dacă mă freci puţin. Îi luă mâna şi o trase spre el. Mai întâi ajută-mă să scap de haine. Hailey înghiţi în sec gândindu-se la ce ar putea urma, dar îşi lăsă mâna acolo unde i-o pusese el, la gulerul descheiat al cămăşii. Renunţând la orice precauţie, ea îi desfăcu nasturii de la cămaşă. Apoi i-o trase de sub curea şi de pe umeri şi o aruncă pe canapea. O biată bucată de ţesătură nu se putea compara cu imaginea pieptului său. Ea studie atentă înfăţişarea lui atletică.

— Cureaua şi pantalonii; pe rând sau împreună. Tu hotărăşti.

Ea privi cureaua cu cataramă simplă şi respiră uşurată. Degetele ei tremurau şi nu credea că s-ar fi putut descurca cu una mai complicată. N-a deranjat-o să-i desfacă cureaua, dar ca să-i descheie şi pantalonii ar fi fost cel mai complicat lucru cu care avusese vreodată de-a face.

Cel puţin aşa crezu până trebui să-i desfacă fermoarul de la pantaloni.

— Nu-ţi fac niciun rău, Hailey. Vocea lui răsună răguşită.

Degetele ei găsiră fermoarul, pe care îl traseră în jos. Inima îi bătea cu putere şi era înfricoşată la gândul celor ce ar mai putea să se întâmple. Ca de obicei. Tyler o surprinse. El făcu un pas înapoi şi îşi aruncă pantofii din picioare.

— Mulţumesc, spuse el. După pantofi urmară ciorapii. Apoi, îşi scoase pantalonii fără nicio ezitare şi îi aruncă pe spătarul unui scaun. Fundalul întunecos îi punea în evidenţă corpul. I se păru mai puternic, mai lat în umeri, mai masculin decât atunci când îl văzuse la piscină. În realitate, nu era nimic în plus faţă de ce văzuse atunci. Exista însă o diferenţă, una psihologică, între costumul de baie şi o bucată albă de bumbac. Ea făcu involuntar un pas înapoi când el se aşeză într-un genunchi în faţa ei.

— Nu vrei să-ţi scot cizmele? în ochii lui se reflectau flăcările focului din şemineu.

— D… da, spuse ea. Aplecându-se, ea îşi puse mâinile pe umerii lui goi ca să-şi menţină echilibrul. Mâinile lui îi mângâiară gambele, în timp ce îi scotea cizmele.

— Aşa. Acum ar fi cazul să ne simţim mai bine, spuse el,

întinzându-se pe burtă, pe pătură. Viaţa mea e în mâinile tale, Hailey. Cu sentimentul că e caraghioasă şi stângace, ea îngenunche lângă el. Când mâinile ei ajunseră la numai câţiva centimetri de spatele lui, el vorbi din nou, şi ea se trase înapoi, speriată.

— Oricând simţi nevoia, te rog, fă-te mai comodă.

— Mă simt bine aşa, spuse ea repede.

El ridică din umeri şi mişcarea îi puse în evidenţă muşchii spatelui.

— Nu e nicio grabă. Îşi sprijini bărbia pe inimile încrucişate. Muşchiul care mă doare e chiar sub umărul drept. Ai o loţiune acolo, lângă canapea, adăugă el, arătând spre o sticluţă din plastic de pe podea. Apoi închise ochii. Hailey citise undeva că atunci când faci masaj este bine să pui puţină loţiune în palmă, nu să o torni pe corp. În felul acesta loţiunea se încălzeşte înainte de aplicare Turnă puţin din loţiunea nutritivă în palmă şi, inspirând adânc, îşi puse mâinile pe umerii lui bronzaţi. La început mişcările ei fură timide, dar curând deveni mai încrezătoare în sine, deoarece el nu se mişca şi nici nu critica manevrele ei de amatoare. Îi frecă spatele lat, apoi se concentră asupra punctului pe care i-l indicase degetele ei începură să maseze uşor.

— Eşti o adevărată maseuză, murmură el.

— Da? se miră ea nefiind conştientă de faptul că respiraţia ei îi mângâia spatele.

— Ai mâini fermecate.

— Vrei să spui că nu masez în sens greşit? îl întrebă ea ca să-l tachineze.

El întoarse capul şi ridică o sprânceană privind-o şăgalnic.

— Să ştii că te aşteaptă o nouă carieră.

— Aş da faliment foarte repede.

— Ai putea să mai exersezi între timp. Apoi o sperie întorcându-se pe spate. În caz că te apuci de masaj, va trebui să fii bine instruită. Învaţă cum să masezi şi în faţă.

Privirile lor se întâlniră şi Hailey înţelese că era provocată. Pieptul lui se ridică şi cobora în ritmul unei respiraţii uşoare. Abdomenul plat, ce începea de sub coaste, o invita să privească părul mătăsos care dispărea sub chiloţi. El îndoi un genunchi, ca şi cum ar fi vrut să-i arate cât de relaxat şi de sigur de el era. O mănuşă aruncată, pe care Hailey nu putea să o ignore.

Cu privirea aţintită asupra lui, ea mai turnă puţină loţiune în palmă. În mod premeditat lent şi senzual, ea frecă loţiunea între palme, apoi se aplecă şi puse câte o mână pe fiecare parte a gâtului. Masând spre exterior, ea îi palpă umerii şi antebraţele. Ridică bărbia cu aroganţă şi îl privi printre genele întredeschise, în timp ce îi freca muşchii. Strângând şi desfăcând degetele în mod alternativ, ajunse la coate, unde vârfurile degetelor ei atinseră partea sensibilă a pielii lui.

— În clipa asta ţi-ai pecetluit soarta, Hailey, gemu el. Îi apucă capul cu o mână şi i-l trase în jos ca să o sărute. Ca să se sprijine, ea puse mâinile de o parte şi de alta a capului lui, pe pătură. El îi atinse gura, sărutând-o cu o lăcomie nedisimulată.

Limba lui i se strecura printre dinţi, mângâietoare, aducând-o într-o stare de excitare. Coatele ei cedară şi neputând să se mai sprijine, se prăvăli peste el. Gura lui urma acum curbura gâtului, fără ca Tyler să fie deranjat de bluza ei. Apoi îşi îngropă faţa între sânii ei, bucurându-se de atingerea lor. Tyler se ridică în şezând şi o trase şi pe ea. Mâna îi trecu de la ceafă spre gură şi cu degetul mare îi mângâie buza de jos.

— Acum e rândul tău, şopti el. Ea rămăsese paralizată de privirea lui. Tyler îi descheie nasturii bluzei şi o dezbrăcă.

— Eşti aşa de frumoasă, Hailey, spuse el, plimbându-şi un deget pe curbura sânilor ei, pe care nu-i prea cuprindea dantela fină a sutienului. O aduse în genunchi şi îi descheie fusta. Fără vorbe, el îi arătă ce dorea să facă ea. Hailey se ridică în picioare şi îşi scoase fusta, eu o graţie feminină care îl făcu să zâmbească. Cu gesturi hotărâte, Hailey îşi dădu jos combinezonul şi ciorapii. Acum stătea în faţa lui numai în chiloţi şi sutien, fără a avea curajul să-l privească în ochi.

— Întinde-te, îi spuse el pe un ton tandru. Ea se întinse pe burtă, ca şi el, şi îşi aşeză obrazul fierbinte pe braţele încrucişate. Privi discret cum îşi turna loţiune în palmă îi simţi mâinile pe spatele ei. Fiecare mişcare era bine gândită. Unele erau rapide şi uşoare altele lente şi dure. Sub atingerea lui experimentată, ea se strădui să rămână nemişcată, chiar dacă ar fi dorit să se mişte şi să freamete de o neliniște care creştea continuu. Breteaua sutienului fu desfăcută rapid cu o mişcare dibace. Respiraţia îi deveni greoaie când degetele lui o apăsară de la subsuoară până la talie, cu o plăcere nedisimulată. Fără ca ea să obiecteze, chiloţeii urmară drumul sutienului. Şoldurile ei se ridicară, ca să-l ajute s-o dezbrace. Hailey pierdu orice urmă de control

când îi simţi mâinile pe dosul coapselor. Începu să respire tot mai repede în timp ce el continua s-o maseze.

Hailey îşi apăsă capul în pătură şi îşi reprimă un geamăt de plăcere animalică, pură, când îi simţi coapsele păroase în jurul şoldurilor ei, ca şi cum ar fi călărit-o. Mâinile lui alunecară sub ea ca să-i prindă sânii, în timp ce trupul lui o acoperea. Busc îşi dădu seama că nici el nu mai avea chiloţi. Trupul lui era o povară plăcută. Îi simţea părul de pe piept cum îi gâdilă spatele.

Apropiindu-şi gura de urechea ei, el spuse cu o dorinţă neînfrânată:

— Hailey, hai să facem dragoste. Acum, iubita mea, altfel o să mor de dorinţă.

Tyler se ridică puţin astfel încât Hailey să se poată întoarce cu faţa spre el. O privi intens, cu lăcomie şi privirea lui îi încinse pielea, încet, ca şi cum ar fi acceptat un tribut mult aşteptat, el se coborî peste ea.

O sărută. Sărutul era deosebit de dulce. Acum, când barierele căzuseră, limba ei îndrăzni să treacă de buzele lui. Sărutul ei îl stârni. Gura lui trecu peste trupul ei, la întâmplare, simţind gustul cărnii ca un bărbat înfometat. Sânii ei cunoscură chinul plăcut al buzelor lui. O sărută apoi pe abdomen, până la buric, după care se folosi total de puterea erotică a gurii lui. Degetele ei se încleştară în părul lui şi ea îi strigă numele, când sărutările lui îi arseră carnea dintre coapse.

— Hailey. El îi rostise numele ca pe o rugăciune, când se lăsă iar peste ea. Hailey îl primi bucuroasă, mişcându-se aşa cum o dirijau mişcările trupului lui. O sărută apăsat şi când încercă să o penetreze întâlni o acceptare plină de dorinţă.

— Hailey, dulce Hailey, şopti el, în timp ce o dorea în cele mai diverse moduri.

Hailey nu simţi decât o durere ascuţită şi o teamă când el trecu de ultima barieră a inocenţei ei. Apoi veni mirarea când, val după val, senzaţii incendibile o invadară

— Tyler. Nici măcar nu-şi dăduse seama că îi rostise numele, decât atunci când el se opri şi ridică fruntea pentru a-i privi chipul.

— Te doare, Hailey? Spune-mi… şi…

— Nu, spuse ea, luându-i faţa în mâini şi trăgându-l spre ea ca să-l sărute. Nu, nu. N-am ştiut… nu mi-am închipuit… îşi arcui gâtul când o altă senzaţie o cuprinse făcând-o să-şi ridice şoldurile ca să-l

simtă şi mai bine.

— Ia-mă cu totul, Hailey, gemu el, punându-şi capul lângă al ei. Aşa. Da, iubirea mea, mişcă-te în ritm cu mine. Aşa. Ah, Dumnezeule, e atât de bine.

În ceea ce o privea, lumea putea să dispară în clipa ceea. Revelaţia era ca o lumină orbitoare care putea uşor să înlocuiască soarele. Totul era predestinat. O încânta nu actul în sine, care-i oferea senzaţii minunate, ci omul. N-ar fi putut simţi la fel cu nimeni altcineva, îl iubea pe Tyler Scott.

Mişcările lor erau într-un acord perfect, un amestec de spirit şi de trupuri. Ea îi dăruise dragostea şi viaţa ei. El o copleşea, îi umplea sufletul, până când amândoi explodară într-o bucurie simultană de a trăi. Multă vreme au rămas nemişcaţi, prinşi în acea îmbrăţişare totală. Când zbuciumul inimii lui se mai potoli, el o privi şi o sărută cu duioşie.

— Nu tu ai fost sedusă, iubirea mea. Eu am fost cel sedus.

CAPITOLUL 10

Tu încerci să mă îmbeţi? îl întrebă ea când el îi întinse întinse alt pahar cu vin alb şi rece.

— Evident. Nu aşa fac cei ce profită de fetele virgine?

Întâi le îmbată şi pe urmă le dezbracă.

— Sunt deja dezbrăcată. El zâmbi şi o privi cu ochi pofticioşi.

— Da, aşa e. Aplecându-se înainte îşi îngropă faţa în părul ei ciufulit, dar incitant. În ce mă priveşte, sunt deja beat. De tine. Sărutul fu prelung şi vinul se vărsă pe covor. În cele din urmă, Hailey se retrase, suspinând mulţumită. El chicoti fericit:

— Nu-i aşa că-i minunat? îl privi cu ochii înceţoşaţi.

— Da, şopti ea cu fermitate. E minunat. Şi eu simt la fel, Hailey.

Luând-o în braţe, Tyler se lăsă pe spate pe pernele luate de pe canapea şi aşezate pe pătura din faţa şemineului. Ea se întinse alături, sprijinită în coate, şi se aplecă peste el, în timp ce el a mângâia.

— Mi-a fost teamă că o să fiu… neîndemânatică… că n-o să mă pricep să…

El o opri punându-i un deget pe buze.

— Ai fost minunată. Îi căută privirea tulburată, apoi spuse tandru: Hailey, pentru tine este foarte importantă părerea celorlalţi, nu? De ce? Tu faci totul bine. Eşti frumoasă.

— Nu eram până nu te-am întâlnit pe tine, spuse ea cu recunoştinţă. Degetul lui îi urmărea linia părului pe frunte.

— Ai fost întotdeauna frumoasă, doar că nu ţi-ai dat seama. Ce tâmpit te-a făcut să crezi că nu eşti frumoasă? Un bărbat?

— Nu, îi răspunse ea în şoaptă. Adică, nu un bărbat anume. Nu m-am simţit niciodată…

— Vrei să spui că toată rasa umană în general te-a făcut să te simţi urâtă? Hailey, nu te cred. Probabil că în timpul adolescenţei au fost câţiva ani când nu erai o frumuseţe, dar cine arată bine în această perioadă? Nu, tu ai avut complexul ăsta în tine.

— Presupun că da, spuse ea, gândindu-se la copilărie. Eu n-am fost niciodată, să zicem, răzgâiată, aşa cum era Ellen. Eu eram cea mare. Trebuia să dau un exemplu bun. Şi când Ellen greşea, greşeala ei era repede iertată pentru că ea nu suporta să fie pedepsită. Mama şi tata ajunseseră să sufere pentru orice pedeapsă pe care i-o aplicau. Eu înduram pedepsele cu stoicism şi nu le arătam cât de rău mă simţeam. Poate că asta a fost greşeala mea.

Ellen era un copil adorabil. Obrăznicia o făcea şi mai drăguţă. Eu eram doar un copil cuminte. Cred că zicala" Cere şi ţi se va da" se poate aplica la modul în care ne-au tratat părinţii noştri. Eu eram cuminte, aşa că nu mi se acorda atenţie.

— Cine ar putea să nu-ţi acorde ţie atenţie? Ochii lui se opriră asupra sânilor care se ridicau şi coborau încântător, aproape de el. Mai ales dintre bărbaţi.

Hailey râse:

— Când eşti cu câţiva centimetri mai înaltă decât majoritatea băieţilor din liceu, poţi fi ignorată cu uşurinţă. Oricum, ca sex-simbol. Când am fost la colegiu, a trebuit să am grijă de părinţii mei şi asta mi-a compromis viaţa socială. Iar când am absolvit şi am început să lucrez…

— Ţi-ai construit un zid din neîncredere ca să te aperi de oameni. N-ai permis nici unui bărbat mai romantic să spargă zidul. Hailey zâmbi şmechereşte când se uita la el printre gene şi spuse sfioasă:

— Tu l-ai spart. El râse sincer, apoi coborî glasul şi şopti pe un ton seducător:

— Îmi place la nebunie când faci apropouri deocheate. Hailey râse şi ea, aruncându-şi părul pe spate, cu un gest firesc, de care ea habar nu avea că era sexy. Râsetul încetă şi ea îi ocoli privirea:

— Tyler, învaţă-mă să… Aş vrea să-ţi fac pe plac. El o privi

spunându-şi că ea îi făcea pe plac chiar mai mult decât sperase. Părul ei, ochii ei care spuneau atâtea, luciul pielii în lumina focului, toate se combinau şi creau imaginea frumuseţii feminine care îl făcea să-şi dorească să poată picta sau scrie poezii, pentru a se putea bucura şi generaţiile următoare.

Dar Tyler ar fi suferit cumplit dacă ar fi trebuit să o împartă cu altcineva. După acea seară, era tentat să o ascundă undeva departe de restul lumii. El fusese lacom, egoist, mândru de ceea ce avea. Acum ar fi fost în stare să renunţe la tot pentru ea. Pentru sufletul ei, pentru mintea ei, pentru trupul ei.

Buzele ei erau umflate şi umede de sărutările lui. Când o sărutase prima oară, întâmpinase o rezistenţă de fecioară. Acum, ele i se deschideau fără rezerve ofereau şi primeau, iar gura aceea rostea multe vorbe înţelepte. Ea îi stimula intelectul aşa cum îi stimula şi simţurile. Era mereu provocat de mintea ei ascuţită. Dar nu asta dorea ea să audă acum. Ea căuta o certitudine.

Cum de nu-şi dădea seama că nu-i lipsea nimic la capitolul sexualitate? El se excita doar privind-o. Sânii ei erau pregătiţi pentru dragoste. Sfârcurile închise la culoare erau delicate. Îşi dorea să le simtă între buze, sub atingerea provocatoare a limbii lui.

— Asta a fost cea mai scurtă lecţie de care ai avut nevoie, spuse el. Tu mi-ai făcut deja pe plac.

— Aş vrea să mai învăţ. Tyler o trase spre el şi o sărută. Părul ei îi acoperi obrajii, ca o perdea frumos mirositoare. Şi-ar fi dorit să îl acopere cu totul. De parcă ar fi savurat o piersică zemoasă, buzele lui se deschiseră şi le cuprinse pe ale ei.

Limba lui cercetă minuţios gura ei, cu blândeţe. descifrându-i fiecare amănunt, reţinând fiecare secret. Tyler se retrase, apoi aşteptă puţin, după care se felicită pentru cât se bun profesor era el. Hailey punea în practică noile tehnici învăţate, dar le folosea în felul ei unic. Tyler se cutremură, încercând din răsputeri să se stăpânească. Buzele lui îi mângâiară urechile, gâtul, iar ea îl imită, cu tot mai mare pricepere. Se folosea de limba ei ca de o armă, până când el îi rosti gâtuit numele şi o strânse în braţe, liniştind-o, aşteptând să poată avea din nou controlul.

Sânii ei îi umpleau mâinile, iar el îi mângâie până când simţi cum îi cresc în palme. Apoi, degetele lui le încercuiră sfârcurile până devenirii tari, ca nişte muguri care stăteau să explodeze de dorinţă.

Hailey îl privi mirată când el puse capul pe pernă. Degetele lui continuau să o mângâie.

— Şi asta vrei? îl întrebă ea.

— Da. Hailey privi pieptul lat şi îşi trecu uşor, cu timiditate, degetele prin părul creţ.

— Îmi place cum arăţi, Tyler.

— Este reciproc… ah, Hailey… Unghiile ei trecură uşor peste sfârcul lui, care se întări. Apoi îi sărută pieptul, până dădu de el, cu buzele.

— Da, da, gemu Tyler când limba îndrăzni să iasă dintre buze şi să-l mângâie.

Fără să mai aştepte alte instrucţiuni, stimulată doar de plăcerea pe care i-o provocase, îi acoperi pieptul cu sărutări repezi urmând acea săgeată de păr de pe abdomenul lui. Tyler îşi plimba degetele prin părul ei şi îi tot repeta numele ca o incantaţie, în timp ce ea continua să-l sărute. Tyler îi cuprinse cu o mână şoldurile, iar cu cealaltă îi mângâie pielea fină dintre coapse. Hailey fu străbătută de un fior de plăcere. Mângâind-o tandru, el o iubea cu vârfurile degetelor.

— Te rog, Hailey, te rog. Ea înţelese ce dorea el. Iubirea făcea totul posibil. Miracolul din el nu se irosise, iar ea se mândrea cu asta. Dorind să simtă din nou acea forţă a vieţii în interiorul ei, ea se rostogoli pe spate şi îl conduse spre pragul dorinţei ei.

— Nu, Hailey, spuse el îngrijorat, când ea începu să i se zbată în braţe.

— Da, da. Nu mai era el profesor, devenise un elev. Încercă să-şi reţină dorinţa, dar nu îi dădeau voie rugăminţile ei. Şi, lăsându-se pradă pasiunii, el o conduse şi ajunseră împreună la o împlinire finală cutremurătoare.

Pe faţa lui se putea citi vinovăţia când el o lăsă şi se prăvăli pe spate, lângă ea:

— Iartă-mă, Hailey. Ştiu că te-a durut. N-am vrut să facem din nou dragoste. Nu atât de repede. Nu vreau să te doară. Mă ierţi? Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi îl cuprinse cu braţele:

— Nu te-aş fi iertat dacă n-ai fi făcut exact ce ai făcut.

— Arăţi nemaipomenit aşa, îl tachină ea, când ieşi de sub duş. Tyler era în faţa chiuvetei, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor şi cu partea de jos a feţei săpunită cu cremă de ras.

— Nici tu nu arăţi prea rău, spuse el, uitându-se la ea prin

oglindă. Ea făcu o reverenţă caraghioasă.

— Dacă o să încetezi să te porţi ca un copil, o să-ţi spun că duşul ăsta a fost cea mai erotică experienţă pe care am avut-o vreodată. A depăşit orice imaginaţie.

Chiar mă întreb cum de nu ne-am înecat. El chicoti, continuând să se bărbierească.

— Văd că mai roşeşti. Chiar dacă eşti nebunatică, domnişoară Ashton, tot pudică ai rămas.

— Crezi? se alintă ea, prinzându-l pe la spate, încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului lui. El o ajută, lăsându-se uşor către ea. Ce să fac ca să-ţi arăt că nu mai am niciun fel de reţineri? Sânii ei îi mângâiau spinarea.

— Sunt sigură că o să născoceşti tu ceva. Cu o mişcare bruscă, ea îi trase prosopul ce-i înconjura mijlocul şi îl aruncă pe podea.

— Ai dreptate, spuse el supărat, în timp ce ea se lipea de el, mai obraznică nu poţi fi. Degetele care îi umblau acum mai jos de mijloc îi dovediră că se înşela. Tyler începu să respire greoi printre dinţii strânşi. Lama de ras căzu în chiuvetă. El se răsuci şi, luând-o pe nepregătite, se aplecă şi o luă pe sub şolduri, ridicând-o în braţe. Uitând de crema de ras, el îşi afundă faţa între sânii ei, încă umezi şi calzi după duşul făcut.

— În ritmul ăsta o să mor tânăr, dar sătul, mormăi el Gura lui o sărută ferm, de la valea fermecată către crestele tentante. Hailey i se răsuci în braţe şi ţipă. El îi cunoştea deja felul în care se manifesta atunci când era cuprinsă de pasiune şi-şi dădu seama imediat că se petrecuse ceva. Îşi dădu capul pe spate şi o privi îngrijorat.

— Tyler, strigă ea, suspinând, crema aia de ras este mentolată?

— O să mă răzbun, îl ameninţă ea cu telul, din care se scurgea gălbenuşul. Venind după ea în bucătărie, unde Hailey pregătea un mic dejun pe cinste, el făcu greşeala să o întrebe – cu un zâmbet larg pe faţa lui frumoasă – cum se mai simte.

— Nici măcar n-ai putut să mă ajuţi să mă spăl. Ai stat şi ai râs.

— Iartă-mă, Hailey, zise el, incapabil să-şi ascundă sclipirile amuzate din ochi. Nu m-am gândit. Zău. Pe cuvânt. Hailey râse.

— Să ştii că nu te prinde deloc. Tu eşti născut să fii arogant, plin de tine şi îngâmfat. Dar te iert, dacă pui tu masa.

— Bine, hai să începem cu începutul. Se apropie şi o prinse în braţe. Găsindu-i gura, o sărută cu lăcomie. După ce părăsiseră în cele

din urmă pătura din faţa şemineului, pentru patul larg din dormitor, îşi promiseră că vor dormi. Dar era o promisiune greu de ţinut. Sugestia lui în legătură cu precauţia de care trebuia să dea dovadă, dată fiind virginitatea ei proaspăt pierdută, fu repede dată uitării.

Începură să se mângâie şi să se sărute cu dorinţa reînviată. Fiecare îmbrăţişare nu făcea decât să le mărească apetitul. Untul care sfârâia în tigaie se arse şi umplu bucătăria cu un fum înecăcios. Asta îi trezi la realitate. Dar nu pentru mult timp.

Hailey tocmai îi dădea din farfuria ei ultima bucăţică de şuncă, când el îi spuse:

— Trebuie să sun la Atlanta ca să verific nişte treburi. Crezi că n-o să te plictiseşti până termin eu cu telefoanele? îi linse degetele de grăsime de la şuncă, apoi căzură de acord că degetele nu erau îndeajuns de curate şi o luară de la capăt.

Hailey privea cum Tyler îi lua fiecare deget între buze şi îl sugea uşor. Cu dinţii îi crănţănea vârfurile degetelor. Reuşi cu greu să rostească vorbele care îi veniseră în minte:

— Aăăă… cred că ar trebui să strâng masa.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor, îi şopti el, în timp ce o mai săruta o dată.

După douăzeci de minute, ea îl găsi în dormitor, stând pe o parte a patului şi ascultând atent ce-i spunea cel cu care stătea de vorbă.

— Bine, dar cineva a încurcat-o. Vreau să identifici scurtcircuitul până mâine la aceeaşi oră, şi să-mi spui cum să ne revanşăm faţă de client. Trânti receptorul în furcă fără alte cuvinte, iar Hailey simţi fără să vrea simpatie pentru salariatul care fusese admonestat.

— Ai probleme? îl întrebă ea cu tandreţe, atingându-i părul.

— Da, mormăi el neatent. Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama brusc că era şi ea acolo, o trase în poala lui. Dă-le naibii, spuse el, întinzându-i puloverul peste sâni şi privind mulţumit rezultatul.

— Când trebuie să te întorci la lucru?

— Nu ştiu, spuse el într-o doară, încă absorbit de scoaterea în evidenţă a sânilor ei. Apoi o privi şi zâmbi, dacă mai rămânem mult timp aici, trebuie să merg să cumpăr nişte vitamine. Un bărbat de vârsta mea nu poate să facă faţă unui maraton sexual fără întăritoare.

— Da, suspină ea teatral. Eşti într-adevăr bătrân. Ai părul cărunt, spuse ea, şi îşi trecu degetele printre firele argintii de la tâmplele lui. Nu mai ai putere şi nici spermatozoizi. El o luă de mână şi

o strânse tare:

— Hailey, trebuia să-ţi fi spus ceva mai demult. Tonul lui era atât de grav, şi chipul atât de serios, încât ea se sperie. Avea patru copii nelegitimi? Nu era chiar atât de bogat precum pretinsese? Primise bani de la Mafie? Indiferent ce ar fi fost, i-ar fi stat alături. Putea să facă faţă oricărei probleme. Dumnezeule, numai să nu fie vorba de sănătate. Orice, cu excepţia sănătăţii. Te rog.

— Ce e, Tyler? îl întrebă ea precaută.

— Ai un funduleţ tare drăguţ. Ea îl împinse pe spate şi îi sări din poală. Trase o pernă şi îl lovi cu ea, în timp ce el îşi acoperise capul ca să se ferească de lovituri.

— Te-am avut cu asta, nu, Roşcato? Dar ţi-am spus adevărul.

— Bine, de-abia aştept să-l arăt bărbaţilor din cartier, spuse ea, şi se răsuci pe călcâie.

— Unde te duci?

— Ca să-ţi aduc fiica, îi strigă ea peste umăr, legănându-şi cu graţie obiectul admiraţiei lui Tyler în jeanşii strânşi pe corp. Şi s-ar putea să nu mai venim acasă.

— Ba o să veniţi. Ţi-e prea dor de trupul meu, strigă el după ea.

Hailey încă mai râdea, când închise cu putere uşa de la intrare. Deodată lumea întreagă îi aparţinea. Păşea sprinten pe aleea cu pietriş către casa familiei Harper. Ce ciudat că în seara trecută nu o deranjase ce-ar fi gândit familia Harper dacă le-ar fi spus că ea nu era doamna Scott. Acum chiar nu-i mai păsa.

Ceea ce-i dăruise ea lui Tyler fusese din iubire. Nimeni nu-i putea strica bucuria.

Nu era atât de naivă încât să creadă că va dura o veşnicie. Nu era nici prima şi nici ultima femeie din viaţa lui Tyler. Dar atât timp cât va fi cu el, va stoarce şi ultima picătură de plăcere din legătura lor. Trăia o dragoste pe care n-o întâlneşti decât o singură dată în viaţă.

Tyler era singurul bărbat pe care îl putea iubi. De asta era sigură.

Hailey parcursese jumătatea de kilometru până la casa familiei Harper parcă zburând. Doamna Harper o primi mai degrabă prietenoasă decât cu indignarea îndreptăţită, la care se aştepta Hailey.

— Faith este o scumpă. Fetele şi-au dat adresele aşa că vor şti când vor veni din nou aici. Noi locuim la Ashville, dar ne petrecem de multe ori sfârşitul de săptămână aici. Sper să se mai întâlnească.

— Şi eu. Îţi mulţumesc că ai invitat-o la voi. Kim şi Faith îşi luară un rămas-bun înduioşător, cu promisiuni că-şi vor scrie. În drumul spre casă, Faith uită curând de tristeţea ei. Avea atâtea să-i spună lui Hailey.

— Mama ei a fost atât de drăguţă. I-a dat lui Kim o mulţime de truse de machiaj, pe care nu le mai folosea, şi noi ne-am machiat. Doar că a trebuit să-i promitem că ne spălăm pe faţă înainte de culcare. Şi am jucat Atari, dar nu prea mult. Mai mult am ascultat muzică şi am stat de vorbă. A fost aşa de bine.

— Te-ai distrat cu adevărat? o întrebă Hailey. I-a luat lui Faith o clipă ca să înţeleagă ironia din vocea lui Hailey. Izbucniră amândouă în râs.

— Da, dar mi-a fost dor de tine şi de tata. Hailey rămase surprinsă cu câtă naturaleţe şi uşurinţă rostise fata cuvintele. De tine şi de tata. Ceva ca un întreg.

— Zău? întrebă ea. Emoţia o făcu să pară serioasă.

— Da. Mama şi tatăl lui Kim sunt drăguţi, dar nu atât de simpatici ca voi doi. Iar mama ei nu este aşa de frumoasă ca tine…

— Mersi, dar nu e bine să judeci pe cineva după înfăţişare, ştii?

— Ştiu, dar ce să fac dacă am observat lucrul ăsta. Hailey fu tentată să o întrebe pe Faith dacă vorbiseră despre ea, dacă familia Harper ştia că ea şi cu Tyler nu erau căsătoriţi, dar nu avu curajul să o facă.

— Cine o fi? spuse Faith, atrăgându-i atenţia lui Hailey asupra maşinii parcate pe aleea circulară din faţa casei. Hailey tresări. Era Ellen. Cum dăduse de ei? Ce naiba mai voia.

— Este maşina surorii mele. Hailey dădu drumul mâinii lui Faith şi deschise uşa. Faith intră prima, dar se opri brusc. Urmând-o, Hailey rămase ca trăsnită.

Ellen şi Tyler stăteau în faţa şemineului, în care nu era foc, ci doar cenuşă. Ellen îi cuprinsese capul cu mâinile. El îşi ţinea palmele pe coastele ei. Corpurile lor erau lipite de pe piept până la genunchi şi se sărutau. Auzind că a venit cineva, Tyler o împinse pe Ellen. Ea clipea privindu-l prostită până când observă direcţia privirii lui vinovate şi surprinse.

— Bună, Hailey, ciripi Ellen.

— Taci din gură, urlă Tyler. Hailey…

— Du-te dracului, spuse ea calmă. Le întoarse spatele şi se

îndreptă spre dormitorul ei, pentru a-şi strânge lucrurile şi a pleca înainte de a-i veni să vomite.

— Hailey, stai, îi strigă Tyler. Dar ea nu-l ascultă, ci grăbi paşii. El se repezi după ea, o prinse la uşă şi o apucă de umeri din spate.

— Lasă-mă în pace, strigă ea, eliberându-se din strânsoarea mâinilor lui.

— Nu. Ştiu ce crezi, şi greşeşti. Mai gândeşte-te şi o să vezi că greşeşti.

— N-ai de unde să ştii ce cred eu, rosti ea furioasă.

— Ba bine că nu. Cunosc poziţia asta a bărbiei tale şi alura îmbăţoşată. Asta înseamnă că ţi-ai făcut deja o idee despre ceva şi nu te mai poate face nimeni să te răzgândeşti. Dar, pentru Dumnezeu, te rog să mă asculţi ca să-ţi pot explica ce ai văzut.

— Vorbeşte de la sine ceea ce am văzut. Nu-i nevoie de nicio explicaţie. Lui îi veni o vorbă dură pe buze, dar se abţinu. O ţinea pe Hailey lipită de perete. Ea îi arunca nişte priviri ucigătoare. Mai târziu avea să o doară cumplit. Acum nu mai simţea decât o furie oarbă.

— Ai primit ce ai vrut, noaptea trecută. Ţi-ai dus la îndeplinire planul de seducţie.

Acum ai trecut la o altă provocare. Nu din asta constă viaţa ta? Din provocări? Din jocuri de noroc? Ei bine, felicitări. Cu mine ai câştigat. Acum, lasă-mă în pace.

O clipă, din ochii lui dispăru mânia, şi ea citi în ei durerea.

— Tot vechea Hailey vorbeşte acum? Era o şoaptă auzită numai de ea. Hailey rămase uimită de dezamăgirea pe care o sesiză în vocea lui. Apoi, privirea lui redeveni dură.

— Ellen, urlă el.

— Ce e? spuse Ellen pe un ton degajat.

— Vino aici.

— Ce…

— La naiba, ţi-am spus să vii aici, urlă Tyler. Ellen nu îndrăzni să-l refuze. Când ajunse la câţiva paşi distanţă, ţinând-o bine pe Hailey lipită de perete, el se întoarse puţin ca să o tragă cu braţul celălalt şi pe Ellen. Spune-i pentru ce ai venit aici. Ellen îl privi mai întâi pe Tyler, apoi se uită cu ochii ei verzi şi mari la Hailey. După ce-şi umezi buzele, spuse:

— Am venit să-i cer lui un împrumut. Hailey aproape că se prăbuşi sub prinsoarea dură a lui Tyler, dar acesta nu-i dădu drmul. O

clipă Hailey uită de el şi de zidul ce se ridicase între ei şi îşi privi sora cu dispreţ:

— Ce spui? Lui Ellen începu să-i tremure buza de jos.

— M-au concediat, Hailey. Doar pentru că mi-am luat câteva zile libere săptămâna trecută; nu m-am simţit bine. Când am ajuns ieri-dimineaţă la serviciu, mi-au spus să eliberez biroul. S-au purtat aşa de urât cu mine, izbucni într-un hohot de plâns, de astă dată sincer.

— Dar de ce ai venit la Tyler ca să-i ceri bani?

— Mai întâi am fost la tine. Apoi la Serendipity, cei de acolo mi-au spus că tu ai venit aici împreună cu Tyler. Aşa că, iată-mă.

— Dar ţi-am dat bani săptămâna trecută, Ellen. Cu siguranţă că ai de primit ceva şi de la serviciu. Ellen aruncă o privire temătoare către Tyler, după care îi vorbi lui Hailey:

— Luna trecută nu mi-am plătit chiria. A trebuit să cumpăr câte ceva. Proprietarul mă ameninţă că mă dă afară. La serviciu nu mă mai plătesc pentru că mi-am mai luat nişte zile de concediu medical. Şi chiar dacă mi-aş găsi acum un serviciu, vor trece săptămâni până încasez ceva. El are mulţi bani, Hailey, spuse ea referindu-se la Tyler. Ştiam că poate să mă împrumute. Am considerat că e mai bine să-l rog pe el.

— Vai, Doamne. Hailey închise ochii şi plecă fruntea de ruşine că cineva, atât de apropiat ei, se comporta mai, mult decât penibil.

— Spune-i de sărut. Glasul lui Tyler era slab, dar categoric.

— El… mi-a spus că am putea rezolva… Tyler o scutură bine pe Ellen de braţ şi Hailey se întreba cum de-i mai rămăsese întreg. Ochii lui Ellen se măriră de frică şi păli îngrozitor.

— Spune-i adevărul.

— Hailey, eu… Tu nu te superi… ştii doar că am glumit…

— Când rugăminţile ei pline de lacrimi nu au avut succes, ea a încercat alt tertip. M-a luat de gât şi a început să mă sărute. În clipa aceea ai intrat tu. Tyler se uitase la Hailey tot timpul cât îi explicase ceea ce se întâmplase. Acum îşi îndreptă privirea spre Ellen şi îi eliberă braţul atât de brusc, de parcă s-ar fi scuturat de o insectă scârboasă. Ieşi afară! Cuvintele căzură ca nişte pietre

— Să ies afară? întrebă Ellen, nevenindu-i să creadă. Doar nu…

— Ba da! Ieşi afară!

— Hailey, spuse Ellen, neluându-l în seamă Trebuie mă ajuţi, scânci ea.

— Pentru ce să te ajute? o întrebă Tyler Pentru că ai făcut-o mereu? S-au dus zilele alea, Ellen. Întoarce-te la Nassville şi aşteaptă să te sun eu. Cred că o să fii potrivită pentru o firmă din Baltimore.

— Baltimore. Dar este…

— Prea departe ca să mai poţi da o fugă la Hailey ca să cerşeşti? Ieşi afară, înainte să-ţi trag bătaia pe care ai fi meritat-o la viaţa ta.

— Intenţionezi să-i permiţi aşa ceva? o întrebă Ellen pe Hailey.

Hailey ridică fruntea. I se părea cumplit de greu să-şi ţină capul sus. Nu se simţise nicicând atât de nenorocită.

— Nu-mi pasă ce faci, Ellen. Vreau doar să mă laşi în pace.

Faţa lui Ellen se boţi ca cea a unui copil pe cale de a izbucni în plâns.

— Da, mereu ai fost rea. Tu n-ai făcut niciodată nimic greşit. Ellen se repezi către uşă şi o deschise cu brutalitate. Chiar şi el mă place pe mine mai mult decât pe tine. Doar că nu vrea să recunoască, dar mi-a răspuns la sărut. Uşa se trânti în urma ei. După câteva secunde auziră motorul maşinii ambalat la maximum. Apoi se făcu linişte. În cameră se lăsase o tăcere grea. Hailey auzea cum ticăie ceasul lui Tyler lângă urechea ei, în timp ce el continua să o ţină lipită de perete. Ar fi putut să-i dea drumul. Orice dorinţă de a opune rezistenţă dispăruse. Se simţea goală pe dinăuntru. Dacă el n-ar fi sprijinit-o, s-ar fi prăbuşit. Ziua începuse într-un mod fericit şi acum se afla sub semnul disperării.

— Minte, Hailey.

— N-are importanţă.

— Ba da, spuse el, scuturând-o uşor. Ea clătină capul.

— Nu. Totul a fost greşit de la bun început. Ştiam ce doreşti de la mine. Şi ai reuşit. Restul n-a fost decât teatru. A fost greşit pentru tine, pentru mine, pentru Faith. Se opri brusc, înţelegând la ce scenă îngrozitoare fusese martoră copila.

Uitându-se peste umărul lui Tyler, o căută cu privirea prin încăpere.

— Faith? strigă ea încetişor. Apoi îl privi pe Tyler. El îi dădu drumul şi se întoarse, pentru a inspecta camera. Fără să mai fie nevoie să comunice, porniră în direcţii diferite. Hailey se duse în bucătărie şi apoi în spatele casei. Tyler căută în dormitoare şi apoi în jurul casei, şi pe malul lacului. Se întâlniră în camera de zi, întrebându-se din priviri, primind fiecare un răspuns negativ de la celălalt.

Tyler era uluit şi pierdut când rosti:

— Nu mai este aici!

CAPITOLUL 11

Hailey duse degetele la buze. Vai, Tyler, probabil că a fost şocată de ceea ce a auzit.

— Da, probabil, spuse el, trecându-şi degetele prin păr. Monica şi cu mine nu prea ne-am comportat civilizat, când am fost nevoiţi să ne vedem. Faith a asistat deseori la scene zgomotoase. Mi-am jurat că n-o s-o mai pun în astfel de situaţii.

Fir-ar să fie. Bine că a plecat tâmpita aia, că altfel o omoram.

— Nu a fost numai greşeala lui Ellen.

— Să nu îndrăzneşti să o aperi, spuse el, fulgerând-o cu privirea.

Noi amândoi i-am făcut cel mai mare serviciu din viaţa ei. Acum o să revină cu picioarele pe pământ – genul ăsta de femei aşa procedează de obicei.

Hailey evită să-l privească, ştiind că el are dreptate. Ellen acţionase ca un copil răsfăţat ce era. Ea ar fi revenit uzând de diverse tactici, de dragoste când ar fi avut nevoie din nou de Hailey. Se strădui să nu se mai gândească la ea, şi începu să se preocupe de problema cea mai importantă din acel moment, şi anume la Faith.

— Unde crezi tu că s-ar fi putut duce?

— Nu ştiu, spuse Tyler nervos. Trebuie să o găsesc şi să stau de vorbă cu ea.

Probabil că nu este într-o stare emoţională grozavă.

— Nu putea merge prea departe. O s-o găsim repede. Nici prin cap nu le trecea cât de greşit gândeau. Căzură de acord ca Tyler să o caute în pădurea din spatele casei, iar Hailey să sune la familia Harper, după care să o caute pe malul lacului.

După ce toate încercările lor se dovediră fără rezultat, se urcară în maşină pornind s-o caute pe drumuri lăturalnice şi în zonele împădurite de lângă acestea. Nimeni de la cabană nu o văzuse pe Faith în acea dimineaţă. Cel care patrona jocurile electronice îi asigură că el fusese în sală chiar de la deschidere şi ar fi văzut-o dacă ar fi intrat acolo.

— Cum arăta? îl întrebă el. O să mai întreb şi eu.

— Are unsprezece ani, nişte codiţe şatene şi ochii că ai mei, spuse Tyler. E înaltă, slabă, şi are proteză dentară.

— Cu ce era îmbrăcată?

— La dracu', măi omule, eu nu…

— Era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi un pulover cu dungi roşii şi albastre, interveni Hailey repede. Căutarea se prelungi câteva ore. Cu fiecare minut care trecea, Tyler devenea tot mai apăsat. Reprimându-şi propria teamă, Hailey încercase să îl liniştească, dar el reacţiona cu nervozitate la vorbele ei liniştitoare.

Se învinovăţi pentru dispariţia lui Faith. Hailey trăia acelaşi sentiment de vinovăţie. Fără a se învinovăţi direct, Tyler şi Hailey evitau să se privească în ochi. Pe la prânz sunară la Poliţie. Aceasta a pornit să cerceteze minuţios dealurile şi malul lacului. Hailey a auzit la un moment dat cum un poliţist sugeră să dragheze lacul. Din fericire, Tyler tocmai discuta cu un alt poliţist, astfel încât nu auzi propunerea sinistră. Pe măsură ce timpul trecea şi se apropia seara, nervozitatea lui Tyler creştea. Poliţistul nu dădu importanţă acuzaţiilor lui, ştiind că veneau de la un părinte înnebunit de îngrijorare. Hailey ar fi dorit să-l calmeze, dar nu putea. Nu mai avea argumente şi nici idei. De-abia reuşea să se controleze. Târziu, după asfinţit, încă mai aşteptau veşti de la oamenii care o căutau pe Faith. Şeful Poliţiei îl sfătuise să stea acasă, pentru a aştepta un eventual telefon sau chiar întoarcerea fetei. Pentru a nu ştiu câta oară, Hailey căută prin camera de zi. Apoi rămaseră, tăcuţi, în aşteptare. Telefonul rămăsese mut. Atmosfera era îngrozitoare. Hailey îşi zise că era ca şi cum ar fi aşteptat un rezultat de la un chirurg despre o operaţie ce urma să se soldeze cu viaţa sau cu moartea. Cel mai prost era faptul că nu ştiau nimic despre ea. Tyler stătea pe canapea, cu ochii aţintiţi în podea. Ridurile din jurul ochilor şi al gurii se accentuaseră. Ţi se rupea inima văzând cum un bărbat mândru şi puternic ca el stătea acolo umilit şi înfrânt. Toată ziua Hailey se împotrivise dorinţei de a-l atinge, de a-l îmbrăţişa. Suferinţa lui o înduioşa pentru că ea îl iubea din tot sufletul. Când se întâmplase asta? în ultima noapte, când el a dorit-o trupeşte, iar ea i s-a dăruit? Când s-a hotărât să meargă cu el în acea vacanţă? Nu, cu mult înainte. Dar când? Sau poate că această dragoste fusese mereu prezentă, aşteptând ca ea să o recunoască? Nu-şi amintea să se fi hotărât în mod conştient să îl iubească, ştia doar că era îndrăgostită de el, chiar din clipa în care l-a zărit pentru prima oară. Acesta să fie bărbatul pe care îl aştepta de o viaţă?

Se îndrăgostise ea oare atunci când ochii lui gri o fulgerau? Ce văzuse ea oare pe chipul lui Tyler care o schimbase definitiv?

Indiferent ce o determinase să-l iubească, ori când se întâmplase acest lucru, iubirea era acolo şi o umplea de o bucurie atât de mare, încât ar fi vrut să strige. Şi poate că ar fi strigat dacă în clipa aceea el n-ar fi privit-o. Ea fu răvăşită de ceea ce citi pe faţa lui, de strigătul tăcut din ochii înroşiţi.

— Hailey? strigătul rupse tăcerea. Ea ştie cât îl costa pe un bărbat arogant ca Tyler să-l rostească. Şi, rostindu-i doar numele, el rostise o rugăminte de ajutor. Fără să mai ezite, Hailey se ridică din fotoliul ei, se grăbi spre el şi-l cuprinse cu braţele.

— Tyler, Tyler, şopti ea, în timp ce el îşi ascunse faţa între sânii ei. Nu era un gest de tandreţe, ci unul de disperare. Căuta consolare ca un copil ca o fiinţă care are nevoie de o mângâiere şi compasiune. Tyler o îmbrăţişa cu disperare.

Ea îl strânse în braţe, mângâindu-l ca să-i alunge crisparea. Îşi plecă fruntea deasupra lui şi îi sărută tâmplele. Sprâncenele, părul cărunt de la tâmple. Tot ce avea ea de oferit îi aparţinea lui. Pentru că îl iubea atât de mult, ea îi dădea voie să o rănească sau să se poane urât. Nimic nu mai avea importanţă. Stătea în puterea ei să îl ajute. Să nu i se dăruiască acum era de neconceput Aşa cum îşi oferise trupul în noaptea trecută, acum îi oferea şi sufletul şi mintea, fără condiţii.

— Tyler, spuse ea, rezemându-şi obrazul de capul lui. Tyler, te iubesc.

Îşi ţinu răsuflarea. Multă vreme rămaseră nemişcaţi. O auzise el oare? Era impresionat? Revoltat? Excitat? El ridică încet capul. Apoi, când Hailey era pe punctul de a nu mai putea suporta incertitudinea, îl privi în ochi. Şi, înainte ca unul din ei să mai rostească vreun cuvânt, uşa din spate se deschise încet. Încuietoarea se închise la loc. Tyler întoarse capul spre locul de unde venea sunetul, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că nu visa. Hailley se ridică de pe canapea şi făcu doi paşi nesiguri spre bucătărie. Faith apăru în uşa dintre cele două camere. Era murdară. Lacrimile lăsaseră două dâre de praf pe obrajii ei.

Jeanşii, murdari, erau rupţi în genunchi. Părul încâlcit era plin de frunze şi de crenguţe. Şi totuşi, nu înfăţişarea ei îi uluise, ci privirea plină de ură pe care i-o citiră în ochi.

— Faith, exclamă Tyler. Unde ai fost?

— În pădure.

— Tot timpul ăsta? Nu ne-ai auzit strigându-te?

— Ba da. Dar n-am răspuns. Nu voiam să mă găsiţi Nu mai

voiam să mă întorc aici. Voiam să mor. Cuvintele fură rostite cu atâta patimă şi ură încât paşii grăbiţi ai lui Tyler fură încetiniţi. El îşi privi fiica, neînţelegând. Era total debusolat.

Braţele îi atârnau pe lângă corp. Dorise să fugă spre fiica lui şi să o strângă tare în braţe ca să se asigure că era din nou acasă, în siguranţă, dar rămase înlemnit de ura ei. Se întorcea spre Hailey cerându-i ajutor. Cu aceeaşi uimire în priviri.

Hailey încercă să-l ajute.

— Am fost îngrijoraţi, îi spuse Hailey lui Faith. Tatăl tău a fost disperat. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva rău.

— Nici nu vă păsa, le strigă ea. Nici unuia nu i-ar fi păsat dacă aş fi murit. Nimeni nu mă iubeşte. Mama mea nu m-a iubit. Mereu îmi spunea ce proastă şi ce urâtă sunt. Voia să stea tot timpul cu prietenii ei şi niciodată cu mine.

Se întoarse spre tatăl ei.

— Nici tu n-ai vrut să vin să stau cu tine. Şi tu m-ai urât. Nu te gândeai decât la serviciu, la telefoane şi la şedinţe. Îţi doreai ca eu să nu fi existat.

Izbucni în hohote de plâns. Pieptul mic i se zguduia spasmodic. Lui Hailey i se rupse inima, dar nu avu timp să intervină, pentru că Faith se întoarse spre ea cu vădită duşmănie:

— Tu te-ai prefăcut că mă placi, dar minţeai. Speram să vii să stai cu noi, să fii mama mea, dar te-ai purtat urât cu tata. Dacă l-ai săruta şi l-ai îmbrăţişa, în loc să stai mereu ţâfnoasă şi nervoasă când te atinge el, poate că te-ar ruga să vii să stai cu noi. Aseară i-am spus familiei Harper că tu eşti mama mea. Ei au zis că am o mamă tare frumoasă. Doamne, cât mi-am dorit să fii mama mea.

Se întrerupse, scuturată de un nou hohot de plâns, apoi continuă:

— Acum nu îmi mai doresc, pentru că tu nu eşti frumoasă. Cred că eşti urâtă. Dacă ai fi frumoasă şi bună cu tata el nu ar săruta o altă femeie. Te urăsc. Îl fulgeră cu privirea pe Tyler. Şi pe tine te urăsc. Urăsc pe toată lumea. Apoi fata o luă la fugă spre camera ei şi trânti uşa după ea. Tyler nu ezită şi porni după ea. Hailey îl urmă şi îl prinse de braţ.

— Nu, Tyler, las-o să plângă puţin.

— Nu, nu. Să nu îndrăznească să îmi vorbească mie şi ţie în felul ăsta şi să creadă că scapă aşa de uşor după ce era să înnebunesc de

îngrijorare. A venit timpul să înveţe că are şi responsabilităţi pe lumea asta. Şi pentru că a fugit şi s-a ascuns toată ziua, va fi pedepsită.

— Şi ce ai de gând să-i faci?

— O să-i trag vreo câteva la fund de-o să mă ţină minte!

— Nu, strigă ea, trăgându-l înapoi de braţ. Nu, Tyler. Este supărată…

— Şi eu sunt supărat.

— Dar tu eşti om mare. Ea a trecut printr-o experienţă neplăcută. Te rog.

Mai aşteaptă. Ea nu înţelege

— Atunci să ştii că a venit timpul să înţeleagă. El îşi eliberă braţul.

Hailey aşteptă până auzi uşa de la dormitorul lui Faith că se închide după el, apoi fugi afară. Aerul rece al nopţii o învălui în timp ce fugea spre lac, dar ea nu sesiză frigul. Apa era calmă, însă luna nu se mai reflecta pe suprafaţa lacului în seara aceea. Vraja existase doar pentru o noapte.

Cum de luase totul o turnură aşa de proastă într-un răstimp atât de scurt? Sau se înşelase ea cu bună ştiinţă? Poate n-ar fi trebuit să se îndrăgostească de Tyler? se îndrăgostise de bărbat şi ajunsese să o iubească şi pe fiică. Şi, iată, cele două fiinţe pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta sufereau din cauza ei.

Îl acuzase pe Tyler că se folosise de Faith ca să se apropie de ea? Dar ea nu făcuse acelaşi lucru? Nu s-a folosit de Faith ca să ajungă la tatăl ei? Fusese atât de subtilă, încât nici măcar ea nu înţelesese ce făcuse, până când Faith, cu tirada ei împotriva nedreptăţilor suferite în scurta-i existenţă, nu-i deschisese mintea.

Conştientizând efectul dezastruos al prezenţei ei în viaţa lor, Hailey se lăsă să cadă pe malul plin de pietriş şi îşi sprijini capul pe genunchi. Fără să vrea, ea ridicase un zid în relaţia pe care Tyler încercase s-o construiască cu fiica sa. Faith îşi învinovăţise tatăl că nu se căsătoreşte cu Hailey, în timp ce lui nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Faith o învinovăţea pe Hailey că ea nu era îndeajuns de bună pentru tatăl ei. Şi astfel au pierdut cu toţii.

În timpul lungilor ore pline de pasiune, din noaptea dinainte, Tyler îi şoptise la ureche cuvinte de iubire. Cuvintele erau tandre şi foarte îndrăzneţe. O conduseseră spre extaz şi-i domoliseră temerile. Dar el nu rostise niciodată acel simplu „te iubesc”. Iar reacţia lui la

declarația ei va rămâne un mister, pentru că ea intenționa să plece a doua zi dis-de-dimineață. Nu mai putea continua legătura cu Tyler, când era vorba de fericirea lui Faith.

Ridicându-se în picioare, ea aproape că se târî până acasă. Ușa de la camera lui Faith era tot închisă, dar lăsa să se audă că cei doi vorbeau. Ducându-se în camera ei, Hailey închise ușa după ea. Era singură și tristă. Nu îi era străină această singurătate. Trăise cu ea în toți acești ani. Doar că acum devenise mai greu de suportat. Se pregăti de culcare, cu gesturi automate, cu mintea și trupul obosite. Rămase trează știind că trebuia să hotărască ce va face cu serviciul ei de la Serendipity. Va mai putea ea oare să continue să lucreze pentru Tyler? se întreba ce să facă pe mai departe cu viața ei, fără Tyler Scott. Încercă să rezolve problemele care i se tot învârteau în creier, dar mintea ei refuza să o mai ajute. Într-un târziu oboseala o copleși și adormi. Primul lucru pe care-l văzu când deschise ochii somnoroasă a doua zi dimineață fu un genunchi îmbrăcat în jeanși, la câțiva centimetri de marginea saltelei. Ducându-și privirea de-a lungul coapsei zvelte i se confirmă presupunerea că posesorul genunchiului era bărbat.

Se ridică brusc în șezut, strângând cearșaful în jurul tricoului ei cu marca „Serendipity".

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Stau în fotoliu și mă uit la tine cum dormi, spuse Tyler. Era trist și la fel de prost dispus ca și Hailey. Ochii lui priveau gânditori pe sub sprâncenele încruntate.

— Să știi că nu e de glumă, spuse ea.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. M-ai întrebat ce fac aici, iar eu ți-am răspuns.

— Cum ai intrat în cameră? Am încuiat-o aseară.

— Am forțat încuietoarea. Hailey își drese glasul și întrebă:

— Și Faith? Ea ce face?

— Este bine, spuse Tyler, zâmbind pentru prima oară. De fapt, este o fetiță extraordinară. Haley simțea cum ochii i se umplu de lacrimi, la gândul că relația celor doi nu fusese afectată.

— Ai bătut-o?

— Da, răspunse el calm. Și am pus-o să sune la Poliție ca să-și ceară scuze pentru că a produs așa un tam-tam. Pe urmă am stat de vorbă. Mi-a mărturisit că își dorea de multă vreme să fiu lângă ea și să o mai altoiesc din când în când. Râse.

Nu ştia că eu o iubesc, Hailey. Nu înţeleg de ce, dar s-a jurat că nu a ştiut. Judecând din punctul de vedere al unui copil a cărui mamă era mai dornică de petreceri, al cărui tată era preocupat numai de afaceri, cred că înţeleg de ce ea nu s-a crezut iubită. Am asigurat-o pentru a nu ştiu câta oară că este iubită şi că intenţionez să o fac să nu uite acest lucru.

Nu va merge totul perfect nici de acum încolo, dar cred că punctul culminant al crizei noastre s-a consumat. Hailey zâmbi şi dădu din cap. El continuă să o privească atent, făcând-o în mod stânjenitor conştientă de prezenţa lui în încăpere. Îşi muşcă buza de jos şi privi aiurea.

— Ce doreşti? El răspunse cu o întrebare:

— Ai vorbit serios când ai afirmat ce ai afirmat, aseară, înainte să apară Faith?

Ea îl privi drept în ochi pentru o fracţiune de secundă, apoi îşi îndreptă privirea pe pledul tivit cu alb şi şopti:

— Acum nu mai are nicio importanţă. El se ridică şi o luă de umeri. Genunchiul lui făcu o groapă adâncă în saltea. El îi dădu capul pe spate şi se aplecă peste ea. Hailey îl privea fascinată şi temătoare.

— Ai enervantul obicei de a spune că ceva nu are importanţă, când de fapt este cât se poate de important. Hailey se simţea acum la fel de intimidată de forţa lui, cum se aflase cu ceva timp în urmă, la infirmerie, când el dorise să afle ce e cu Faith. Întreaga lui fiinţă caştepta un răspuns şi el repetă întrebarea:

— Ai vorbit serios?

— Da. Gura lui se lipi de a ei, insistentă şi provocatoare. O sărută cu pasiune, până ea îşi pierdu suflul. Când îi dădu drumul, Hailey căzu între perne, încercând să-şi recapete respiraţia. Tyler se aplecă din nou peste ea şi îi puse o palmă pe abdomen.

— După ce am ieşit din camera ei, aseară, Faith de-abia aştepta să-ţi ceară scuze. Ar fi vrut ca tu să ştii că ea nu vorbise serios mai devreme. Astăzi, ceva mai târziu.

Faith intenţionează să-ţi spună cât de mult te apreciază. Hailey scutură din cap, privind în gol.

— Eu plec, Tyler. Cred că ăsta e lucrul cel mai bun.

— Da? Pentru cine? o întrebă el, ridicându-i bărbia şi obligând-o să-l privească în ochi.

— Pentru toţi.

— Nu. Pentru Faith nu e lucrul cel mai bun. Şi nici pentru mine.

— Cred că…

— Crezi prea multe, domnişoară Ashton. Asta-i problema ta. Şi o sărută din nou. Sărutul nu mai fu atât de pasionat, însă se dovedi mult mai dulce. Apoi, el o privi drept în ochi. Acea scânteiere puternică pe care o observase cu o seară înainte, când ea îi spusese că îl iubeşte, se afla din nou acolo.

— Nu a fost momentul potrivit, când tu mi-ai vorbit de iubire, Hailey. Eu nici n-am apucat să-ţi spun cât de mult te iubesc. Cel puţin nu verbal. Dar tu ştii, nu-i aşa, ştii că eu te iubesc. Hailey, incapabilă să vorbească, scutură din cap a negaţie.

— Cum de nu ştii, Hailey? o întrebă el, sincer uimit. Pentru ce crezi tu că te-am urmărit fără încetare? De ce te căutam de câteva ori pe zi?

— Tu m-ai lăsat să înţeleg că erai interesat doar să mă cucereşti fizic, nimic mai mult, spuse ea, jucându-se cu nasturii cămăşii lui. Şi, unul câte unul, nasturii fură descheiaţi.

— La început, poate, dar nu şi după călătoria de afaceri, în care mi-am dat seama că, după ce te-am întâlnit, nu mai puteam trăi fără tine. Ştiam că nu vei fi doar o aventură în viaţa mea. De fapt, am ştiut asta din prima clipă când te-am văzut, atunci când mi-ai făcut zile fripte. El îi zâmbi tandru şi o luă de bărbie. Te iubesc, Hailey. Spune-mi că vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Tyler, exclamă ea uimită, înconjurându-i gâtul cu braţele. Îl sărută cu pasiune, cu îndrăzneală, cu agresivitate. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. De când doream să-ţi spun asta!

— De când? o întrebă el, cu buzele aproape lipite de pielea catifelată a gâtului ei.

— Cred că tot de-atunci când te-am văzut pentru prima oară.

— Cum de ai putut să te îndrăgosteşti de un bolovan ca mine?

Hailey râse şi îi mângâie părul.

— Nu ştiu, dar cu cât erai mai prost crescut, cu atât te iubeam mai mult

— Mă vei ajuta în treburile mele de serviciu, nu? Te-ai descurcat foarte bine la Serendipity. De-abia aştept să-ţi dau pe mână nişte sectoare din firma mea.

— Dar salariaţii tăi nu vor resimţi intervenţia din partea soţiei şefului?

— Am putea trăi în păcat, spuse el, făcându-i şmechereşte cu ochiul şi vei fi doar amanta şefului.

— Nici nu mă gândesc. De acum înainte, am să stau agăţată de tine. Şi de Faith. Vai, Tyler, unde este Faith? El râse văzându-i expresia de vinovăţie.

— În ciuda celor întâmplate aseară, amândoi ne-am trezit devreme. Ea mi-a sugerat să vorbesc eu mai întâi cu tine, după care să-şi ceară ea scuze pentru lucrurile pe care le-a spus aseară. Am sunat la soţii Harper, le-am servit o poveste şi am profitat de ospitalitatea lor. S-au bucurat că Faith va sta cu ei până după-amiază, când vom merge s-o luăm. Mâine ne căsătorim. Sper ca Faith să poată ţine un secret până atunci. De-abia aşteaptă să spună cuiva. Hailey se lăsă pe spate mimând furia.

— Aha, erai sigur de răspunsul meu dacă i-ai spus lui Faith de căsătoria noastră, înainte să mă întrebi pe mine.

— Faith m-a asigurat că tu vei accepta. Mi-a spus că are o bună intuiţie feminină.

— Şi s-a bucurat?

— Aproape la fel de mult ca mine. Hailey zâmbi şi-şi puse degetele pe buzele lui.

— Şi ce facem, ne ducem s-o luăm pe Faith?

— Nu ţi-am spus? Avem de lucru, răspunse el, ridicându-se de pe pat şi începând să-şi scoată hainele. Sarcina ta de astăzi este să-l faci fericit pe şef.

— Şi ce corvezi trebuie să îndeplinesc pentru a-l mulţumi? întrebă ea, clipind din gene.

— Să le luăm în ordine alfabetică. Tyler reveni lângă ea şi o luă în braţe. Sărutul lui promitea plăcerile ce urmau să vină.

— Te descotoroseşti singură de asta, sau te ajut eu? o întrebă el, arătând spre tricoul de pe ea.

— Tu. Zâmbetul lui pervers o avertiză că făcuse o alegere greşită. Cu mâinile îi prinse marginea tricoului lung, pe care i-l ridică până la sâni. Coborî capul şi se folosi de nas ca să salte bumbacul moale peste carnea ei catifelată.

Încetineala cu care buzele lui îi atingeau pielea o înnebunea. Mâinile i se înfipseră în părul lui bogat şi castaniu. Coapsele i se încordară pe pieptul lui lat, în timp ce el îi mângâia pielea mătăsoasă, încă fierbinte după somn. El o sărută sub sâni, apoi sărutările deveniră

mai pasionate. Îi excita sânii, până la durere, cu abilitatea degetelor lui. Mângâia încet, tachina, chinuia, uşura. Dorinţa se aprinse adânc în trupul ei, radiind în afară, exprimându-se prin cuvinte. Răspunzând la rugămintea ei fierbinte, el îşi intensifică mângâierile, aducând-o în pragul orgasmului.

— Te rog, Tyler. Te rog.

— Nu încă, iubirea mea. Îi trase tricoul peste cap. Astăzi nu vreau să mă grăbesc.

Avem toată viaţa la dispoziţie pentru a ne iubi. Lasă-mă să mă răsfăţ

— Eşti frumos, îi şopti ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Ridică fruntea ca să-i sărute carnea fierbinte. Mâinile ei îi mângâiară şoldurile şi coapsele.

— Poate am fost un profesor prea bun, gemu el. Mă simt slăbit de atâta iubire.

Hailey. Îi devoră goliciunea cu ochii. Îngenunche şi se aplecă în faţă ca să-i sărute pieptul. Răsuflarea lui era ca o mângâiere, în timp ce buzele i se mişcau în jos. Îi muşcă tandru abdomenul lângă buric. Când întâlni fragila barieră a chiloţilor ei, îi cuprinse între dinţi şi îi trase în jos, până peste coapse. Respiraţia lui Hailey se transformă în suspine când buzele lui atinseră ceea ce vălul acela ascunsese. Nu neglija nimic, o iubea toată. Plăcerea a fost mult prea mare pentru ca ea să se poată abţine. Chiar înainte de a cădea în abis, ea îi strigă numele.

Ridicându-se peste ea, cu o singură zvâcnire rapidă. Tyler umplu golul dureros din trupul ei, pe care tot el îl crease.

— Te iubesc, Hailey. Te iubesc.

Existau în acelaşi ritm, al văzului, al sunetului, al gustului şi al pipăitului.

Chiar şi după ce totul s-a terminat, el nu o părăsi, ci mai rămase adăpostit la căldura trupulu. ei. Tyler o sărută după ureche.

— Te deranjează dacă o să locuim în Atlanta?

— Nu mă deranjează, dacă acolo vei fi şi tu.

— O să găsim o casă care să ne placă, unde vom începe o nouă viaţă. Toţi trei.

Buzele lui trecură în joacă peste buzele ei. Sau patru. Sau mai mulţi. Ea îl împinse.

— Tyler? Ce tot spui? El râse.

— Faith planifică deja câţiva fraţi şi câteva surori.

— Dar eu nu ştiu dacă pot avea copii.

— Bineînţeles că poţi, îi şopti el tandru. Tu le faci pe toate bine, Roşcato. O privi drăgăstos şi continuă în şoaptă: iar unele lucruri le faci chiar excepţional de bine.

SFÂRŞIT